

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ 1

- Πραξ. 1,1 Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὃ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν,
- Πραξ. 1,1 Εγώ, ὦ Θεόφιλε, στο πρῶτον βιβλίον που ἔγραψα, δηλαδή στο Ευαγγέλιον, ἔκαμα λόγον δι' ὅλα ὅσα ἐπραξε καὶ ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ἀχὴν
- Πραξ. 1,2 ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου οὓς ἐξελέξατο ἀνελήφθη·
- Πραξ. 1,2 μέχρι τὴν ἡμέραν, που ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς, αφοῦ προηγουμένως ἔδωκε, δια μέσου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐντολὰς στοὺς Ἀποστόλους, τοὺς οὗσι ο ἰδιος εἶχεν ἐκλέξει.
- Πραξ. 1,3 οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
- Πραξ. 1,3 Εἰς αὐτοὺς δε καὶ παρουσίασε τὸν εὐατὸν τοῦ ζωντανόν, ὕστερα ἀπὸ τὸ σωτήριον πάθος τοῦ, καὶ ἔδωκε πολλὰς ἀποδείξεις, ὅτι ἦτο πράγματι ζωντανός. Ἐπὶ σαράντα δε ἡμέρας παρουσιάζετο εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐδίδασκε ἀληθείας περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
- Πραξ. 1,4 καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου·
- Πραξ. 1,4 Καὶ καθὼς συνανέστρέφετο καὶ συνέτρωγε συχνὰ με αὐτοὺς, τοὺς ἔδωκε παραγγελίαν· “να μὴ ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ να περιμένετε τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς υποσχέσεως τοῦ Πατρὸς, τὴν ἀποστολὴν δηλαδὴ τοῦ

Αγίου Πνεύματος, δια την οποίαν με έχετε ακούσει να σας ομιλώ.

Πραξ. 1,5 ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ
βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς
ταύτας ἡμέρας.

Πραξ. 1,5 Διότι ο μεν Ιωάννης εβάπτισε με νερό μόνον, χωρίς να
μεταδώση αναγέννησιν και πνευματικὴν ζωὴν. Σεις όμως
θα βαπτισθῆτε με το Πνεῦμα το Αγιον, ὕστερα από ολίγας
ημέρας”.

Πραξ. 1,6 οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες·
Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν
βασίλειαν τῷ Ἰσραήλ;

Πραξ. 1,6 Επειτα από αυτά τα λόγια του Κυρίου ἤλθαν ὅλοι μαζί οι
μαθηταί προς αὐτόν και τον ηρώτησαν λέγοντες· “Κυριε,
πες μας, εἰν στον καιρόν τούτον, που διερχόμεθα,
πρόκειται να αποκαταστήσης πάλιν ἐνδοξον την βασιλείαν
του Ισραήλ;”

Πραξ. 1,7 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ
καιρούς οὓς ὁ πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ,

Πραξ. 1,7 Ο Ιησοῦς όμως τους εἶπε· “δεν εἶναι ιδικόν σας ἔργον και
δικαίωμα να γνωρίσετε τα χρόνια η τους ωρισμένους
καιρούς, τους οποίους ο Πατήρ εκράτησε εις την ιδικήν του
ἐξουσίαν και παγγνωσίαν.

Πραξ. 1,8 ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος ἐφ’ ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε
Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ
ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Πραξ. 1,8 Θα λάβετε όμως δύναμιν, όταν ἔλθῃ εις σας το Πνεῦμα το
Αγιον, και τότε θα γίνετε μάρτυρές μου, οι οποίοι θα
διδάξετε τα περί εμου εις την Ιερουσαλήμ και ὅλην την
Ιουδαίαν και Σαμάρειαν και ἕως τα πλέον μακρυνά και
απομονωμένα σημεία της γης”.

- Πραξ. 1,9 καὶ ταῦτα εἰπὼν βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
- Πραξ. 1,9 Καὶ αφοῦ εἶπεν αὐτά, ἐνῶ ἐκεῖνοι τὸν ἐβλεπαν, υψώθηκε εἰς τὰ ἐπάνω καὶ ἓνα σύννεφον ολόφωτον τὸν παρέλαβε ἐκ τῶν κάτω καὶ τὸν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν.
- Πραξ. 1,10 καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῇτι λευκῇ,
- Πραξ. 1,10 Καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἀνελαμβάνετο καὶ οἱ μαθηταὶ εἶχαν καρφωμένα τὰ βλέμματα τῶν στὸν οὐρανόν, ἰδοὺ ἐστάθησαν κοντὰ τῶν ντυμένοι ολόλευκα φορέματα δύο ἄνδρες, οἱ οἵοι ἦσαν ἄγγελοι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
- Πραξ. 1,11 οἱ καὶ εἶπον· ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.
- Πραξ. 1,11 καὶ εἶπαν πρὸς αὐτούς· “ἄνδρες Γαλιλαῖοι, διατί ἐσταθήκατε ἐδῶ με τὰ μάτια καρφωμένα στὸν οὐρανόν; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, ὁ οἵοις προ ολίγου ἀνελήφθη ἐκ μέσου ὑμῶν στὸν οὐρανόν, θα ἐλθῇ καὶ πάλιν ἐτσι, ὅπως τὸν εἶδατε ἐνδοξον ἐπάνω εἰς ἓνα σύννεφον νὰ πηγαίνει πρὸς τὸν οὐρανόν”.
- Πραξ. 1,12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος, ὃ ἔστιν ἐγγὺς Ἱερουσαλὴμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν.
- Πραξ. 1,12 Τότε οἱ μαθηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ποῦ ἐλέγετο Ελαιῶν καὶ τὸ οἵοις εἶναι πλησίον τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς καὶ κάτι χιλιομέτρου, ὅσον δηλαδὴ ἐπετρέπετο τοῖς Ἰσραηλῖταις νὰ βαδίσουν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.
- Πραξ. 1,13 καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὃ τε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ

Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς καὶ Ἰούδας Ἰακώβου.

Πραξ. 1,13 Καὶ ὅταν εἰσῆλθαν εἰς τὴν πόλιν, ἀνέβηκαν στο γνωστὸν ὑπερώον, ὅπου συνήθως συνηντῶντο καὶ παρέμεναν οἱ μαθηταί, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ματθαῖος, ὁ Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ ὁ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς καὶ ὁ Ἰούδας ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβου.

Πραξ. 1,14 οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίας τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.

Πραξ. 1,14 Οἱ αὐτοὶ με μὴ ψυχὴ καὶ με μὴ καρδίᾳ ἀκούραστα προσηύχοντο καὶ ἐδέοντο τὸν Θεὸν μαζὴ καὶ με ἄλλας εὐσεβεῖς γυναῖκες, ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν Κύριον, ὅπως ἐπίσης μαζὴ με τὴν Μαρίαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ με αὐτοὺς, ποὺ ἐνομίζοντο ἀδελφοὶ τοῦ.

Πραξ. 1,15 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν εἶπεν· ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὥς ἑκατὸν εἴκοσιν·

Πραξ. 1,15 Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐσηκώθηκε ὁ Πέτρος στο μέσον τῶν μαθητῶν καὶ εἶπε· ἦσαν δε ἐκεῖ συνηθροισμένοι ἑκατὸν εἴκοσι περίπου πρόσωπα·

Πραξ. 1,16 ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην ἣν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ στόματος Δαυΐδ περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν,

Πραξ. 1,16 “ἄνδρες ἀδελφοί, ἐπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ ἀκριβῶς ἡ προφητεία τῆς Γραφῆς, τὴν ὁποίαν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον με τὸ στόμα τοῦ Δαυΐδ διὰ τὸν Ἰούδαν, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ὁδηγὸς ἐκείνων, ποὺ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦν.

Πραξ. 1,17 ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης.

- Πραξ. 1,17 Η προφητεία λέγει, ότι είχε και αυτός συμπεριληφθή στον αριθμόν μας και έλαβεν εκ μέρους του Θεού ως τιμητικήν δωρεάν, ωσάν θείον λαχόν, μέρος εις την αποστολικήν αυτήν διακονίαν.
- Πραξ. 1,18 οὗτος μὲν οὖν ἐκτήσατο χωρίον ἐκ μισθοῦ τῆς ἀδικίας, καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ·
- Πραξ. 1,18 Αυτός μεν, λοιπόν, απέκτησε με τα χρήματα της προδοσίας του κάποιο χωράφι. Και όταν εκρεμάσθη, έπεσε πρηνής κάτω στο χώμα, διερράγη στο μέσον του σώματός του και εχύθηκαν έξω όλα τα σπλάγχνα του.
- Πραξ. 1,19 καὶ γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ, ὥστε κληθῆναι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν Ἀκελδαμᾶ, τουτέστιν χωρίον αἵματος.
- Πραξ. 1,19 Το φρικτόν αυτό τέλος του Ιούδα, όπως και η αγορά του χωραφιού με τα χρήματα της προδοσίας, έγιναν γνωστά εις όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, ώστε να ονομασθή από αυτούς, εις την ιδικήν των γλώσσαν, το χωράφι εκείνο Ακελδαμά, δηλαδή χωράφι που έχει αγορασθή με το τίμημα αίματος, του αίματος δηλαδή του Χριστού.
- Πραξ. 1,20 γέγραπται γὰρ ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· γεννηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ· καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.
- Πραξ. 1,20 Διότι είναι γραμμένο στο βιβλίον των ψαλμών· Ας γίνη η αγροτική του οικία έρημη και κανένας ας μη κατοική πλέον εις αυτήν· και το αποστολικόν του αξίωμα ας το πάρη άλλος.
- Πραξ. 1,21 δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθε ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς,
- Πραξ. 1,21 Δια να εκπληρωθή και η τελευταία αυτή φράσις της προφητείας, πρέπει να πάρη την θέσιν του Ιούδα μεταξύ των Αποστόλων ένας από τους άνδρας εκείνους, οι οποίοι

ἦσαν μαζί μας όλον τον καιρόν, από τότε που ο Κυριος εισήλθε εις την δημοσίαν δράσιν μέχρι την ημέραν, που ἔφυγε από ημάς.

Πραξ. 1,22 ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήφθη ἀφ’ ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἓνα τούτων.

Πραξ. 1,22 Δηλαδή ἀπὸ την ἡμέραν της βαπτίσεώς του ὑπὸ του Ἰωάννου, μέχρι και της ἡμέρας, που ἀνελήφθη στους ουρανούς. Αὐτός δε που θα πάρη τώρα το ἀποστολικόν ἀξίωμα πρέπει να γίνῃ μάρτυς και κήρυξ, μαζί με ημάς, της ἀναστάσεως του Κυρίου”.

Πραξ. 1,23 Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαββᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰοῦστος, καὶ Ματθίαν,

Πραξ. 1,23 Καὶ ἐπρότειναν δύο, τὸν Ἰωσήφ, που ἐλέγετο Βαρσαββάς και ἔλαβε κατόπιν τὸ ἐπώνυμον Ἰοῦστος, και τὸν Ματθίαν.

Πραξ. 1,24 καὶ προσευξάμενοι εἶπον· σὺ Κύριε, καρδιογνώστα πάντων, ἀνάδειξον ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο ἓνα,

Πραξ. 1,24 Καὶ προσευχήθησαν οἱ μαθηταὶ και εἶπαν· “Σὺ, Κυριε, που γνωρίζεις τὰς καρδίας ὅλων, φανέρωσε και ἀνάδειξε ἐκεῖνον, που ἐδιάλεξες, ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο τούτους,

Πραξ. 1,25 λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον.

Πραξ. 1,25 δια να λάβῃ, σαν θεῖον λαχόν, τὸ ἀξίωμα της υπηρεσίας αὐτῆς, δηλαδή τὸ ἀποστολικόν, ἀπὸ το ὁποῖον ἐξέπεσε ὁ Ἰούδας, δια να πορευθῇ στον τόπον της καταδίκης, που του ἤρμοζε”.

Πραξ. 1,26 καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκα ἀποστόλων.

Πραξ. 1,26 Καὶ ἔβαλαν κλήρους με τὰ ονόματα τῶν δύο και ἔπεσε ὁ κλῆρος στον Ματθίαν, ὁ ὁποῖος και κατετάχθη μαζί με τοὺς

ΠΡΑΞΕΙΣ 2

Πραξ. 2,1 Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Πραξ. 2,1 Καθὼς δε ἐπροχωροῦσε να συμπληρωθῇ και να κλείση η ημέρα της Πεντηκοστής, η οποία εἶχε αρχίσει ἀπὸ την προηγούμενην ἐσπέραν, ἦσαν ὅλοι οἱ πιστοὶ ομόψυχοι, συγκεντρωμένοι στο ἴδιον μέρος.

Πραξ. 2,2 καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι·

Πραξ. 2,2 Και ἐξαφνα ἦλθε ἀπὸ τον ουρανὸν ἓνας ἦχος, σαν ισχυρὴ βοή ἀνέμου που κινεῖται με ορμὴν, και ἐγέμισε ὅλο το σπίτι, μέσα στο ὁποῖον ἐκάθηντο οἱ μαθηταί.

Πραξ. 2,3 καὶ ὥφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὥσει πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν,

Πραξ. 2,3 Και παρουσιάσθησαν εἰς αὐτοὺς γλώσσες σαν ἀπὸ φλόγες πυρός, να διαμοιράζωνται· και στον καθένα ἀπὸ αὐτοὺς ἐκάθισε ἀπὸ μία γλώσσα.

Πραξ. 2,4 καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι.

Πραξ. 2,4 Και ἐγέμισαν ὅλοι ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγιον και ἤρχισαν να ομιλοῦν ξένας γλώσσας και να κηρύττουν τας υψηλάς ἀληθείας, ὅπως το Πνεῦμα το Ἁγιον τους ἐφώτιζε και τους ἐδίδε την δύναμιν να ομιλοῦν.

Πραξ. 2,5 Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν·

Πραξ. 2,5 Εὐρίσκοντο δε εἰς την Ἱερουσαλὴμ κατὰ την ἡμέραν

εκείνην, ἄλλοι μὲν ὡς μόνιμοι κάτοικοι, ἄλλοι δὲ ὡς προσωρινοὶ λόγῳ τῆς εορτῆς, ἄνδρες Ἰουδαῖοι εὐσεβεῖς ἀπὸ κάθε ἔθνος που υπῆρχε κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Πραξ. 2,6 γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν.

Πραξ. 2,6 Οταν δὲ ἐγίνε ἡ βοή ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐμαζεύτηκε τὸ πλῆθος ἐκεῖ καὶ ὅλοι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ σύγχυσιν καὶ ἀπορίαν, διότι ὁ καθένας τῶν ἤκουε τοὺς μαθητάς νὰ ομιλοῦν τὴν ἰδικήν του γλῶσσαν.

Πραξ. 2,7 ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι;

Πραξ. 2,7 Εξεπλήσσοντο δὲ ὅλοι καὶ ἐθαύμαζαν, λέγοντες μετὰ τῶν· “τι συμβαίνει; Ὅλοι αὐτοί, που ομιλοῦν, δὲν εἶναι Γαλιλαῖοι;

Πραξ. 2,8 καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν,

Πραξ. 2,8 Καὶ πῶς, ὁ καθένας ἀπὸ ἡμᾶς, τοὺς ἀκούομεν νὰ ομιλοῦν τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἐμάθαμεν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μας;

Πραξ. 2,9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

Πραξ. 2,9 Καὶ εἰμεθα ἀπὸ τόσα πολλὰ ἔθνη· Παρθοὶ καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται καὶ κάτοικοι τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Ποντοῦ καὶ τῆς Ἀσίας,

Πραξ. 2,10 Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,

Πραξ. 2,10 τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Παμφυλίας, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν περιοχῶν τῆς Λιβύης, που εἶναι πλησίον τῆς Κυρήνης, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ παρεπίδημοι Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοι τὴν

καταγωγήν και προσήλυτοι από άλλα έθνη.

Πραξ. 2,11 Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

Πραξ. 2,11 Ἀκόμη δε Κρήτες και Αραβες, όλοι όσοι καταγόμεθα από τα πολλά και διάφορα αυτά μέρη, πως συμβαίνει να τους ακούωμεν να κηρύττουν τα μεγαλεία του Θεού εις τας ιδικάς μας γλώσσας;”

Πραξ. 2,12 ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;

Πραξ. 2,12 Εξεπλήσσοντο δε όλοι και απορούσαν, λέγοντες ο ένας προς τον άλλον· “τι τάχα σημαίνει το έκτακτον αυτό γεγονός;”

Πραξ. 2,13 ἄλλοι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσὶ.

Πραξ. 2,13 Ἀλλοι δε περιγελούσαν και έλεγαν· “έπιαν πολύ και δυνατό κρασί και γι' αυτό δεν ξέρουν τι λένε”.

Πραξ. 2,14 Σταθείς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκα ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεφθέγγετο αὐτοῖς· ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου.

Πραξ. 2,14 Και τότε ο Πετρος μαζή με τους ένδεκα εστάθηκε, ώστε να τον βλέπουν όλοι, ύψωσε την φωνήν αυτού και ήρχισε να ομιλή, όπως το Πνεύμα το Αγιον τον εφώτιζε· “άνδρες Ιουδαίοι και σεις όλοι που κατοικείτε την Ιερουσαλήμ, ας γίνη γνωστόν εις σας αυτό, που θα σας πω και ακούσατε με προσοχήν τα λόγια μου.

Πραξ. 2,15 οὐ γάρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας·

Πραξ. 2,15 Δεν είναι ορθόν αυτό που είπατε, διότι αυτοί οι άνθρωποι που ομιλούν ενώπιόν σας ξένας γλώσσας, δεν είναι μεθυσμένοι, όπως σεις νομίζετε· άλλωστε η ώρα είναι τρεις μετά την ανατολήν του ηλίου, που ως γνωστόν και σύμφωνα με την διδασκαλίαν των ραββίνων δεν πίνουν ακόμη κρασί

οι άνθρωποι.

- Πραξ. 2,16 ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶ τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ·
- Πραξ. 2,16 Ἀλλὰ αὐτό, που βλέπετε, εἶναι εκπλήρωσις ἐκείνου που ἐλέχθη ἀπὸ τον προφήτην Ἰωήλ, ο οποίος και προείπε·
- Πραξ. 2,17 καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται·
- Πραξ. 2,17 Καὶ κατὰ τις τελευταῖες ἐκείνες ἡμέρες, που θα επακολουθήσουν τὴν ἐλευσιν τοῦ Μεσσίου, θα χύσω-λέγει ὁ Θεός-ἀπὸ τὰς δωρεάς και τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματός μου εἰς κάθε ἄνθρωπον· και θα προφητεύσουν οἱ υἱοὶ σας και αἱ θυγατέρες σας· οἱ δε νέοι σας θα ἴδουν ἀποκαλυπτικά ὁράματα και οἱ γέροντές σας θα λάβουν θεία και ἀποκαλυπτικά ὄνειρα.
- Πραξ. 2,18 καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι.
- Πραξ. 2,18 Ἀκόμη δε στους δούλους μου και εἰς τὰς δούλας μου θα χορηγήσω κατὰ τις ἡμέρες ἐκείνες ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματός μου και θα προφητεύσουν.
- Πραξ. 2,19 καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ·
- Πραξ. 2,19 Καὶ θα δώσω θαύματα ἐπάνω στον οὐρανόν και σημεῖα εἰς τὴν γῆν κάτω, που θα μαρτυροῦν τὴν θείαν μου δύναμιν· αιματοχυσίας και πυρκαϊᾶς και σύνεφα καπνοῦ, που θα ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰς καιομένας πόλεις σας.
- Πραξ. 2,20 ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῇ.
- Πραξ. 2,20 Ὁ ἥλιος ἀπὸ φωτεινός που εἶναι, θα ἀλλάξη και θα γίνη

σκοτάδι· το φεγγάρι θα φένηται σαν αίμα, πριν έλθη η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και περίβλεπτος.

Πραξ. 2,21 καὶ ἔσται πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται.

Πραξ. 2,21 Και τότε καθένας, που με πίστιν θα επικαλεσθῇ το ὄνομα του Κυρίου θα σωθῇ.

Πραξ. 2,22 Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους. Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε,

Πραξ. 2,22 Ἄνδρες Ἰσραηλίται, ἀκούστε με προσοχὴν τοὺς λόγους αὐτούς, που θα σας πω· Τον Ἰησοῦν τον Ναζωραῖον, ο οποίος ἀπεδείχθη καὶ ἐμαρτυρήθη εἰς σας ἀπὸ τον ἴδιον τον Θεόν με υπερφυσικάς δυνάμεις καὶ καταπληκτικὰ θαύματα καὶ υπερφυσικά σημεῖα, που δι' αὐτοῦ ἔκαμε ἀνάμεσα εἰς ὅλους σας ὁ Θεός, ὅπως ἄλωστε καὶ σεις οἱ ἴδιοι καλὰ γνωρίζετε,

Πραξ. 2,23 τοῦτον τῇ ὠρισμένη βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἔκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε·

Πραξ. 2,23 αὐτόν τον Ἰησοῦν, ὁ οποίος σύμφωνα με την ὠρισμένην θέλησιν καὶ πρόγνωσιν του Θεοῦ σας παρεδόθη ἀπὸ τον προδότην, αφοῦ τον ἐπιάσατε, τον ἐσταυρώσατε καὶ τον ἐφονεύσατε με τα χέρια των Ῥωμαίων στρατιωτῶν, οἱ οποίοι, σαν ἐθνικοὶ που εἶναι, δεν ἔχουν καὶ δεν γνωρίζουν τον νόμον του Θεοῦ.

Πραξ. 2,24 ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὥδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτόν ὑπ' αὐτοῦ.

Πραξ. 2,24 Αὐτόν ὁ Θεός τον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν καὶ κατέλυσε τὰς φοβερὰς θλίψεσιν θανάτου, διότι δεν ἦτο δυνατόν να κρατῇται αὐτός ἀπὸ τον θάνατον.

- Πραξ. 2,25 Δαυῖδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστὶν ἵνα μὴ σαλευθῶ.
- Πραξ. 2,25 Επειδὴ καὶ ὁ Δαυὶδ λέγει δια λογαριασμόν αὐτοῦ· Εγὼ ὁ Μεσσίας ἐβλεπα ἐμπρὸς μου τὸν Κυρίον διαρκῶς, ὅτι εἶναι εἰς τὰ δεξιὰ μου, ἑτοιμος καὶ ἰσχυρὸς νὰ με προστατεύσῃ, διὰ νὰ μὴ κλονισθῶ ἀπὸ το φρικτὸν μαρτύριον καὶ τὸν σκληρὸν θάνατον.
- Πραξ. 2,26 διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδιά μου καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι,
- Πραξ. 2,26 Δια τοῦτο ἀκριβῶς εὐφράνθηκε ἡ καρδιά μου καὶ ἡ γλῶσσα μου ἐξεδήλωσε τὴν ἀγαλλίασίν μου, ἀκόμη δε καὶ τὸ σῶμα μου θὰ ἀναπαυθῇ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καὶ θὰ κατοικήσῃ εἰς τάφον με βεβαίαν τὴν ἐλπίδα ὅτι συντομώτατα θὰ ἀναστηθῇ.
- Πραξ. 2,27 ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ᾄδου οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.
- Πραξ. 2,27 Διότι συ, οὐράνιε Πατερ, δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν ψυχὴν μου στὸν Ἀδην καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃς ὁ ἀφωσιωμένος εἰς σε ἅγιος Μεσσίας νὰ ἴδῃ τὸ σῶμα τοῦ φθειρόμενον εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ τάφου.
- Πραξ. 2,28 ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου.
- Πραξ. 2,28 Σὺ ἐκάμες εἰς ἐμέ γνωστοὺς τοὺς πνευματικούς δρόμους, ποὺ οδηγοῦν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν· θὰ με γεμίσης με εὐφροσύνην, ὅταν θὰ με ἀξιώσῃς καὶ ὡς ἄνθρωπος νὰ ἀπολαμβάνω τὴν δόξαν τοῦ προσώπου σου.
- Πραξ. 2,29 Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παρρήσιας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ πατριάρχου Δαυῖδ ὅτι καὶ ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη καὶ τὸ μνήμα αὐτοῦ ἐστὶν ἐν ἡμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

- Πραξ. 2,29 Άνδρες αδελφοί, είναι επιτετραμμένον να σας πω με όλον το θάρρος δια τον πατριάρχην Δαβίδ ότι και απέθανε και ετάφη και το μνημείον του ευρίσκεται εδώ μεταξύ μας μέχρι της ημέρας αυτής. (Αρα η παρά πάνω προφητεία του δεν αναφέρεται εις αυτόν).
- Πραξ. 2,30 προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς ὅτι ὄρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ,
- Πραξ. 2,30 Ἀλλὰ προφήτης πραγματικὸς ὑπάρχων ὁ Δαβὶδ καὶ γνωρίζων πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε υποσχεθῆ με ὄρκον, πῶς ἀπὸ ἀπόγονον τῶν σπλάγχχνων τοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Παρθένον Μαρίαν, ἐπρόκειτο νὰ ἀναστήσῃ τὸν Χριστὸν, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, καὶ νὰ τὸν καθίσῃ στὸν θρόνον ὡς βασιλέαν αἰώνιον,
- Πραξ. 2,31 προῖδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾄδου οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν.
- Πραξ. 2,31 προεῖδε καὶ ἐλάλησε διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἐγκατελείφθη ἡ ψυχὴ τοῦ στὸν Ἄδην οὔτε τὸ σῶμα τοῦ εἶδε τὴν φθοράν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ θανάτου.
- Πραξ. 2,32 τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, οἱ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες.
- Πραξ. 2,32 Αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀνέστησεν πράγματι ὁ Θεὸς καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου γεγονότος εἴμεθα ἡμεῖς μάρτυρες.
- Πραξ. 2,33 τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε.
- Πραξ. 2,33 Αφοῦ, λοιπόν, με τὴν παντοδύναμον δεξιάν τοῦ Θεοῦ ἀνεστήθη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ὑψώθηκε στοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Πατέρα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού εἶχε υποσχεθῆ καὶ εἰς ἡμᾶς, τοῦ ἐστελεε μετὰ τὴν πλουσίαν τοῦ

δωρεάς και ενεργείας εις ημάς, πράγμα το οποίον σεις
σήμερα και βλέπετε και ακούετε.

Πραξ. 2,34 οὐ γάρ Δαυῖδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, λέγει δὲ αὐτός·
εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου

Πραξ. 2,34 Ἀλλὰ και περί της αναλήψεως του Μεσσίου στους ουρανοὺς
επροφήτευσε ο Δαῖδ, διότι δεν ἀνέβηκε ο Δαυίδ στους
ουρανοὺς, εν τούτοις ὁμως λέγει ο ἴδιος· Εἶπεν ο Κυριος και
Θεός στον Μεσσίαν, που εἶναι ἀπόγονός μου κατὰ το
ανθρώπινον, ἀλλὰ Κυριος μου ως Θεός, ἴσος με τον Πατέρα,
κάθισε εις τα δεξιὰ μου,

Πραξ. 2,35 ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν
σου.

Πραξ. 2,35 ἕως ὅτου βάλω κάτω ἀπὸ τα πόδια σου νικημένους τους
εχθρούς σου.

Πραξ. 2,36 ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι καὶ
Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν
Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.

Πραξ. 2,36 Ἀς γνωρίζη, λοιπόν, με κάθε βεβαιότητα ὅλη η φυλή του
Ἰσραὴλ, ὅτι αὐτὸν τον Ἰησοῦν, τον οποίον σεις
εσταυρώσατε, ο Θεὸς τον ἀνέδειξε Κυριον και Χριστόν”.

Πραξ. 2,37 Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἰπόν τε πρὸς
τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· τί
ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;

Πραξ. 2,37 Ἀφού δε ἤκουσαν τα θεόπνευστα αὐτὰ λόγια,
κατελήφθησαν ἀπὸ λύπην και κατάνυξιν καρδίας δια την
βαρεῖαν ενοχήν των και εἶπαν πρὸς τον Πέτρον και τους
ἄλλους Ἀποστόλους· “τι να κάμωμεν, ἄνδρες ἀδελφοί;”

Πραξ. 2,38 Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· μετανοήσατε, καὶ
βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ
Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πραξ. 2,38 Εἶπε δε πρὸς αὐτοὺς ο Πέτρος· “μετανοήσατε και ας

βαπτισθή ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού δια την άφεσιν των αμαρτιών σας· και θα λάβετε και σεις την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος.

Πραξ. 2,39 ὑμῖν γάρ ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν, ὅσους ἂν προσκαλέσῃται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Πραξ. 2,39 Διότι ἡ υπόσχεσις, που ἐδόθη δια τοῦ προφήτου Ἰωήλ περὶ τῶν δωρεῶν τοῦ Αγίου Πνεύματος, εἶναι καὶ δια σας καὶ δια τὰ παιδιὰ σας καὶ δι' ὅλους, που εὐρίσκονται μακράν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τοὺς οὐσίους θὰ προσκαλέσῃ ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας εἰς τὴν νέαν πίστιν”.

Πραξ. 2,40 ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο καὶ παρεκάλει λέγων· σῶθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης.

Πραξ. 2,40 Καὶ με ἄλλους περισσοτέρους λόγους, κατὰ ἓνα τρόπον ζωηρὸν καὶ ἐντονόν, ἐκήρυττε καὶ ἐμαρτυροῦσε ὁ Πέτρος τὴν περὶ τοῦ Χριστοῦ ἀλήθειαν καὶ τοὺς παρακινοῦσε νὰ μετανοήσουν καὶ πιστεύσουν λέγων· “σῶθήτε ἀπὸ τὴν πονηρὰν καὶ διεστραμμένην αὐτὴν γενεάν, που βαδίζει πρὸς τὴν φοβερὰν τιμωρίαν καὶ καταστροφὴν”.

Πραξ. 2,41 οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχὰὶ ὥσεὶ τρισχίλια.

Πραξ. 2,41 Καὶ αὐτοί, τότε ἐδέχθησαν με χαρὰν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πέτρου, ἐβαπτίσθησαν καὶ προσετέθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τρεῖς περίπου χιλιάδες ψυχές.

Πραξ. 2,42 ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς.

Πραξ. 2,42 Με ἐπιμονὴν καὶ ζήλον μέγαν ἤκουαν τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων, ἐπικοινωνοῦσαν με ἀγάπην μετὰ τῶν,

μετελάμβαναν στο μυστήριον της θείας Ευχαριστίας και προσήρχοντο.

Πραξ. 2,43 Ἐγένετο δὲ πάση ψυχῇ φόβος, πολλά τε τέρατα καὶ σημεία διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο.

Πραξ. 2,43 Επεσε δε φόβος μέγας εἰς κάθε ψυχὴν καὶ εἰς αὐτοὺς που δεν ἐπίστευαν καὶ προηγουμένως περιγελοῦσαν τοὺς μαθητάς, διότι πολλά καταπληκτικὰ θαύματα καὶ υπερφυσικὰ σημεία ἐγίνοντο διὰ τῶν Ἀποστόλων.

Πραξ. 2,44 πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά,

Πραξ. 2,44 Οἱ δε αὐτοὶ που εἶχαν πιστεύσει εὐρίσκοντο εἰς συνεχὴ ἐπικοινωνίαν καὶ ἐνότητα μεταξύ τῶν καὶ εἶχαν τὰ πάντα κοινά.

Πραξ. 2,45 καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχε·

Πραξ. 2,45 Επωλοῦσαν δε τὰ κτήματα καὶ τὰ ἄλλα υπάρχοντά τῶν καὶ τὰ εἰσπραττόμενα χρήματα εμοῖραζαν τοὺς πτωχοὺς ἀδελφούς, ἀνάλογα με τὰς ἀνάγκας που εἶχε ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοῦς.

Πραξ. 2,46 καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας,

Πραξ. 2,46 Καθε δε ἡμέραν ἤρχοντο με ζήλον καὶ με μίαν ψυχὴν ὅλοι στὸν ναόν, καὶ αφοῦ ἐκοπταν τὸ ψωμί, ἰδιαιτέρως εἰς τὰ σπίτια, μετείχαν εἰς τὴν τροφὴν που παρετίθετο καὶ ἔτρωγαν με ἀγαλλίασιν καὶ ἀπλότητα καρδίας

Πραξ. 2,47 αἰνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. ὁ δὲ Κύριος προσετίθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Πραξ. 2,47 δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἔχοντες τὴν ἐκτίμησιν καὶ εὐνοίαν ὅλου τοῦ λαοῦ. Ὁ δε Κύριος προσέθετε κάθε ἡμέραν καὶ ἄλλους πιστοὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 3

- Πραξ. 3,1 Ἐπὶ τὸ αὐτὸ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην.
- Πραξ. 3,1 Ο Πέτρος δε και ο Ιωάννης ανέβαιναν μαζί στον ναὸν μίαν ἀπὸ τας ἡμέρας ἐκεῖνας, κατὰ τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν, που ἦτο ὥρα προσευχῆς.
- Πραξ. 3,2 καὶ τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων ἐβαστάζετο, ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην ὠραίαν τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερὸν·
- Πραξ. 3,2 Καὶ ἔφεραν, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνη, εἰς τὰ χέρια, ἓνα ἄνθρωπον ἐκ γενετῆς χωλόν, τὸν ὁποῖον κάθε ἡμέραν ἐβαζαν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ, ἡ ὁποία ἐλέγετο ὠραία, δια να ζητῇ ἐλεημοσύνην ἀπὸ ἐκείνους, που εἰσῆρχοντο στὸν ναόν.
- Πραξ. 3,3 ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν ἠρώτα ἐλεημοσύνην.
- Πραξ. 3,3 Αυτός, ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ιωάννην να προχωροῦν, δια να εἰσέλθουν στὸν ναόν, τοὺς παρεκάλεσε να τὸν ἐλεήσουν.
- Πραξ. 3,4 ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ εἶπε· βλέψον εἰς ἡμᾶς.
- Πραξ. 3,4 Τὸν ἐκύτταξε κατὰματα ὁ Πέτρος μαζί με τὸν Ιωάννην καὶ εἶπε· “κύτταξέ μας”.
- Πραξ. 3,5 ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν.
- Πραξ. 3,5 Εκείνος δε τοὺς ἐκύτταξε με πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ προσοχήν, περιμένων κάτι να λάβῃ ἀπὸ αὐτοὺς.
- Πραξ. 3,6 εἶπε δὲ Πέτρος· ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι· ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ

Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειρε καὶ περιπάτει.

Πραξ. 3,6

Εἶπε δε ο Πέτρος· “ἀργυρά και χρυσά νομίσματα δεν ἔχω. Εκείνο δε που ἔχω, αυτό και σου δίδω, εν τω ονόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ του Ναζωραίου, σήκω ὀρθιος και περιπάτει ελεύθερα”.

Πραξ. 3,7

καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά,

Πραξ. 3,7

Και αφοῦ τον επιασε από το δέξι χέρι τον εσήκωσε. Αμέσως δε εστερεώθησαν τα πέλματα αυτού και οι αστράγαλοι

Πραξ. 3,8

καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη καὶ περιεπάτει, καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

Πραξ. 3,8

και γεμάτος χαράν εσηκώθηκε με πήδημα, εστάθηκε ὀρθιος και περιπατούσε χωρίς καμμίαν δυσκολίαν. Εμπήκε δε μαζί με αυτούς εις την αυλήν του ναοῦ, ελεύθερα περιπατῶν και πηδῶν και δοξάζων τον Θεόν δια την θεραπείαν του.

Πραξ. 3,9

καὶ εἶδεν αὐτὸν πᾶς ὁ λαὸς περιπατοῦντα καὶ αἰνοῦντα τὸν Θεόν·

Πραξ. 3,9

Ολος δε ο λαός τον είδε να περιπατῇ εντελῶς υγιῆς και να δοξάζῃ τον Θεόν.

Πραξ. 3,10

ἐπεγίνωσκόν τε αὐτὸν ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐπλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ.

Πραξ. 3,10

Εγνώριζαν δε πολύ καλά αὐτόν και ἦσαν απολύτως βέβαιοι ὅτι αὐτός ἦτο εκείνος, που ἐκάθητο εις την ωραίαν πύλην της αυλῆς του ναοῦ, δια να ζητῇ ἐλεημοσύνην. Και ἐγέμισαν ἀπό θάμβος και κατάπληξιν εμπρός στο μεγάλο αὐτό γεγονός.

Πραξ. 3,11

Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰαθέντος χωλοῦ τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος ἑκθαμβοι.

- Πραξ. 3,11 Ενώ δε ο θεραπευθείς χωλός ακολουθούσε κατά πόδας τον Πετρον και τον Ιωάννην και δεν εχωρίζετο καθόλου από αυτούς, έτρεξε προς αυτούς όλος ο λαός μαζή με πολύν θαυμασμόν και έκπληξιν στο υπόστεγον, που ωνομάζετο στοά του Σολομώντος.
- Πραξ. 3,12 ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν· ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν;
- Πραξ. 3,12 Όταν δε εἶδε ο Πετρος τον λαόν, ἔλαβε τον λόγον και εἶπε· “ἄνδρες Ἰσραηλίται, τι θαυμάζετε, δια το γεγονός αυτό, η διατί ἔχετε καρφώσει τα μάτια σας εις ημάς, ως εἰάν ημεῖς με την ιδικήν μας δύναμιν η ευσέβειαν ἐκάμαμε αὐτόν να περιπατή;
- Πραξ. 3,13 ὁ Θεὸς Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν· ὃν ὑμεῖς μὲν παρεδώκατε καὶ ἡρνήσασθε αὐτόν κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν·
- Πραξ. 3,13 Ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο Θεός των προγόνων μας, ἐδόξασε τον παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ο οποίος με την ενανθρώπησίν του ἐγινε κατὰ πάντα υπάκουος στον Πατέρα του, δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Σεις ὅμως τον παρεδώκατε στον σταυρικόν θάνατον και τον αρνηθήκατε εμπρός στον Πιλάτον, όταν ἐκεῖνος ἐκρίνε ὅτι ἔπρεπε να τον απολύση.
- Πραξ. 3,14 ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἡρνήσασθε, καὶ ἠτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν,
- Πραξ. 3,14 Σεις ὅμως αντιθέτως προς τον Πιλάτον αρνηθήκατε τον απολύτως ἅγιον και δίκαιον, τον Ἰησοῦν, και ἐζητήσατε να σας χαρισθῇ ἕνας φονιάς.
- Πραξ. 3,15 τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμεν.

- Πραξ. 3,15 Αυτόν δε, ο οποίος είναι αρχηγός και χορηγός της ζωής, τον εφονεύσατε. Ο Θεός όμως τον ανέστησε εκ νεκρών και του γεγονότος αυτού ημεῖς οἱ Απόστολοι τοῦ εἴμεθα οἱ αυτόπται μάρτυρες.
- Πραξ. 3,16 καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε καὶ οἶδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὀλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.
- Πραξ. 3,16 Καὶ αὕτη ἡ πίστις μας στο ὄνομα αὐτοῦ ἐστερέωσε εἰς τὰ πόδια τοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖον βλέπετε υγιή καὶ ἐγνωρίζατε καλὰ ὅτι ἦτο προηγουμένως χωλός. Ἡ πίστις, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ αὐτόν καὶ ἀναφέρεται εἰς αὐτόν, ἔδωσε στον τέως χωλὸν πλήρη καὶ τελείαν τὴν θεραπείαν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια ὅλων.
- Πραξ. 3,17 καὶ νῦν, ἀδελφοί, οἶδα ὅτι κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε, ὥσπερ καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν·
- Πραξ. 3,17 Τώρα δε, ἀδελφοί, προσέξατε αὐτά, ποῦ θα σας πῶ. Γνωρίζω ὅτι ἐξ ἀγνοίας ἐπράξατε σεις, ὅπως καὶ οἱ ἄρχοντες σας, τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔγκλημα τῆς σταυρώσεως τοῦ αἰσίου.
- Πραξ. 3,18 ὁ δὲ Θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ παθεῖν τὸν Χριστόν, ἐπλήρωσεν οὕτω.
- Πραξ. 3,18 Ο Θεός ὁμως με τὴν σταυρικὴν θυσίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἐπραγματοποίησε ὅσα εἶχε προαναγγεῖλει με τὸ στόμα ὅλων τῶν προφητῶν τοῦ δια τοῦ σωτήριον πάθος τοῦ Χριστοῦ.
- Πραξ. 3,19 μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας,
- Πραξ. 3,19 Μετανοήσατε, λοιπόν, καὶ γυρίσατε πλησίον στον Θεόν· πιστεύσατε στον Χριστόν, δια νὰ ἐξαλειφθοῦν αἱ ἁμαρτίαι σας.
- Πραξ. 3,20 ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου καὶ ἀποστείλῃ τὸν προκεχειρισμένον ὑμῖν

Χριστὸν Ἰησοῦν,

Πραξ. 3,20 Και δια να ἔλθουν εἰς σας ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου καιροὶ
λυτρώσεως καὶ ἀναψυχῆς καὶ να ἀποστείλῃ εἰς σας
λυτρωτὴν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὁποῖον προ πάντων τῶν
αιῶνων εἶχε προορίσει καὶ ὡς ἰδικόν σας Μεσσίαν.

Πραξ. 3,21 ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι χρόνων
ἀποκαταστάσεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ
στόματος πάντων ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπ' αἰῶνος.

Πραξ. 3,21 Αὐτόν, σύμφωνα με τὰς προφητείας, πρέπει να τὸν
υποδεχθῇ καὶ να τὸν ἔχῃ ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ πνευματικοῦ
κόσμου ἐνδοξὸν ὁ οὐρανός, ἕως ὅτου ἔλθουν οἱ
προκαθωρισμένοι χρόνοι διὰ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ
ἀνακαίνισιν τοῦ σύμπαντος, διὰ τοὺς ὁποίους χρόνους ἔχει
ομιλήσει ὁ Θεὸς με τὸ στόμα ὅλων τῶν διὰ μέσου τῶν
αιῶνων ἁγίων προφητῶν τοῦ.

Πραξ. 3,22 Μωϋσῆς μὲν γὰρ πρὸς τοὺς πατέρας εἶπεν ὅτι
προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν
ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα
ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς.

Πραξ. 3,22 Διότι ὁ μὲν Μωϋσῆς εἶπε στους προγόνους σας, ὅτι
προφήτην ὡσάν ἐμέ, νομοθέτην καὶ μεσίτην, θα ἀναδείξῃ
εἰς σας Κύριος ὁ Θεὸς σας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας. Αὐτόν
ἔχετε καθήκον να υπακούετε εἰς ὅλα ὅσα θα σας διδάξῃ.

Πραξ. 3,23 ἔσται δὲ πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἐὰν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου
ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ.

Πραξ. 3,23 Καθε δε ψυχὴ, ἡ ὁποία δεν θα υπακούσῃ στὸν προφήτην
ἐκεῖνον, θα ἐξολοθρευθῇ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν λαόν.

Πραξ. 3,24 καὶ πάντες δὲ οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν
καθεξῆς ὅσοι ἐλάλησαν, καὶ κατήγγειλαν τὰς ἡμέρας
ταύτας.

Πραξ. 3,24 Καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ καὶ ἐπειτα, ὅσοι
ἐκήρυξαν πρὸς τοὺς προγόνους σας, προανήγγειλαν αὐτάς

τας ημέρας που ζώμεν σήμερα.

Πραξ. 3,25 ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς
διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς
Ἀβραάμ· καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται
πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.

Πραξ. 3,25 Σεις εἰσθε οἱ απόγονοι τῶν προφητῶν καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς
διαθήκης, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔκαμε με τοὺς πατέρας σας
λέγων πρὸς τὸν Ἀβραάμ· Δια τοῦ Μεσσίου, ὁ ὁποῖος κατὰ
σάρκα θα εἶναι ἰδικὸς σου απόγονος, θα εὐλογηθοῦν ὅλαι αἱ
φυλαὶ τῆς γῆς.

Πραξ. 3,26 ὑμῖν πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ
Ἰησοῦν ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς ἐν τῷ
ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

Πραξ. 3,26 Εἰς σας πρῶτον ὁ Θεός, αφού ἀνέστησε τὸν παῖδα τοῦτον
Ἰησοῦν, καὶ τὸν ἀπέδειξε ὡς Μεσσίαν, τὸν ἔστειλε νὰ σας
εὐλογή, ὅταν θα μετανοήσετε διὰ τὰς αμαρτίας σας καὶ ὁ
καθένας σας θα ξεκόβῃ ἀπὸ τὰς πονηρίας σας

ΠΡΑΞΕΙΣ 4

Πραξ. 4,1 Λαλούντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν λαὸν ἐπέστησαν αὐτοῖς
οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι,

Πραξ. 4,1 Καθ' ὃν δε χρόνον ὠμιλοῦσαν οἱ δύο Ἀπόστολοι στὸν λαόν,
ὥρμησαν ξαφνικὰ εἰς αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ ἀξιωματικὸς
ιερεὺς, ὁ στρατηγός, ποὺ ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς τοῦ
ναοῦ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι,

Πραξ. 4,2 διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν καὶ
καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν·

Πραξ. 4,2 στενοχωρούμενοι καὶ ἀγανακτοῦντες ἐπειδὴ οἱ Ἀπόστολοι
ἐδίδασκαν τὸν λαόν καὶ ἐκύρυσσαν τὴν ἀνάστασιν τῶν
νεκρῶν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Πραξ. 4,3 καὶ ἐπέβαλον αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς τὴν αὖριον· ἦν γὰρ ἑσπέρα ἤδη.
- Πραξ. 4,3 Καὶ ἀπλωσαν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τὰ χέρια των, τοὺς ἐπιασαν καὶ τοὺς ἔβαλαν ὑπὸ ἐπιτήρησιν εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ τοὺς δικάσουν τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Διότι ἦτο πλέον ἑσπέρα καὶ δὲν ἐπετρέπετο νὰ γίνῃ δίκη κατὰ τὴν νύκτα.
- Πραξ. 4,4 πολλοὶ δὲ τῶν ἀκουσάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν, καὶ ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὥσεί χιλιάδες πέντε.
- Πραξ. 4,4 Ὅμως πολλοὶ ἀπὸ ὅσους ἤκουσαν τὸ κήρυγμα τοῦ Πέτρου ἐπίστευσαν καὶ ἔτσι ὁ ἀριθμὸς των πιστῶν ἐγένε περίπου πέντε χιλιάδες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ.
- Πραξ. 4,5 Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τὴν αὖριον συναχθῆναι αὐτῶν τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς εἰς Ἱερουσαλὴμ,
- Πραξ. 4,5 Κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν συνεκεντρώθησαν οἱ ἄρχοντες των Ἰουδαίων καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς, ποὺ κατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ,
- Πραξ. 4,6 καὶ Ἄνναν τὸν ἀρχιερέα καὶ Καϊάφαν καὶ Ἰωάννην καὶ Ἀλέξανδρον καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ,
- Πραξ. 4,6 ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ Ἀννας ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὁ Καϊάφας καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὅσοι κατήγοντο ἀπὸ οἰκογένειαν ἀρχιερατικὴν.
- Πραξ. 4,7 καὶ στήσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ ἐπυνθάνοντο· ἐν ποίᾳ δυνάμει ἢ ἐν ποίῳ ὀνόματι ἐποιήσατε τοῦτο ὑμεῖς;
- Πραξ. 4,7 Ἀφού, λοιπόν, ἔβαλαν τοὺς Ἀποστόλους νὰ σταθοῦν ὀρθιοὶ στο μέσον, τοὺς ἀνέκριναν καὶ τοὺς ἐρωτοῦσαν· “με ποίαν δύναμιν ἢ δια μέσου ποίου ὀνόματος ἐκάματε σστούτο, δηλαδή τὴν θεραπείαν τοῦ χωλοῦ;”
- Πραξ. 4,8 τότε Πέτρος πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου εἶπε πρὸς αὐτοὺς· ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραὴλ,
- Πραξ. 4,8 Τότε ὁ Πέτρος, ἀφού ἐγέμισε καὶ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα

το Άγιον, τους είπε· “άρχοντες του λαού και πρεσβύτεροι του Ισραηλιτικού έθνους,

Πραξ. 4,9

εί ήμεϊς σήμερον ανακρινόμεθα ἐπὶ εὐεργεσίᾳ ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, ἐν τίνι οὗτος σέσωσται,

Πραξ. 4,9

εάν ημεῖς σήμερα ανακρινώμεθα δια την ευεργεσίαν, που ἐκάμαμεν στον ἄνθρωπον αὐτόν, και ειδικώτερον δια μέσου τίνος ἔχει αὐτός σωθῆ και θεραπευθῆ ἀπὸ την ασθένειάν του,

Πραξ. 4,10

γνωστὸν ἔστω πᾶσιν ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραὴλ ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, ἐν τούτῳ οὗτος παρέστηκεν ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής.

Πραξ. 4,10

ας γίνῃ γνωστὸν εἰς ὅλους σας και εἰς ὅλον τον Ἰσραηλιτικὸν λαόν, ὅτι ο τέως χωλὸς εθεραπεύθη και στέκεται τώρα ἐνώπιόν σας υγιής με την ἐπὶ κλησιν του ονόματος του Ἰησοῦ Χριστοῦ του Ναζωραίου, τον οποίον σεις μεν εσταυρώσατε, ο δε Θεὸς ἀνέστησε εκ νεκρῶν.

Πραξ. 4,11

οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ’ ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας.

Πραξ. 4,11

Αὐτός εἶναι ο λίθος, τον οποίον σεις, οι πρωτοστατοῦντες εἰς την πνευματικὴν οἰκοδομὴν του Ἰσραὴλ, τον ἐπεριφρονήσατε ως ἄχρηστον και ο οποίος εν τούτοις ἐγένε θεμελιακὸ ἀγκωνάρι εἰς νέαν πνευματικὴν οἰκοδομὴν Ἰσραηλιτῶν και ειδωλολατρῶν.

Πραξ. 4,12

καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς.

Πραξ. 4,12

Και δεν εἶναι δυνατόν με κανένα ἄλλο πρόσωπον και τρόπον να επιτύχωμεν την σωτηρίαν, διότι δεν υπάρχει κανένα ἄλλο ὄνομα κάτω ἀπὸ τον ουρανὸν και εἰς ὅλην την γην, που να ἔχη δοθῆ εκ μέρους του Θεοῦ στους ἀνθρώπους, δια του οποίου, σύμφωνα με την βουλήν του

Θεοῦ, ἔχει ορισθῆ να σωθῶμεν ὅλοι μας”.

Πραξ. 4,13 Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παρρησίαν καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοι εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον, ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν,

Πραξ. 4,13 Εκείνοι βλέποντες το θάρρος του Πετρου και του Ιωάννου και ἔχοντες υπ' ὄψιν των, ὅτι ἦσαν ἀγράμματοι ἄνθρωποι του λαοῦ, κατελαμβάνοντο ἀπὸ θαυμασμόν δια την σοφίαν και την δύναμιν του λόγου των και συγχρόνως ἀνεγνώριζαν και παρεδέχοντο ὅτι αὐτοὶ ἦσαν μαζὴ με τον Ἰησοῦν.

Πραξ. 4,14 τὸν δὲ ἄνθρωπον βλέποντες σὺν αὐτοῖς ἐστῶτα τὸν τεθεραπευμένον, οὐδὲν εἶχον ἀντειπεῖν.

Πραξ. 4,14 Βλέποντες δε θεραπευμένον τον τέως χωλὸν να στέκεται μαζὴ με αὐτοὺς, δεν εἶχαν και δεν εὕρισκαν να ἀντεῖλουν τίποτε.

Πραξ. 4,15 κελεύσαντες δὲ αὐτοὺς ἔξω τοῦ συνεδρίου ἀπελθεῖν, συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους

Πραξ. 4,15 Αφού δε τους διέταξαν να βγουν ἔξω ἀπὸ την αἴθουσαν του συνεδρίου, ἤρχισαν να συζητοῦν μεταξύ των και να ἀνταλλάσσουν τας σκέψεις των.

Πραξ. 4,16 λέγοντες· τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις; ὅτι μὲν γὰρ γνωστὸν σημεῖον γέγονε δι' αὐτῶν, πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ φανερόν καὶ οὐ δυνάμεθα ἀρνήσασθαι·

Πραξ. 4,16 Λεγοντες· “τι να κάμωμεν με αὐτοὺς τους ἀνθρώπους; Διότι, ὅτι μεν βέβαια ἐγινε ἀπὸ αὐτοὺς θαῦμα γνωστὸν και ἀναντίρρητον, εἶναι πλέον φανερόν εἰς ὅλους τους κατοίκους της Ἱερουσαλὴμ, και δεν ἠμποροῦμεν να το ἀρνηθούμεν.

Πραξ. 4,17 ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν, ἀπειλῇ ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ μηδενὶ ἀνθρώπων.

- Πραξ. 4,17 Δια να μη διαδοθῇ ὁμως περισσότερον μεταξύ του λαοῦ το θαῦμα, ας τους απειλήσωμεν με μεγάλας τιμωρίας, ὥστε να μη ομιλοῦν εἰς κανένα πλέον των ανθρώπων δια το ὄνομά του, δηλαδή δια τον Χριστόν”.
- Πραξ. 4,18 καὶ καλέσαντες αὐτοὺς παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.
- Πραξ. 4,18 Καὶ αφοῦ τους ἐκάλεσαν πάλιν εἰς την αἶθουσαν, τους ἔδωσαν την ἐντολήν να μη κηρύττουν πλέον καὶ να μη διδάσκουν πίστιν στο ὄνομα του Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Πραξ. 4,19 ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀποκριθέντες πρὸς αὐτοὺς εἶπον· εἰ δίκαιόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ κρίνατε.
- Πραξ. 4,19 Ἀλλὰ ο Πέτρος καὶ ο Ἰωάννης ἀπεκρίθησαν πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπαν· “εάν εἶναι ὀρθόν καὶ δίκαιον ἐνώπιον του Θεοῦ, να υπακούωμεν περισσότερον εἰς σας παρά στον Θεόν, σκεφθῆτε καὶ κρίνετε μόνοι σας.
- Πραξ. 4,20 οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἂ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν.
- Πραξ. 4,20 Διότι ἡμεῖς δεν ἠμποροῦμεν να μη κηρύττωμεν αὐτά που εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε”.
- Πραξ. 4,21 οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτοὺς, μηδὲν εὐρίσκοντες τὸ πῶς κολάσσονται αὐτοὺς, διὰ τὸν λαόν, ὅτι πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ γεγονότι·
- Πραξ. 4,21 Ἐκεῖνοι ὁμως, αφοῦ διετύπωσαν καὶ νέας ἀπειλάς, τους ἀπέλυσαν, ἀφ' ἐνός μεν διότι δεν εὐρίσκαν τίποτε το ἐνόχον, δια να τους τιμωρήσουν, ἀφ' ἐτέρου δε ἐξ αἰτίας του λαοῦ, διότι ὅλοι ἐδόξαζαν τὸν Θεόν, δια το θαυμαστόν αὐτό γεγονός της θεραπείας του χωλοῦ.
- Πραξ. 4,22 ἐτῶν γὰρ ἦν πλειόνων τεσσαράκοντα ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὃν ἐγεγόνει τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἰάσεως.
- Πραξ. 4,22 Ἐδικαιολογεῖτο δε ο θαυμασμός του λαοῦ, διότι ο ἐκ γενετῆς

χωλός, στον οποίον έγινε το θαύμα της θεραπείας, ήτο
σαράντα ετών και πλέον.

Πραξ. 4,23 Ἀπολυθέντες δὲ ἦλθον πρὸς τοὺς ἰδίους καὶ ἀπήγγειλαν
ὅσα πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶπον.

Πραξ. 4,23 Οταν δε οι Απόστολοι απελύθησαν, ήλθαν στους άλλους
πιστούς, με τους οποίους στενότατα, ως αδελφοί της αυτής
πνευματικής οικογενείας, συνεδέοντο και τους ανήγγειλαν
όσα οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι είχαν είπει εις αυτούς.

Πραξ. 4,24 οἱ δὲ ἀκούσαντες ὁμοθυμαδὸν ἦραν φωνὴν πρὸς τὸν
Θεὸν καὶ εἶπον· Δέσποτα, σὺ ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν
καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς,

Πραξ. 4,24 Εκείνοι δε, όταν ήκουσαν, με μια ψυχή και με μια καρδιά
ὕψωσαν φωνὴν πρὸς τὸν Θεὸν και εἶπαν· “Δεσποτα, συ, ο
οποῖος ἔκαμες τὸν ουρανὸν και την γην και την θάλασσαν
και ὅλα ὅσα υπάρχουν εις αὐτά,

Πραξ. 4,25 ὁ διὰ στόματος Δαυῖδ παιδὸς σου εἰπὼν· Ἴνα τί
ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

Πραξ. 4,25 συ, που με το στόμα του δούλου σου Δαυίδ εἶπες· Διατί
εφρύαξαν τα ἔθνη οι δε λαοὶ κατέστρωσαν
καλομελετημένα, μάταια ὁμως και ανωφελη, πονηρὰ
σχέδια;

Πραξ. 4,26 παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ ἄρχοντες
συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ
Χριστοῦ αὐτοῦ.

Πραξ. 4,26 Παρετάχθησαν εις πολεμικὴν παράταξιν οι βασιλεῖς της γης
και εμαζεύθησαν στον ἴδιον τόπον ὅλοι οι ἄρχοντες
εναντίον Κυρίου του Θεοῦ και εναντίον του Μεσσίου, τον
οποῖον ο Θεὸς ἔχρισε βασιλέα, προφήτην και αρχιερέα.

Πραξ. 4,27 συνήχθησαν γὰρ ἐπ’ ἀληθείας ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου
Ἰησοῦν, ὃν ἔχρισας, Ἡρώδης τε καὶ Πόντιος Πιλᾶτος
σὺν ἔθνεσι καὶ λαοῖς Ἰσραήλ,

Πραξ. 4,27 Διότι, πράγματι, Κυριε, εμαζεύθησαν ὅλοι αυτοί εναντίον

- του αγίου παιδός σου Ιησού, τον οποίον συ έστειλες και
έχρισες Σωτήρα, ο Ηρώδης και ο Ποντιος Πιλάτος μαζί με
τα ειδωλολατρικά έθνη και με τας φυλάς του Ισραήλ,
Πραξ. 4,28 ποιήσαι όσα ή χείρ σου και ή βουλή σου προώρισε
γενέσθαι.
- Πραξ. 4,28 δια να πράξουν όχι όλα όσα αυτοί εν τη πονηρία των
ήθελαν, αλλά όσα η παντοδύναμος δεξιά σου και η
πάνσοφος ιδική σου θέλησις είχε προορίσει να γίνουν.
- Πραξ. 4,29 και τὰ νῦν, Κύριε, ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, καὶ δὸς
τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν τὸν
λόγον σου
- Πραξ. 4,29 Και τώρα, Κυριε, ρίξε το βλέμμα σου εις τας απειλάς των, με
τας οποίας μας φοβερίζουν και δώσε στους δούλους σου
δύναμιν και φωτισμόν να λαλούν με κάθε παρρησίαν και να
κηρύττουν το θέλημά σου,
- Πραξ. 4,30 ἐν τῷ τὴν χεῖρά σου ἐκτείνειν σε εἰς ἴασιν καὶ σημεῖα καὶ
τέρατα γίνεσθαι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀγίου παιδός
σου Ἰησοῦ.
- Πραξ. 4,30 καθ' ον χρόνον συ θα απλώνης το χέρι σου εις
θαυματουργικὴν θεραπείαν και θα γίνωνται με την
επίκλησιν του ονόματος του αγίου παιδός σου Ιησού
καταπληκτικά και αποδεικτικά σημεία και θαύματα”.
- Πραξ. 4,31 καὶ δεηθέντων αὐτῶν ἔσαλεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦσαν
συνηγμένοι, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ παρρησίας.
- Πραξ. 4,31 Και όταν αυτοί έτσι παρεκάλεσαν τον Θεόν, εσείσθη ο
τόπος, στον οποίον ήσαν συγκεντρωμένοι, και έλαβαν
πλουσίως όλοι Αγιον Πνεύμα, διεποτίσθησαν από αυτό και
εκήρυτταν τον λόγον του Θεού με θάρρος.
- Πραξ. 4,32 Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ
ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν
ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά.

- Πραξ. 4,32 Ολο δε εκείνο το πλήθος των πιστών είχε μια καρδιά και μια ψυχή, ώστε να αποτελούν μίαν αρμονικήν και πνευματικήν κοινωνίαν· και κανείς δεν έλεγεν ότι και το ελάχιστον από τα υπάρχοντα του είναι ιδιόν του, αλλά ήσαν τα πάντα εις αυτούς κοινά και διετίθεντο δια την εξυπηρέτησιν όλων.
- Πραξ. 4,33 καὶ μεγάλη δυνάμει ἀπεδίδουν τὸ μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς.
- Πραξ. 4,33 Και με μεγάλην δύναμιν και ως καθήκον ιερὸν και μέγα προσέφεραν οι Απόστολοι την μαρτυρίαν των δια την ἀνάστασιν του Κυρίου Ιησού. Μεγάλη δε χάρις Θεοῦ ἦτο εις όλους τους πιστούς.
- Πραξ. 4,34 οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων·
- Πραξ. 4,34 Απόδειξις δε τούτου ἦτο ὅτι δεν υπήρχε μεταξύ αυτών, κανένας που να στερήται, διότι όσοι ἦσαν ιδιοκτῆται χωραφιών η σπιτιῶν τα επωλούσαν και ἔφερναν το ἀντίτιμον των πωλουμένων και το ἔθεταν με ευλάβειαν πολλήν κατὰ γῆς, κοντὰ εις τα πόδια των Αποστόλων.
- Πραξ. 4,35 διεδίδετο δὲ ἐκάστῳ καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχεν.
- Πραξ. 4,35 Εμοιράζετο δε κατόπιν αὐτό το χρήμα στον καθένα ἀνάλογα με την ἀνάγκην που εἶχε.
- Πραξ. 4,36 Ἰωσῆς δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν ἀποστόλων, ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον υἱὸς παρακλήσεως, Λευῖτης, Κύπριος τῷ γένει,
- Πραξ. 4,36 Ο Ιωσῆς δε, ο οποίος ωνομάσθηκε ἀπὸ τους Αποστόλους Βαρνάβας, που σημαίνει εις την ἐλληνικὴν υἱὸς παρηγορίας και ενισχύσεως και ο οποίος ἦτο Λευῖτης γεννηθεὶς εις την Κυπρον,
- Πραξ. 4,37 ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρήμα καὶ

ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων.

Πραξ. 4,37

εἶχε ἓνα αγρόν. Καὶ αφοῦ τον ἐπώλησε, ἔφερε τα χρήματα καὶ τα ἔθεσεν εμπρὸς εἰς τα πόδια των Ἀποστόλων.

ΠΡΑΞΕΙΣ 5

Πραξ. 5,1

Ἄνὴρ δέ τις Ἀνανίας ὀνόματι σὺν Σαπφείρῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆμα

Πραξ. 5,1

Ενας ἄνθρωπος, Ἀνανίας ὀνόματι, μαζὴ με την γυναῖκα του την Σαπφείραν ἐπώλησε το κτῆμα του

Πραξ. 5,2

καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ ἐνέγκας μέρος τι παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν.

Πραξ. 5,2

καὶ ἐξεχώρισε καὶ ἐκράτησε δια τον εαυτὸν του ἓνα μέρος ἀπὸ τα εἰσπραχθέντα χρήματα, με γνώσιν καὶ συγκατάθεσιν τῆς γυναικὸς του, ἐν ἀγνοίᾳ των Ἀποστόλων. Καὶ αφοῦ ἔφερε το υπόλοιπον μέρος των χρημάτων, το ἔθεσε στους πόδας των Ἀποστόλων.

Πραξ. 5,3

εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;

Πραξ. 5,3

Εἶπε δε ο Πέτρος· “Ἀνανία, διατί ἀφήκες τον σατανάν να γεμίση με πονηρίαν την καρδίαν σου, ὥστε να πῇ ψέματα καὶ να θελήσης να ἀπατήσης το Πνεῦμα το Ἅγιον καὶ να κρατήσης δολίως δια τον εαυτὸν σου ἓνα μέρος ἀπὸ το ἀντίτιμον του χωραφιοῦ;

Πραξ. 5,4

οὐχὶ μένον σοι ἔμενε καὶ πρᾶθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; οὐκ ἐψεύσω ἄνθρωποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ.

Πραξ. 5,4

Πρὶν πωληθῇ το χωράφι δεν ἔμενε ἰδικὸν σου καὶ αφοῦ ἐπωλήθη, δεν ἦτο το ἀντίτιμόν του εἰς την ἐξουσίαν σου να

το κρατήσης η να το δώσης; Διατί έβαλες εις την καρδίαν σου αυτήν την πονηράν πράξιν, να εξαπατήσης την Εκκλησίαν και να φανής, ότι από χριστιανικήν τάχα αγάπην προσφέρεις τα πάντα στους πιστούς; Δεν είπες ψέματα εις ανθρώπους, αλλά στο Αγιον Πνεύμα, στον Θεόν”.

Πραξ. 5,5 άκούων δέ ό Άνανίας τούς λόγους τούτους πεσών έξέψυξε, καί έγέμετο φόβος μέγας επί πάντας τούς άκούοντας ταῦτα.

Πραξ. 5,5 Ενώ δε ήκουε τους λόγους αυτούς ο Ανανίας και σχεδόν πριν τελειώση ο Πέτρος, έπεσε καταγής και εξεψύχησε. Και έπεσε μέγας φόβος εις όλους εκείνους που ήκουαν αυτά.

Πραξ. 5,6 άναστάντες δέ οί νεώτεροι συνέστειλαν αύτόν καί έξενέγκαντες έθαψαν.

Πραξ. 5,6 Οι νεώτεροι δε εσηκώθησαν αμέσως, περιετύλιξαν το νεκρό σώμα του Ανανίου με νεκρικά σάβανα, το μετέφεραν έξω από την πόλιν και το έθαψαν.

Πραξ. 5,7 Έγένετο δέ ώς ώρων τριών διάστημα καί ή γυνή αύτοῦ, μή είδυῖα τò γεγονός, είσήλθεν.

Πραξ. 5,7 Υστερον δε από διάστημα τριών περίπου ωρών η σύζυγος του Ανανίου, η οποία δεν είχε ακόμη πληροφορηθή το γεγονός αυτό, ήλθεν στον τόπον της συγκεντρώσεως των πιστών.

Πραξ. 5,8 άπεκρίθη δέ αύτῇ ό Πέτρος· είπέ μοι, εί τοσούτου τò χωρίον απέδοσθε; ή δέ είπε· ναι, τοσούτου.

Πραξ. 5,8 Την ηρώτησε δε ο Πέτρος· πες μου, πράγματι αντί τόσου ποσού επωλήσατε το χωράφι;” Εκείνη δε είπε· “ναι, αντί τόσου”.

Πραξ. 5,9 ό δέ Πέτρος είπε πρòς αύτήν· τί ότι συμφωνήθη ύμῖν πειράσαι τò Πνεῦμα Κυρίου; ίδου οί πόδες τών θαψάντων τόν άνδρα σου επί τῇ θύρᾳ καί έξοίσουσί σε.

Πραξ. 5,9 Ο δε Πέτρος της είπε τότε· “διατί συμφωνήσατε συ και ο σύζυγός σου να πειράξετε με την ψευδολογίαν και απάτην

το Πνεῦμα του Κυρίου; Ἰδοὺ, τα πόδια ἐκείνων, που ἔθαψαν τον ἄνδρα σου εἶναι τώρα εἰς την θύραν και θα μεταφέρουν και σε ἔξω ἀπὸ την πόλιν, δια να σε θάψουν”.

Πραξ. 5,10 ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἐξέψυξεν· εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκράν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

Πραξ. 5,10 Επεσε δε και αυτη αμέσως κοντά εις τα πόδια του Πετρου και εξεψύχησε. Οταν δε εισήλθαν οι νέοι, ευρήκαν και αυτην νεκράν. Και αφού την έβγαλαν έξω από την πόλιν, την έθαψαν κοντά στον σύζυγόν της.

Πραξ. 5,11 καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ’ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.

Πραξ. 5,11 Και έπεσε μεγάλος φόβος εις όλην την Εκκλησίαν και εις όλους όσοι επληροφορούντο τα φοβερά αυτά γεγονότα.

Πραξ. 5,12 Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος·

Πραξ. 5,12 Με τα χέρια δε των Αποστόλων εγίνοντο πολλά και μεγάλα θαύματα, που επιμαρτυρούσαν την αλήθειαν του κηρύγματός των και επροκαλούσαν κατάπληξιν στον λαόν. Και ήσαν όλοι με μια καρδιά και με μια γνώμη εις την στοάν του Σολομώντος.

Πραξ. 5,13 τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ’ ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός·

Πραξ. 5,13 Από δε τους άλλους, που είχαν πιστεύσει, κανείς δεν ετολμούσε να τους πλησιάσει και να ανακατευθῇ με θάρρος μαζί των, αλλά ο λαός τους ετιμούσε και τους εδόξαζε.

Πραξ. 5,14 μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν,

Πραξ. 5,14 Οσον δε επερνούσαν αι ημέραι, ολονέν περισσότερα πλήθη ανδρών και γυναικών προσειλκύνοντο εις την πίστιν του

- Κυρίου και προστίθεντο στον αριθμόν των πιστών.
- Πραξ. 5,15 ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραβάττων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιά ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν.
- Πραξ. 5,15 Ο σεβασμός δε και η εκτίμησις του λαοῦ προς αὐτοὺς δια την θεῖαν δύναμιν, που ενεργούσε δια μέσου αὐτῶν, ἦτο τόσοσ, ὥστε ἐβγαζαν τους ασθενεῖς εἰς τας πλατείας και τους ἐβάζαν οἱ μεν πλούσιοι ἐπάνω εἰς κλῖνας, οἱ δε πτωχοὶ εἰς ἀπέριττα κρεββάτια, ὥστε, ὅταν θα ἤρχετο και θα ἐπερνούσε ο Πέτρος, και η σκία του ἐστῶ να πέσῃ ἐπάνω εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοῦς, δια να τον θεραπεύσῃ.
- Πραξ. 5,16 συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλὴμ φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.
- Πραξ. 5,16 Ἀλλὰ και το πλῆθος των γύρω πόλεων εμαζεύοντο εἰς την Ἱερουσαλὴμ και ἔφεραν τους ασθενεῖς και αὐτοὺς που ηνωχλοῦντο ἀπὸ πονηρὰ πνεύματα, οἱ οποῖοι και εθεραπεύοντο ὅλοι.
- Πραξ. 5,17 Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἡ οὔσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου
- Πραξ. 5,17 Ο αρχιερεὺς ὁμως και ὅλοι ὅσοι ἦσαν μαζὴ με αὐτόν, αὐτοὶ που αποτελούσαν την θρησκευτικὴν παράταξιν των Σαδδουκαίων, ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φθόνον και κακίαν και ἐκινήθησαν ἐναντίον των Ἀποστόλων.
- Πραξ. 5,18 καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ.
- Πραξ. 5,18 Ἀπλῶσαν δε τα χέρια τους στους Ἀποστόλους, τους ἐπιασαν και τους ἐβάλαν ὑπὸ ἐπιτήρησιν εἰς την δημοσίαν φυλακὴν.
- Πραξ. 5,19 ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς εἶπε·
- Πραξ. 5,19 Ἀγγελος ὁμως Κυρίου κατὰ την νύκτα ἤνοιξε τας θύρας της φυλακῆς, τους ἐβγάλε ἐξω και τους εἶπε·

- Πραξ. 5,20 πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.
- Πραξ. 5,20 “πηγαίνετε, σταθήτε με θάρρος και διδάσκετε εις τας αυλάς του ναοῦ τον λαόν ὅλα τα λόγια της νέας αὐτῆς ζωῆς, που σας μετέδωκε ο Ἰησοῦς”.
- Πραξ. 5,21 ἀκούσαντες δὲ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκον. παραγενόμενος δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ συνεκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ πᾶσαν τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀχθῆναι αὐτούς.
- Πραξ. 5,21 Ἦκουσαν οἱ Ἀπόστολοι αὐτά, εἰσῆλθαν, ἐνῶ ἀκόμη ἦτο ὄρθρος, στον ἱερὸν τόπον καὶ ἐδίδασκον. Ἠλθε δε κατὰ τὴν πρωΐαν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὅσοι ἦσαν μαζὴ του στον τόπον των συνεδριάσεων, ἐκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ ὅλην τὴν γερουσίαν των Ἰσραηλιτῶν καὶ ἐστείλαν ἀνθρώπους εἰς τὴν φυλακὴν, δια να φέρουν προ του συνεδρίου τους Ἀποστόλους.
- Πραξ. 5,22 οἱ δὲ ὑπηρέται παραγενόμενοι οὐχ εὔρον αὐτούς ἐν τῇ φυλακῇ, ἀναστρέψαντες δὲ ἀπήγγειλαν
- Πραξ. 5,22 Οἱ υπηρέται ὁμῶς ἦλθον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δεν τους ευρήκαν· ἐπιστρέψαντες δε στο συνέδριον ἀνέφεραν τὸ γεγονός,
- Πραξ. 5,23 λέγοντες ὅτι τὸ μὲν δεσμωτήριον εὔρομεν κεκλεισμένον ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ καὶ τοὺς φύλακας ἐστῶτας πρὸ τῶν θυρῶν, ἀνοίξαντες δὲ ἔσω οὐδένα εὔρομεν.
- Πραξ. 5,23 λέγοντες· “ὅτι το μὲν δεσμωτήριον το ευρήκαμεν κλεισμένον με κάθε ασφάλειαν καὶ τοὺς φρουροὺς να στέκωνται ὀρθιοὶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὰς θύρας, ὅταν ὁμῶς ἀνοίξαμε, δεν ευρήκαμε κανένα μέσα εἰς τὴν φυλακὴν”.
- Πραξ. 5,24 ὥς δὲ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους ὁ τε ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, διηπόρουν περὶ αὐτῶν τί ἂν γένοιτο τοῦτο.

- Πραξ. 5,24 Όταν δε ήκουσαν αυτούς τους λόγους ο αρχιερεύς και ο στρατηγός της φρουράς του ιερού και οι άλλοι αρχιερείς κατελήφθησαν από μεγάλην απορίαν δι' αυτά, που ήκουσαν, και διηρωτώντο, πως συνέβη και τι ημπορεί τάχα να γίνη με το γεγονός αυτό.
- Πραξ. 5,25 παραγενόμενος δέ τις άπήγγειλεν αύτοίς ότι ίδού οι άνδρες, ους έθεσθε έν τή φυλακή, είσιν έν τῷ ιερῷ έστῶτες καί διδάσκοντες τόν λαόν.
- Πραξ. 5,25 Εν τω μεταξύ όμως ήλθεν κάποιος και τους ανήγγειλε ότι· “ιδού, οι άνδρες, τους οποίους σεις εβάλατε εις την φυλακήν, ευρίσκονται τώρα εις την αυλήν του ναού και διδάσκουν τον λαόν”.
- Πραξ. 5,26 τότε άπελθών ό στρατηγός σύν τοίς υπηρέταις ήγαγεν αυτούς ού μετά βίας· έφοβοῦντο γάρ τόν λαόν, ίνα μή λιθασθῶσιν·
- Πραξ. 5,26 Τότε επήγε εκεί ο στρατηγός, μαζί με τους υπηρέτας και τους έφερε στο συνέδριον όχι δια της βίας, επειδή εφοβούντο μήπως λιθοβοληθούν από τον λαόν.
- Πραξ. 5,27 άγαγόντες δέ αυτούς έστησαν έν τῷ συνεδρίῳ. καί έπηρώτησεν αυτούς ό άρχιερεύς
- Πραξ. 5,27 Αφού δε τους έφεραν, τους έβαλαν ως κατηγορουμένους και υποδίκους, να σταθούν όρθιοι εν μέσω του συνεδρίου και τους ηρώτησεν ο αρχιερεύς
- Πραξ. 5,28 λέγων· ού παραγγελία παρηγγείλαμεν υμῖν μή διδάσκειν επί τῷ όνόματι τούτου; καί ίδού πεπληρώκατε τήν Ίερουσαλήμ τῆς διδαχῆς υμῶν, καί βούλεσθε έπαγαγεῖν έφ' ήμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ανθρώπου τούτου.
- Πραξ. 5,28 λέγων· “δεν σας εδώσαμε αυστηράν εντολήν, να μη διδάσκετε στο όνομα τούτο; Και ιδού σεις εγεμίσατε την Ιερουσαλήμ με την διδασκαλίαν σας και θέλετε να ρίξετε επάνω εις ημάς την ευθύνην δια το αίμα αυτού του ανθρώπου” (την οποίαν εν τούτοις ευθύνην αυτοί είχαν

αναλάβει ενώπιον του Πιλάτου λέγοντες· Το αίμα αυτού εφ' ημάς και επί τα τέκνα ημών).

Πραξ. 5,29 ἀποκριθεὶς δὲ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι εἶπον·
πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.

Πραξ. 5,29 Απεκρίθη δε ο Πετρος και οι άλλοι Απόστολοι και είπαν·
“πρέπει να υπακούωμεν στον Θεόν μᾶλλον (ο οποίος και κατά την νύκτα αυτήν μας διέταξε με τον ἄγγελόν του να κηρύττωμεν την αλήθειαν) και ὄχι εἰς σας τους ανθρώπους, που μας ἐδώσατε διαταγήν να σιωπήσωμεν.

Πραξ. 5,30 ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς
διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου·

Πραξ. 5,30 Ο Θεός των πατέρων μας ἀνέστησε εκ νεκρῶν τον Ἰησοῦν, τον ὁποῖον σεις εφονεύσατε, κρεμάσαντες ἐπάνω στο ξύλον του σταυροῦ.

Πραξ. 5,31 τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ
αὐτοῦ δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεσιν
ἀμαρτιῶν.

Πραξ. 5,31 Αυτὸν ο Θεός τον ὕψωσε με την παντοδύναμον αὐτοῦ
δεξιάν και τον ἀνέδειξε ἀρχηγὸν και Σωτήρα, να δίδῃ
μετάνοιαν στους Ἰσραηλίτας και ἄφεσιν ἀμαρτιῶν.

Πραξ. 5,32 καὶ ἡμεῖς ἐσμεν αὐτοῦ μάρτυρες τῶν ῥημάτων τούτων,
καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς
πειθαρχοῦσιν αὐτῷ.

Πραξ. 5,32 Και ημεῖς εἰμεθα αὐτόπται μάρτυρες, που ηκούσαμεν και εἶδομεν αὐτόν, δια να κηρύττωμεν τα λόγια και τα γεγονότα αὐτά, καθ' ὃν χρόνον και αὐτὸ το Ἅγιον Πνεῦμα, που ἔδωκεν ο Θεός εἰς ὅσους τον υπακούουν, μαρτυρεῖ την αλήθειαν των λόγων μας με τα θαύματα και τα χαρίσματά του”.

Πραξ. 5,33 οἱ δὲ ἀκούσαντες διεπρίοντο καὶ ἐβουλεύοντο ἀνελεῖν
αὐτούς.

Πραξ. 5,33 Εκείνοι ὁμως, ὅταν ἤκουσαν τα λόγια αὐτά, ἐταράχθησαν,

έτριζαν τα δόντια των με οργήν και συζητούσαν μεταξύ των, να καταδικάσουν αυτούς εις θάνατον.

Πραξ. 5,34 Ἀναστὰς δὲ τις ἐν τῷ συνεδρίῳ Φαρισαῖος ὀνόματι Γαμαλιήλ, νομοδιδάσκαλος τίμιος παντὶ τῷ λαῷ, ἐκέλευσεν ἔξω βραχὺ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι,

Πραξ. 5,34 Εσηκώθηκε ὁμως μέσα στο συνέδριον ἓνας Φαρισαῖος, ὀνόματι Γαμαλιήλ, διδάσκαλος του Νομου, ἄνθρωπος κύρους και υπολήψεως ἐνώπιον ὅλου του λαοῦ, και διέταξε να βγάλουν δι' ὀλίγον ἔξω ἀπὸ την αἴθουσαν τους Ἀποστόλους.

Πραξ. 5,35 εἶπέ τε πρὸς αὐτοὺς· ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε ἑαυτοῖς ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις τί μέλλετε πράσσειν.

Πραξ. 5,35 Και εἶπε τότε πρὸς τους συνέδρους· “ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε καλὰ τους εαυτοὺς σας και ἀναλογισθῆτε την ευθύνην σας, δι' αὐτὸ που σκέπτεσθε να πράξετε ἐναντίον αὐτῶν των ἀνθρώπων.

Πραξ. 5,36 πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέστη Θεοδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν, ᾧ προσεκλίθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων· ὃς ἀνηρέθη, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ διελύθησαν καὶ ἐγένοντο εἰς οὐδέν.

Πραξ. 5,36 Διότι, πρὶν ἀπὸ τας ἡμέρας αὐτάς, παρουσιάστηκε ὁ Θεοδᾶς, ὁ ὁποῖος ἔλεγε δια τὸν εὐατόν του ὅτι εἶναι τάχα κάποιος μέγας. Τὸν ἠκολούθησαν ὡς ὁπαδοὶ τοῦ κάπου τετρακόσιοι ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ἐφονεύθη αὐτός, και ὅλοι ὅσοι ἐπίστευον εἰς αὐτόν διελύθησαν και ἐξωλοθρεύθησαν.

Πραξ. 5,37 μετὰ τοῦτον ἀνέστη Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἀπέστησε λαὸν ἱκανὸν ὀπίσω αὐτοῦ· κάκεῖνος ἀπώλετο, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ διεσκορπίσθησαν.

Πραξ. 5,37 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτόν παρουσιάσθηκε ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος κατὰ τας ἡμέρας που ἐγίνε ἀπὸ τους Ρωμαίους ἡ ἀπογραφὴ, και ἐτράβηξε με τὸ μέρος τοῦ ἀρκετόν λαόν, ἀλλὰ και

εκείνος εθανατώθηκε και εχάθηκε και όλοι όσoι τον υπήκουαν διεσκορπίσθησαν.

Πραξ. 5,38 καὶ τὰ νῦν λέγω ὑμῖν, ἀπόστητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ ἐάσατε αὐτούς· ὅτι ἐὰν ἢ ἐξ ἀνθρώπων ἡ βουλή αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται·

Πραξ. 5,38 Και τώρα εγώ σας λέγω, σταθήτε μακριά από τους ανθρώπους τούτους, αφήσατέ τους και μη απλώνετε επάνω των τα χέρια σας. Διότι, εάν αυτό που σχεδιάζουν η το ἔργον που πράττουν προέρχεται εξ ανθρώπων, θα διαλυθῇ μόνο του.

Πραξ. 5,39 εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστίν, οὐ δύνασθε καταλῦσαι αὐτό, μή ποτε καὶ θεομάχοι εὐρεθῇτε.

Πραξ. 5,39 Εάν όμως εἶναι εκ του Θεού, δεν ημπορεῖτε σεις να το καταστρέψετε. Σκεφθῇτε δε, μήπως γίνετε και θεομάχοι, πολεμούντες τον Θεόν και το ἔργον του”.

Πραξ. 5,40 ἐπείσθησαν δὲ αὐτῷ, καὶ προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀποστόλους δείραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν αὐτούς.

Πραξ. 5,40 Επείσθησαν δε εις αυτόν τα μέλη του συνεδρίου και αφού επροσκάλεσαν τους Αποστόλους πάλιν εις την αίθουσαν, τους έδειραν, τους παρήγγειλαν να μη κηρύττουν πλέον επί τω ονόματι του Ιησού και κατόπιν τους απέλυσαν.

Πραξ. 5,41 οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι·

Πραξ. 5,41 Αλλά οι Αποστολοι, ύστερα από όλα αυτά, ανεχώρησαν από το συνέδριον χαίροντες, διότι ηξιώθησαν της μεγάλης τιμῆς να υποστούν εξευτελιστικήν τιμωρίαν χάριν του ονόματος του Χριστού.

Πραξ. 5,42 πᾶσαν τε ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ’ οἶκον οὐκ ἐπαύοντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν.

Πραξ. 5,42 Δεν εσταματούσαν δε κάθε ημέραν, τόσον ενώπιον του λαού στο ιερόν, όσον και ιδιαιτέρως εις τα σπίτια, να διδάσκουν και να μεταδίδουν την χαρμόσουνον αγγελίαν, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο σταλμένος από τον Θεόν Σωτήρ.

ΠΡΑΞΕΙΣ 6

Πραξ. 6,1 Έν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν.

Πραξ. 6,1 Κατὰ τας ημέρας δε αυτάς, καθώς ηύξανε ο αριθμός των πιστών, οι Εβραίοι Χριστιανοί, οι οποίοι κατήγοντο από ξένας περιοχάς και ωμιλούσαν την ελληνικήν γλώσσαν και ἐλέγοντο Ἑλληνισταί, ἤρχισαν να γογγύζουν και να παραπονούνται εναντίον των Εβραίων Χριστιανών της Ιουδαίας, διότι αι χήραι αυτών παρεμερίζοντο και παρημελούντο εις την καθημερινήν υπηρεσίαν της διανομῆς τροφῶν και βοηθημάτων.

Πραξ. 6,2 προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· οὐκ ἄρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις.

Πραξ. 6,2 Οι δώδεκα Απόστολοι τότε, αφού προσεκάλεσαν όλον το πλήθος των πιστών, είπαν· “δεν είναι ορθόν και αρεστόν στον Θεόν, να αφήσωμεν ημεῖς το κήρυγμα του θείου λόγου και να υπηρετούμεν εις τας τραπέζας του φαγητού.

Πραξ. 6,3 ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης·

Πραξ. 6,3 Δι' αυτό, αδελφοί, εξετάσατε με πολλήν προσοχήν και εκλέξατε ανάμεσα σας επτά άνδρας, οι οποίοι να έχουν

καλήν μαρτυρίαν ἀπὸ ὅλους, νὰ εἶναι δε γεμάτοι ἀπὸ Ἁγίον Πνεῦμα καὶ σοφίαν καὶ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς θὰ ἐγκαταστήσωμεν δια τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν.

Πραξ. 6,4 ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν.

Πραξ. 6,4 Ἡμεῖς δε θὰ ἐπιμείνωμεν ἀκόμη περισσότερον καὶ θὰ ἀσχοληθώμεν με μεγαλύτερον ζήλον εἰς τὴν προσευχήν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κηρύγματος”.

Πραξ. 6,5 καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα,

Πραξ. 6,5 Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος αὐτὸς εἰς ὅλον τὸ πλήθος τῶν πιστῶν. Καὶ ἐξέλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνδρα γεμάτον πίστιν καὶ Πνεῦμα Ἁγίον, καὶ τὸν Φίλιππον καὶ τὸν Πρόχορον καὶ τὸν Νικάνορα καὶ τὸν Τιμωνα καὶ τὸν Παρμενᾶν καὶ τὸν Νικόλαον, ὁ ὁποῖος υπῆρξεν εἰδωλολάτρης ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ πρὶν νὰ πιστεύσῃ στὸν Χριστὸν εἶχε προσηλυτισθῇ εἰς τὴν ἰουδαϊκὴν θρησκείαν.

Πραξ. 6,6 οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας.

Πραξ. 6,6 Αὐτοὺς, λοιπὸν, τοὺς παρουσάσαν μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐμπρὸς τοὺς Ἀποστόλους. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι, αφοῦ προσευχήθηκαν, ἔβαλαν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τὰς χεῖρας τῶν, δια νὰ τοὺς μεταδοθῇ ἡ εἰδικὴ δια τὸ ἔργον τῶν θεῖα χάρις.

Πραξ. 6,7 καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἡύξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Πραξ. 6,7 Καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου ἠπλώνετο καὶ διεδίδετο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἡύξανε καὶ ἐπληθύνετο παρὰ πολὺ καὶ πολὺ πλήθος ἀπὸ τοὺς

Ιουδαίους εδέχοντο την νέαν πίστιν και υπετάσσοντο εις αυτήν.

Πραξ. 6,8 Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ.

Πραξ. 6,8 Ο δε Στέφανος, γεμάτος πίστιν και δύναμιν Θεού, ἔκανε μεταξύ του λαού καταπληκτικά θαύματα και υπερφυσικά ἔργα, που μαρτυροῦσαν την αλήθειαν της πίστεως.

Πραξ. 6,9 ἀνέστησαν δὲ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων καὶ Κυρηναίων καὶ Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ,

Πραξ. 6,9 Μερικοὶ δε Εβραῖοι ἀπὸ την συναγωγὴν, που ἐλέγετο συναγωγὴ των Λιβερτίνων, των δούλων δηλαδή που εἶχαν ἀπελευθερώσει οἱ Ρωμαῖοι, και ἀπὸ την συναγωγὴν των Κυρηναίων και Ἀλεξανδρέων καθὼς και των Ιουδαίων της Κιλικίας και της Ἀσίας, ἐσηκώθηκαν με φανατισμὸν και πείσμα και συζητοῦσαν με τον Στέφανον.

Πραξ. 6,10 καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἔλάλει.

Πραξ. 6,10 Ἀλλὰ δεν ἠμποροῦσαν να ἀντισταθούν εις την σοφίαν και στο πνεῦμα, με το οποίον ὠμιλοῦσε ο Στέφανος.

Πραξ. 6,11 τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωϋσῆν καὶ τὸν Θεόν·

Πραξ. 6,11 Τότε ἐδωροδόκησαν και ἔβαλαν μερικοὺς ἄνδρας, οἱ οἱ καὶ ἤρχισαν να λέγουν ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν ἀκούσει τον Στέφανον να λέγη βλάσφημα λόγια ἐναντίον του Μωϋσέως και του Θεοῦ.

Πραξ. 6,12 συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἐπιστάντες συνήρπασαν αὐτὸν καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον,

Πραξ. 6,12 Και ἔφεραν ἀναταραχὴν και ἐξέγερσιν στον λαὸν και τους

πρεσβυτέρους και τους γραμματεῖς ἐναντίον του Στεφάνου, και ὅλοι μαζή ὥρμησαν ἑξαφνα και ἤρπασαν τον Στέφανον και τον ἔφεραν στο συνέδριον.

Πραξ. 6,13 ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς λέγοντας· ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ νόμου·

Πραξ. 6,13 Και παρουσίασαν ψευδομάρτυρας, οι οποίοι ἔλεγαν· “ο ἄνθρωπος αὐτός δεν παύει να λέγη βλάσφημα λόγια ἐναντίον του ἁγίου τόπου, δηλαδή του ναοῦ, και ἐναντίον του Νομου.

Πραξ. 6,14 ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον και ἀλλάξει τὰ ἔθνη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς.

Πραξ. 6,14 Διότι ἡμεῖς με τα ἴδια μας τα αυτιά τον ἔχομε ακοῦσει να λέγη ὅτι ο Ἰησοῦς ο Ναζωραῖος θα καταστρέψη αὐτὸν τον ιερὸν τόπον και θα ἀλλάξη τα ιερὰ ἔθιμα, που μας ἔχει παραδώσει ο Μωϋσῆς με τον νόμον του”.

Πραξ. 6,15 καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου.

Πραξ. 6,15 Και ὅταν ὅλοι οι δικασταί, που ἐκάθηντο στο συνέδριον, ἐγύρισαν τα βλέμματα προς τον Στέφανον, εἶδαν το πρόσωπόν του ν' ἀκτινοβολή ὡς ἂν να ἦτο πρόσωπον ἀγγέλου.

ΠΡΑΞΕΙΣ 7

Πραξ. 7,1 Εἶπε δὲ ὁ ἀρχιερεὺς· εἰ ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει;

Πραξ. 7,1 Εἶπε δε ο αρχιερεὺς· “πες μας, εἶναι τάχα ἀληθινά, ὅσα καταγγέλλουν οι μάρτυρες;”

Πραξ. 7,2 ὁ δὲ ἔφη· ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε. ὁ

- Θεός τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραάμ ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαρράν,
- Πραξ. 7,2 Ο δε Στέφανος εἶπε· “ἄνδρες ἀδελφοί και πατέρες, ακούσατε. Ο Θεός της δόξης παρουσιάσθηκε στον πρόγονον μας, τον Αβραάμ, όταν ἦτο εἰς την Μεσοποταμίαν, πριν ακόμη κατοικήσῃ εἰς την Χαρράν.
- Πραξ. 7,3 καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω.
- Πραξ. 7,3 Και εἶπε εἰς αὐτόν· Αναχώρησε ἀπὸ τον τόπον σου και ἀπὸ τους συγγενεῖς σου και ἔλα εἰς περιοχὴν, την ὁποίαν ἐγὼ θα σου δείξω.
- Πραξ. 7,4 τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων κατώκησεν ἐν Χαρράν. κάκειθεν μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετώκησεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε·
- Πραξ. 7,4 Τότε ο Αβραάμ ανεχώρησε ἀπὸ την χώραν των Χαλδαίων και εγκατεστάθη εἰς την Χαρράν. Απὸ ἐκεῖ, μετὰ τον θάνατον του πατρὸς του, τον ἔβαλε ο Θεός να κατοικήσῃ εἰς την γην αὐτήν, εἰς την ὁποίαν και σεις τώρα κατοικεῖτε.
- Πραξ. 7,5 καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ οὐδὲ βῆμα ποδός, καὶ ἐπηγγείλατο δοῦναι αὐτῷ εἰς κατάσχεσιν αὐτήν καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ’ αὐτόν, οὐκ ὄντος αὐτῷ τέκνου.
- Πραξ. 7,5 Και ἐν τούτοις δὲν του ἔδωκε εἰς την περιοχὴν αὐτήν ὡς κληρονομίαν οὔτε ἐνός βήματος τόπον. Και ὁμως εἶχε υποσχεθῇ ο Θεός να δώσῃ ὡς ιδιοκτησίαν την χώραν αὐτήν, εἰς αὐτόν τον ἴδιον και ὕστερα ἀπὸ αὐτόν στους ἀπογόνους του, καίτοι ὅταν υπέσχετο αὐτὰ ο Θεός, δὲν εἶχεν ο Αβραάμ τέκνον.
- Πραξ. 7,6 ἐλάλησε δὲ οὕτως ὁ Θεός, ὅτι ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ πάροικον ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτὸ καὶ κακώσουσιν ἔτη τετρακόσια·

- Πραξ. 7,6 Ελάλησε δε ο Θεός κατ' αυτόν τον τρόπον, ότι δηλαδή οι απόγονοί του θα μείνουν ως πάροικοι εις ξένην χώραν. Και οι άνθρωποι της χώρας εκείνης θα τους κάμουν δούλους των και θα τους ταλαιπωρήσουν τετρακόσια χρόνια.
- Πραξ. 7,7 καὶ τὸ ἔθνος ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι κρινῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Θεός· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξελεύσονται καὶ λατρεύσουσί μοι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.
- Πραξ. 7,7 Και εἶπεν ο Θεός· Το ἔθνος, στο οποίον θα εργασθούν ως δούλοι, θα το δικάσω ἐγώ. Και ἐπειτα ἀπὸ αὐτά θα φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ και θα με λατρεύσουν στον τόπον αὐτόν.
- Πραξ. 7,8 καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην περιτομῆς· καὶ οὕτως ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ καὶ περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ, καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακώβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.
- Πραξ. 7,8 Και ἔδωκεν ο Θεός στον Αβραάμ διαθήκην, που την επεκύρωσε με την περιτομήν. Και ἐτσι, σύμφωνα με την πίστιν και την διαθήκην αὐτήν, ἐγέννησε ο Αβραάμ τον Ισαὰκ και τον περιέταμε την ογδόην ἡμέραν. Το ἴδιο και ο Ισαὰκ τον Ιακώβ και ο Ιακώβ τους δώδεκα πατριάρχας.
- Πραξ. 7,9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον.
- Πραξ. 7,9 Και οι δώδεκα πατριάρχαι ἐπειδὴ ἐφθόνησαν τον Ἰωσήφ τον ἐπώλησαν ως δούλον εις ἐμπόρους, οι οποίοι και τον μετέφεραν εις την Αἴγυπτον.
- Πραξ. 7,10 καὶ ἦν ὁ Θεός μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ χάριν καὶ σοφίαν ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπ' Αἴγυπτον καὶ ὅλον τὸν οἶκον αὐτοῦ.
- Πραξ. 7,10 Ο Θεός ὁμως ἦτο μαζή του, τον ἐβγαλε και τον ἐγλύτωσε ἀπὸ ὅλας τας θλίψετου και του ἔδωκε χάριν και σοφίαν, ὅπως αὐτὴ ἐφάνηκε ἐνώπιον Φαραώ, του βασιλέως της

- Αιγύπτου. Και εγκατέστησε αυτόν ο Φαραώ άρχοντα εις όλην την Αίγυπτον και εις όλον το ανάκτορόν του.
- Πραξ. 7,11 ήλθε δέ λιμός έφ' όλην την γήν Αίγύπτου καί Χαναάν καί θλίψις μεγάλη, καί ούχ εύρισκον χορτάσματα οί πατέρες ήμών.
- Πραξ. 7,11 Ηλθε δε πείνα εις όλην την χώραν της Αιγύπτου και της Χαναάν και θλίψις μεγάλη, και δεν εύρισκαν τροφάς οι πρόγονοί μας δια τον εαυτόν τους και τα βοσκήματά τους.
- Πραξ. 7,12 άκούσας δέ Ίακώβ όντα σίτα έν Αίγύπτω έξαπέστειλε τούς πατέρας ήμών πρώτον·
- Πραξ. 7,12 Όταν δε ήκουσεν ο Ιακώβ, ότι εις την Αίγυπτον υπάρχει σιτάρι, έστειλε δια πρώτην φοράν τους προγόνους μας.
- Πραξ. 7,13 καί έν τῷ δευτέρῳ άνεγνωρίσθη Ίωσήφ τοίς άδελφοίς αύτοῦ καί φανερόν έγένετο τῷ Φαραώ τὸ γένος τοῦ Ίωσήφ.
- Πραξ. 7,13 Και κατά το δεύτερον ταξιδιόν των εφάνέρωσε τον εαυτόν του ο Ιωσήφ στους αδελφούς του και έγινε πλέον γνωστή στον Φαραώ η οικογένεια του Ιωσήφ.
- Πραξ. 7,14 άποστείλας δέ Ίωσήφ μετεκαλέσατο τὸν πατέρα αύτοῦ Ίακώβ καί πᾶσαν τήν συγγένειαν αύτοῦ έν ψυχαῖς έβδομήκοντα πέντε.
- Πραξ. 7,14 Εστειλε δε ο Ιωσήφ και εκάλεσεν εις την Αίγυπτον τον πατέρα του τον Ιακώβ και όλην την οικογένειάν του, η οποία απετελείτο από εβδομήκοντα πέντε ψυχάς.
- Πραξ. 7,15 κατέβη δέ Ίακώβ εις Αίγυπτον καί έτελεύτησεν αύτός καί οί πατέρες ήμών,
- Πραξ. 7,15 Κατέβηκε πράγματι ο Ιακώβ εις την Αίγυπτον και εκεί απέθανε αυτός και οι δώδεκα πρόγονοί μας.
- Πραξ. 7,16 καί μετετέθησαν εις Συμέχ καί έτέθησαν έν τῷ μνήματι ὧν ώνήσατο Άβραάμ τιμῆς άργυρίου παρὰ τῶν υἱῶν Έμμόρ τοῦ Συχέμ.
- Πραξ. 7,16 Και μετεφέρθησαν τα οστά των εις την Συχέμ και ετέθησαν

στο μνήμα, το οποίον είχε αγοράσει ο Αβραάμ με αργυρά νομίσματα από τους υιούς του Εμμόρ, που κατοικούσε εις την Συχέμ.

Πραξ. 7,17 Καθώς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας ἦν ὥμοσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ἠΐξησεν ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ,

Πραξ. 7,17 Καθὼς δε ἐπλησίαζε ὁ χρόνος δια τὴν εκπλήρωσιν τῆς υποσχέσεως, τὴν ὁποίαν με ὅρκον εἶχε δώσει ὁ Θεὸς στὸν Αβραάμ, αὐξήθηκε ὁ λαὸς καὶ ἐγένε πλῆθος πολὺ ὁ ἀριθμὸς τοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Πραξ. 7,18 ἄχρις οὗ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ.

Πραξ. 7,18 Μεχρις οὗτοῦ παρουσιάσθηκε ἄλλος βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἰωσήφ καὶ τὰς υπηρεσίας τὰς ὁποίας εἶχε προσφέρει αὐτὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Πραξ. 7,19 οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν τοῦ ποιεῖν ἐκθετὰ τὰ βρέφη αὐτῶν, εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι·

Πραξ. 7,19 Αὐτὸς ἐσκέφθηκε πονηρὰ καὶ δόλια ἐναντίον τοῦ γένους ἡμῶν, ἐταλαιπώρησε τοὺς πατέρας ἡμῶν καὶ τοὺς ἐξηνάγκασε νὰ ἀφίνουν ἐκθετὰ τὰ βρέφη τῶν, ὥστε νὰ μὴ διατηροῦνται αὐτὰ εἰς τὴν ζωὴν.

Πραξ. 7,20 ἐν ᾧ καιρῷ ἐγεννήθη Μωϋσῆς, καὶ ἦν ἀστείος τῷ Θεῷ· ὃς ἀνετράφη μῆνας τρεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Πραξ. 7,20 Κατὰ τὸν καιρὸν δε ἐκεῖνον ἐγεννήθηκε ὁ Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ὡραῖος καὶ ἀγαπητὸς στὸν Θεόν. Αὐτὸς ἀνατράφηκε κρυφὰ τρεῖς μῆνες στὸ σπῖτι τοῦ πατρὸς τοῦ.

Πραξ. 7,21 ἐκτεθέντα δὲ αὐτὸν ἀνείλετο αὐτὸ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ καὶ ἀνεθρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς υἱόν.

Πραξ. 7,21 Οταν δε τὸν ἐρριψαν ἐκθετὸν εἰς τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, τὸν ἀνέσυρε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν ἐπῆρε ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ καὶ τὸν ἀνέθρεψε, διὰ νὰ τὸν ἔχη ὡς θετὸν υἱόν τῆς.

- Πραξ. 7,22 καὶ ἐπαιδεύθη Μωϋσῆς πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων, ἣν δὲ δυνατός ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.
- Πραξ. 7,22 Καὶ εμορφώθηκε ὁ Μωϋσῆς με ὅλην τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων. Ἦτο δὲ δυνατός καὶ συνετός καὶ στοὺς λόγους καὶ εἰς τὰ καλὰ ἔργα, ποὺ ἔκανε.
- Πραξ. 7,23 Ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐτῷ τεσσαρακονταετῆς χρόνος, ἀνέβη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ.
- Πραξ. 7,23 Καθὼς δὲ αὐτὸς συνεπλήρωσε τὰ σαράντα χρόνια τῆς ἡλικίας του, ἦρθε εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἐπιθυμία, νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ.
- Πραξ. 7,24 καὶ ἰδὼν τινα ἀδικούμενον ἡμύνατο, καὶ ἐποίησατο ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον.
- Πραξ. 7,24 Καὶ ὅταν εἶδε κάποιον Ἰσραηλίτην νὰ ἀδικῆται, τὸν υπερησπίσθη καὶ ἐξεδικήθη τὸν ἀδικούμενον καὶ βασανιζόμενον αὐτὸν ἀδελφόν του, φονεύσας τὸν Αἰγύπτιον.
- Πραξ. 7,25 ἐνόμιζε δὲ συνιέναι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ὅτι ὁ Θεὸς διὰ χειρὸς αὐτοῦ δίδωσιν αὐτοῖς σωτηρίαν· οἱ δὲ οὐ συνῆκαν.
- Πραξ. 7,25 Ενόμιζε δὲ ὅτι θὰ ἐκαταλάβαιναν οἱ ἀδελφοὶ του, πὼς ὁ Θεὸς με τὸ χεῖρ τοῦ ἰδικόν του δίδει εἰς αὐτοὺς σωτηρίαν. Ἐκεῖνοι ὁμῶς δὲν το ἐκατάλαβαν.
- Πραξ. 7,26 τῇ τε ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ ὥφθη αὐτοῖς μαχομένοις, καὶ συνήλασεν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην εἰπὼν· ἄνδρες, ἀδελφοί ἐστε ὑμεῖς· ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους;
- Πραξ. 7,26 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ δύο ἀπὸ αὐτοὺς ἐφιλονεικούσαν καὶ εἶχαν ἔλθει εἰς τὰ χέρια, παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ὁ Μωϋσῆς καὶ τοὺς παρεκίνησε νὰ ἐιρηνεύσουν εἰπὼν· “Ἄνθρωποι, σεῖς εἰσθε ἀδελφοὶ μετὰξὺ σας. Διατί ἀδικεῖτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον;
- Πραξ. 7,27 ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλησίον ἀπώσατο αὐτὸν εἰπὼν· τίς σε

- κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμῶν;
Πραξ. 7,27 Ἀλλὰ ἐκεῖνος, που αδικοῦσε τον πλησίον του, ἐσπρωξε τον Μωϋσέα και του εἶπε· Ποιὸς σε ἐβαλε ἄρχοντα και δικαστὴν εἰς ἡμᾶς;
- Πραξ. 7,28 μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέλεις ὃν τρόπον ἀνείλεις χθὲς τὸν Αἰγύπτιον;
- Πραξ. 7,28 Μηπως συ θέλεις να με φονεύσης, ὅπως εφόνευσες χθες τον Αιγύπτιον;
- Πραξ. 7,29 ἔφυγε δὲ Μωϋσῆς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ἐγένετο πάροικος ἐν γῇ Μαδιάμ, οὗ ἐγέννησεν υἱοὺς δύο.
- Πραξ. 7,29 Ἐνεκα δε του λόγου αὐτοῦ, που εφανέρωνεν ὅτι ο χθεσινὸς φόνος ἐγινε πλέον γνωστός, ἐφυγε ο Μωϋσῆς ἀπὸ την Αἴγυπτον και ἦλθε και ἐμεινε ως ξένος εἰς την γην Μαδιάμ, ὅπου και ἐπέκτησε δύο υἱούς.
- Πραξ. 7,30 Καὶ πληρωθέντων ἐτῶν τεσσαράκοντα ὥφθη αὐτῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς βάτου.
- Πραξ. 7,30 Οταν δε συνεπληρώθησαν σαράντα χρόνια ἀπὸ την ἡμέραν της φυγῆς του, παρουσιάσθηκε προς αὐτὸν εἰς την ἐρημον του ὄρους Σινᾶ ο Υἱὸς του Θεοῦ, ο ἄγγελος της μεγάλης βουλῆς του Κυρίου, μέσα εἰς φλόγα πυρὸς, που ἐβγαينه ἀπὸ ἓνα βᾶτο.
- Πραξ. 7,31 ὁ δὲ Μωϋσῆς ἰδὼν ἐθαύμαζε τὸ ὄραμα· προσερχομένου δὲ αὐτοῦ κατανοῆσαι ἐγένετο φωνὴ Κυρίου πρὸς αὐτόν·
- Πραξ. 7,31 Ο δε Μωϋσῆς, ὅταν εἶδε αὐτὸ το περίργον γεγονός, εθαύμαζε το θέαμα· καθὼς δε ἐπροχωροῦσε δια να το αντιληφθῇ καλῦτερα, ἦλθε φωνὴ Κυρίου προς αὐτόν, η οποία του ἔλεγε·
- Πραξ. 7,32 ἐγὼ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, ὁ Θεὸς Ἀβραάμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. ἔντρομος δὲ γενόμενος Μωϋσῆς οὐκ ἐτόλμα κατανοῆσαι.

- Πραξ. 7,32 Εγώ είμαι ο Θεός των πατέρων σου, ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ. Επειδή δε εκυριεύθηκε από τρόμον ο Μωϋσής, δεν ετολμούσε να ερευνήση περισσότερον το όραμα.
- Πραξ. 7,33 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος· λῦσον τὸ υπόδημα τῶν ποδῶν σου. ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ ἔστηκας γῆ ἁγία ἐστίν.
- Πραξ. 7,33 Εἶπε δε εἰς αὐτόν ὁ Κυριος· Λύσε και βγάλε το υπόδημα των ποδῶν σου, διότι ο τόπος, επάνω στον οποίον στέκεσαι, είναι γη αγία.
- Πραξ. 7,34 ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν ἤκουσα, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς· καὶ νῦν δεῦρο ἀποστελῶ σε εἰς Αἴγυπτον.
- Πραξ. 7,34 Εγώ είδα πολύ καλά την ταλαιπωρίαν και καταπίεσιν του λαού μου εις την Αίγυπτον και ήκουσα τους στεναγμούς των και κατέβηκα να τους ελευθερώσω. Και τώρα εμπρός, θα σε στείλω εις την Αίγυπτον.
- Πραξ. 7,35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἡρνήσαντο εἰπόντες· τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν τῇ βάρῃ.
- Πραξ. 7,35 Αυτόν, λοιπόν, τον Μωϋσῆν, τον οποίον εκείνοι είχαν αρνηθῇ και του είπαν· Ποιός σε έβαλε άρχοντα και δικαστήν; Αυτόν ο Θεός άρχοντα και ελευθερωτήν έστειλεν με το χέρι και την δύναμιν του αγγέλου της μεγάλης βουλῆς του Κυρίου, που είχε παρουσιασθῇ προς αὐτόν εις την βάρτον.
- Πραξ. 7,36 οὗτος ἐξήγαγεν αὐτοὺς ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ἑρυθρᾷ θαλάσῃ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη τεσσαράκοντα.
- Πραξ. 7,36 Αυτός, λοιπόν, ο Μωϋσής τους ωδήγησε έξω από την χώραν της δουλείας, αφού έκαμε μεγάλα θαύματα εις την

Αίγυπτον και την Ερυθράν θάλασσαν και εις την έρημον επί
σαράντα έτη, και τα οποία θαύματα εμαρτυρούσαν την
δύναμιν του Θεού.

Πραξ. 7,37 οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ·
προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν
ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε.

Πραξ. 7,37 Αυτός είναι ο Μωϋσής, που είπε στους Ισραηλίτας·
Προφήτην εις σας θα αναδείξη Κυριος ο Θεός σας από τους
αδελφούς σας, ωσάν εμέ, νομοθέτην και ελευθερωτήν. Εις
αυτόν θα υπακούετε.

Πραξ. 7,38 οὗτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ
μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ
καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα δοῦναι
ἡμῖν.

Πραξ. 7,38 Αυτός ο Μωϋσής είναι που ήλθε εις την συγκέντρωσιν του
λαού εις την έρημον μετά του αγγελου ο οποίος του
ωμιλούσε στο όρος Σινά, και των πατέρων μας· αυτός έλαβε
τα λόγια του Θεού, που δίδουν ζωήν, δια να τα παραδώση
εις ημάς.

Πραξ. 7,39 ὃ οὐκ ἠθέλησαν ὑπήκοοι γενέσθαι οἱ πατέρες ἡμῶν,
ἀλλ' ἀπώσαντο καὶ ἐστράφησαν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν εἰς
Αἴγυπτον

Πραξ. 7,39 Εις αυτόν δεν ηθέλησαν να υπακούσουν οι πατέρες μας
αλλά τον απώθησαν και κατά την καρδίαν και την διάθεσίν
των εγύρισαν πίσω εις την Αίγυπτον,

Πραξ. 7,40 εἰπόντες τῷ Ἀαρών· ποιήσον ἡμῖν θεοὺς οἱ
προπορεύονται ἡμῶν· ὁ γὰρ Μωϋσῆς οὗτος ὃς
ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἶδαμεν τί γέγονεν
αὐτῷ.

Πραξ. 7,40 αφού είπαν στον Ααρών· Κατασκεύασέ μας θεούς, οι οποίοι
θα προπορεύονται εμπρός μας, διότι αυτός ο Μωϋσής, που
μας έβγαλε από την χώρα της Αιγύπτου, εχάθηκε και δεν

γνωρίζομεν, τι του συνέβη.

Πραξ. 7,41

καὶ ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδῶλῳ, καὶ εὐφραίνοντο ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Πραξ. 7,41

Και κατεσκεύασαν ἓνα εἰδῶλον μοσχαριού κατὰ τας ἡμέρας ἐκείνας και προσέφεραν θυσίας στο εἰδῶλον και ευφραίνοντο και εγλεντούσαν δια τα ἔργα των χειρῶν των. (Και ἔδειξαν ἔτσι φοβερὰν ἀπιστίαν και ἀχαριστίαν προς τον ἀληθινόν Θεόν, ο οποίος με τόσα θαύματα τους ἔχει λυτρώσει ἀπὸ την δουλείαν των Αἰγυπτίων).

Πραξ. 7,42

ἔστρεψε δὲ ὁ Θεὸς καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς λατρεύειν τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς γέγραπται ἐν βίβλῳ τῶν προφητῶν· μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσηνέγκατέ μοι ἔτη τεσσαράκοντα ἐν τῇ ἐρήμῳ, οἶκος Ἰσραὴλ;

Πραξ. 7,42

Ενεκα δε τούτων ἔφυγε ἀπὸ αὐτοὺς ο Θεὸς και τους ἀφήκε να λατρεύουν τα ἀστέρια του ουρανοῦ, ὅπως ἔχει γραφή στο βιβλίον των προφητῶν· Μηπως και μου προσφέρατε σεις, ἀπόγονοι του Ισραὴλ, με πίστιν και εὐλάβειαν σφάγια και θυσίας ἐπὶ σαράντα ἔτη εις την ἐρημον; Οχι βέβαια.

Πραξ. 7,43

καὶ ἀνελάβετε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολόχ καὶ τὸ ἄστρον τοῦ θεοῦ ὑμῶν Ῥεμφάν, τοὺς τύπους οὓς ἐποιήσατε προσκυνεῖν αὐτοῖς· καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος.

Πραξ. 7,43

Αλλά εσηκώσατε στους ὠμούς σας την εἰδωλολατρικὴν σκηνὴν του Μολόχ και το ἀστὲρι του θεοῦ σας Ρεμφάν, δηλαδή του Κρόνου, εἰδῶλα που ἐκάματε δια να τα προσκυνήτε. Και δια τούτο προς τιμωρίαν σας, θα σας διώξω και θα σας βάλω να κατοικήσετε μακρύτερα ἀπὸ την Βαβυλώνα.

Πραξ. 7,44

Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἦν τοῖς πατράσιν ἡμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθὼς διετάξατο ὁ λαλῶν τῷ Μωϋσῇ ποιῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν τύπον ὃν ἑώρακει·

- Πραξ. 7,44 Η ιερά όμως σκηνή του μαρτυρίου υπήρχε εις την έρημον δια τους πατέρας μας, όπως είχε διατάξει αυτός που ωμιλούσε προς τον Μωϋσέα, να κατασκευάση αυτήν σύμφωνα με τον τύπον, τον οποίον είχε ίδει στο όρος.
- Πραξ. 7,45 ήν καὶ εἰσήγαγον διαδεξάμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν μετὰ Ἰησοῦ ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν ὧν ἔξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων ἡμῶν, ἕως τῶν ἡμερῶν Δαυῖδ·
- Πραξ. 7,45 Αυτήν, λοιπόν, την σκηνήν οι πατέρες μας, που διεδέχθησαν τον Μωϋσέα, την έφεραν μαζί με τον Ιησούν του Ναυή εις την κυριευθείσαν χώραν των εθνικών, τους οποίους έδιωξε ο Θεός εμπρός από τους πατέρας μας, και αυτή η σκηνή έμεινε έως εις τας ημέρας του Δαυῖδ.
- Πραξ. 7,46 ὃς εὗρε χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἡτήσατο εὐρεῖν σκηνῶμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.
- Πραξ. 7,46 Αυτός ευρήκε χάριν ενώπιον του Θεού και εζήτησε να εύρη κατάλληλον περιοχήν, δια να ανεγείρη κατοικίαν στον Θεόν του Ιακώβ.
- Πραξ. 7,47 Σολομών δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτῷ οἶκον.
- Πραξ. 7,47 Ἀλλά ο Σολομών ἐκτίσεν ναόν στον Θεόν.
- Πραξ. 7,48 ἀλλ' οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, καθὼς ὁ προφήτης λέγει·
- Πραξ. 7,48 Ὁμως ο Ὑψιστος δεν κατοικεῖ εις χειροποιήτους ναούς, όπως άλλωστε και ο προφήτης λέγει·
- Πραξ. 7,49 ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετε μοι, λέγει Κύριος, ἢ τίς τόπος τῆς καταπαύσεώς μου;
- Πραξ. 7,49 Ο ουρανός είναι δι' ἐμέ θρόνος και η γη υποπόδιον των ποδῶν μου. Ποῖον οἶκον ημπορεῖτε να μου οικοδομήσετε, λέγει ο Κυριος, η ποῖος θα είναι ο τόπος της μονίμου παραμονῆς και αναπαύσεώς μου;
- Πραξ. 7,50 οὐχὶ ἡ χεὶρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα;

- Πραξ. 7,50 Ολα αυτά, που ημπορείτε σεις οι άνθρωποι να μου τα προσφέρετε, δεν τα έχει κάμει το παντοδύναμον χέρι μου;
- Πραξ. 7,51 Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν, ὑμεῖς αἰὶ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς.
- Πραξ. 7,51 Σκληροτράχηλοι, που δεν θέλετε να σκύψετε το κεφάλι σας ενώπιον του Θεού και που έχετε περικόψει από την καρδιάν σας τας κακίας, έχετε βαρειά τ' αυτιά σας, ώστε να μη ακούετε το θέλημα του Θεού· σεις πάντοτε αντιπράττετε και ανθίστασθε στο Πνεύμα το Αγιον, όπως και οι πατέρες σας.
- Πραξ. 7,52 τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδότες καὶ φονεῖς γεγέννησθε·
- Πραξ. 7,52 Ποῖον ἀπὸ τους προφήτας δεν κατεδίωξαν οι πατέρες σας; Αυτοὶ και εφόνευσαν εκείνους, που προανήγγειλαν, δια την ἐλευσιν του δικαίου, του οποιου τώρα σεις έχετε γίνει προδότες και φονεῖς.
- Πραξ. 7,53 οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.
- Πραξ. 7,53 Σεις οι οποίοι ελάβατε τον νόμον με εντολὰς, που ο Θεός σας έδωσε δια μέσου των αγγέλων, και δεν τον εφυλάξατε”.
- Πραξ. 7,54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ’ αὐτόν.
- Πραξ. 7,54 Ενώ δε ήκουαν αυτά ησθάνοντο τας καρδιάς των να σχίζονται από άγριον θυμόν και έτριζαν τα δόντια των εναντίων του Στεφάνου.
- Πραξ. 7,55 ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ,
- Πραξ. 7,55 Αυτός δε, γεμάτος Πνεύμα Αγιον, έστρεψε και προσήλωσε

το βλέμμα του στον ουρανόν, είδε την δόξαν και
λαμπρότητα του ουρανού και τον Ιησούν να στέκεται εις τα
δεξιὰ του Θεοῦ

Πραξ. 7,56 καὶ εἶπεν· ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους καὶ
τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα.

Πραξ. 7,56 και εἶπε· “ἰδοὺ, βλέπω ανοιγμένους τοὺς οὐρανοὺς και τον
υἱὸν του ἀνθρώπου να στέκεται εκ δεξιῶν του Θεοῦ”.

Πραξ. 7,57 κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλη συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν καὶ
ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ’ αὐτόν,

Πραξ. 7,57 Οι σύνεδροι και οι ἄλλοι Ιουδαῖοι, αφοῦ ἐκραύγασαν με
μεγάλην φωνήν, ἐβούλλωσαν τ’ αὐτιά των, δια να μη
ακούουν τα βλάσφημα τάχα αὐτά λόγια του Στεφάνου και
ὥρμησαν με μια γνώμη ὅλοι μαζή ἐναντίον του.

Πραξ. 7,58 καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. καὶ οἱ
μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας
νεανίου καλουμένου Σαύλου,

Πραξ. 7,58 Και αφοῦ τον ἐβγαλαν ἔξω ἀπὸ την πόλιν, τον
λιθοβολούσαν. Και μάρτυρες της κατηγορίας, οἱ οἱοί,
σύμφωνα με τον νόμον, πρῶτοι ἐπρεπε να ρίψουν λίθον
ἐναντίον του καταδίκου, ἐβγαλαν και ἀφήκαν προς φύλαξιν
τα ρούχα των κοντὰ εις τα πόδια ενός νέου, που ἐλέγετο
Σαῦλος,

Πραξ. 7,59 καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ
λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

Πραξ. 7,59 και ελιθοβολούσαν τον Στέφανον, καθ' ον χρόνον ἐκεῖνος
επεκαλεῖτο τον Κυριον και ἐλεγε· “Κυριε Ιησοῦ, δέξου το
πνεῦμα μου”.

Πραξ. 7,60 θεὶς δὲ τὰ γόνατα ἔκραξε φωνῇ μεγάλη· Κύριε, μὴ
στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. καὶ τοῦτο εἰπὼν
ἐκοιμήθη. Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει
αὐτοῦ.

Πραξ. 7,60 Αφοῦ δε ἐγονάτισε, ἐφώνηξε με μεγάλην φωνήν· “Κυριε, μη

καταλογίσης εις αυτούς αυτήν την αμαρτίαν”. Και αφού είπε την προσευχήν αυτήν της συγγνώμης, εκοιμήθηκε εν Κυρίῳ. Ο δε Σαῦλος επεδοκίμαζε την θανατικήν εκτέλεσιν του Στεφάνου.

ΠΡΑΞΕΙΣ 8

Πραξ. 8,1 Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες δὲ διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλην τῶν ἀποστόλων.

Πραξ. 8,1 Ἐγινε δε κατὰ την ημέραν εκείνην μέγας διωγμός εναντίον της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων και σχεδόν ὅλοι οι Χριστιανοί διεσκορπίσθησαν εις τα διάφορα μέρη της Ιουδαίας και της Σαμαρείας, πλην των Αποστόλων.

Πραξ. 8,2 συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς καὶ ἐποίησαν κοπετὸν μέγαν ἐπ’ αὐτῷ.

Πραξ. 8,2 Ἄνδρες δε ευλαβεῖς ἐπῆραν και ἐθαψαν το νεκρό σώμα του Στεφάνου και ἔκαμαν μέγαν θρήνον δι’ αὐτόν.

Πραξ. 8,3 Σαῦλος δὲ ἐλυμαίνεται τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τοὺς οἴκους εἰσπορευόμενος, σύρων τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας παρεδίδου εἰς φυλακὴν.

Πραξ. 8,3 Ο δε Σαῦλος κατεδίωκε την Εκκλησίαν των Ιεροσολύμων, εισερχόμενος ἀπὸ σπίτι σε σπίτι· και ἀφού ἔσυρε ἀπὸ ἐκεῖ ἄνδρας και γυναῖκας, τους παρέδιδε εις την φυλακὴν.

Πραξ. 8,4 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες διῆλθον εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.

Πραξ. 8,4 Ὅσοι μεν, λοιπόν, ἐφυγαν και διεσκορπίσθησαν ἀπὸ την Ιερουσαλήμ, ἐπέρασαν ἀπὸ διάφορα μέρη κηρύττοντες το χαρούμενο μήνυμα του Ευαγγελίου.

Πραξ. 8,5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας

ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν.

Πραξ. 8,5 Ο δε Φίλιππος κατέβηκε εἰς κάποιαν πόλιν τῆς Σαμαρείας καὶ ἐκήρυττε στους κατοίκους τὸν Χριστόν.

Πραξ. 8,6 προσεῖχον δὲ οἱ ὄχλοι τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἀκούειν αὐτοὺς καὶ βλέπειν τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

Πραξ. 8,6 Επρόσεχαν δε πλῆθη λαοῦ τὸ κήρυγμα τοῦ Φιλίππου, ὅλοι μαζὴ με μα καρδιά ἤκουαν τὰ ὅσα ἔλεγε, ἀλλὰ συγχρόνως ἔβλεπαν καὶ τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε ὁ Φίλιππος.

Πραξ. 8,7 πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα βοῶντα φωνῇ μεγάλη ἐξήρχετο, πολλοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν,

Πραξ. 8,7 Διότι ἀπὸ πολλοῦς, ποὺ εἶχαν ἀκάθαρτα πνεύματα, ἐφευγαν αὐτά, ἀφοῦ ἐβγαζαν μεγάλην κραυγὴν· πολλοὶ δε παράλυτοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν.

Πραξ. 8,8 καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

Πραξ. 8,8 Καὶ ἐγένετο μεγάλη χαρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

Πραξ. 8,9 Ἄνθρωπος δὲ τις ὀνόματι Σίμων προὔπηρχεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν·

Πραξ. 8,9 Εζούσε ὁμως εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνόματι Σίμων, ὁ ὁποῖος ἔκανε μαγείες καὶ ἐξέπληττε τὸν λαὸν τῆς Σαμαρείας, λέγων διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ὅτι εἶναι κάποιος μέγας.

Πραξ. 8,10 ὧς προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου λέγοντες· οὗτός ἐστιν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη.

Πραξ. 8,10 Επρόσεχαν δε εἰς αὐτὸν ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι, καὶ ἔλεγαν· Αὐτός ἐστὶν ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 8,11 προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῶ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτοὺς.

Πραξ. 8,11 Επρόσεχαν δε εἰς αὐτόν, διότι ἐπὶ πολὺν χρόνον τοὺς εἶχε καταπλήξει με τὰς μαγείας τοῦ.

- Πραξ. 8,12 ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.
- Πραξ. 8,12 Οταν ὁμως ἐπίστευσαν στον Φιλιππον, που ἐκήρυττε το χαρμόσυνον μῆνυμα περὶ τῆς βασιλείας του Θεοῦ και περὶ του προσώπου του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο και ἄνδρες και γυναῖκες. (Οι καλοπροαίρετες ψυχές δέχονται, ὅταν ἀκούσουν, τὴν ἀλήθειαν και ἐλευθερώνονται ἀπὸ τας πλάνας, εἰς τας οποίας καλὴ τῇ πίστει εἶχαν παρασυρθῇ).
- Πραξ. 8,13 ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ, θεωρῶν τε δυνάμεις καὶ σημεῖα γινόμενα ἐξίστατο.
- Πραξ. 8,13 Ἀλλὰ και ο ἴδιος ο Σιμων ἐπίστευσε και αφοῦ ἐβαπτίσθη, ἔμενε συνεχῶς και με ἐπιμονὴν κοντὰ στον Φιλιππον. Βλέπων δε τα υπερφυσικά θαύματα και τα σημεῖα, που ἐγίνοντο ἀπὸ τον Φιλιππον, ἐθαύμαζε και ἐξεπλήσσετο, διότι αὐτὸς δεν ἠμποροῦσε να κάμῃ τα ἴδια.
- Πραξ. 8,14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπόστολοι ὅτι δέδεκται ἡ Σαμάρεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·
- Πραξ. 8,14 Οταν δε ἤκουσαν οι Ἀπόστολοι, που ἦσαν εἰς τα Ἱεροσόλυμα, ὅτι ἡ Σαμάρεια ἐδέχθη τον λόγον του Θεοῦ, ἐστειλαν πρὸς τους Σαμαρεῖτας τον Πέτρον και τον Ἰωάννην.
- Πραξ. 8,15 οἵτινες καταβάντες προσηύξαντο περὶ αὐτῶν ὅπως λάβωσι Πνεῦμα Ἅγιον·
- Πραξ. 8,15 Αὐτοὶ δε, αφοῦ κατέβηκαν εἰς τὴν Σαμάρειαν, προσευχήθηκαν ὑπὲρ των Σαμαρειτῶν, δια να λάβουν τα χαρίσματα του Ἁγίου Πνεύματος.
- Πραξ. 8,16 οὕπῳ γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκός, μόνον δὲ βεβαπτισμένοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
- Πραξ. 8,16 Διότι δεν εἶχεν ἀκόμη κατεβῇ εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς το

Αγιον Πνεύμα· ἦσαν δε μόνον βαπτισμένοι στο ὄνομα του Κυρίου Ιησοῦ.

Πραξ. 8,17 τότε ἐπετίθουν τὰς χεῖρας ἐπ’ αὐτούς, καὶ ἐλάμβανον Πνεῦμα Ἅγιον.

Πραξ. 8,17 Τότε ἐβάζαν οἱ Ἀπόστολοι ἐπάνω εἰς αὐτούς τὰ χέρια των καὶ ἐπερναν ἐκεῖνοι Πνεύμα Ἅγιον.

Πραξ. 8,18 ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα

Πραξ. 8,18 Οταν ὁμως ο Σιμων εἶδε ὅτι με την ἐπίθεσιν των χειρῶν των Ἀποστόλων μετεδίδοντο τα θαυμαστά χαρίσματα του Ἀγίου Πνεύματος, ἐπρόσφερε εἰς αὐτούς χρήματα

Πραξ. 8,19 λέγων· δότε κάμοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ὡς ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας λαμβάνῃ Πνεῦμα Ἅγιον.

Πραξ. 8,19 λέγων· “δώστε καὶ εἰς ἐμέ αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν, ὥστε εἰς ὁποιαδήποτε βάλω ἐπάνω τὰ χέρια, νὰ παίρῃ Πνεῦμα Ἅγιον”.

Πραξ. 8,20 Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἶη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι.

Πραξ. 8,20 Ο Πετρος ὁμως εἶπε πρὸς αὐτόν με ἀγανάκτησιν· “το χρήμα σου μαζὴ με σένα ας καταστραφῇ καὶ ας χαθῇ, διότι ἐνόμισες ὅτι αποκτάται με χρήματα ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 8,21 οὐκ ἔστι σοι μερίς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ· ἡ γὰρ καρδιά σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 8,21 Δεν ὑπάρχει εἰς σε μερίδιον οὔτε κλῆρος εἰς τὰς δωρεὰς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, διὰ τὰς ὁποίας γίνεται λόγος. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ καρδιά σου δεν εἶναι εὐκρινής καὶ ἀνιδιοτελής ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 8,22 μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ εἰ ἄρα ἀφεθήσεται σοὶ ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου·

- Πραξ. 8,22 Μετανόησε, λοιπόν, από αυτήν την κακίαν σου και παρεκάλεσε τον Θεόν, μήπως τυχόν και σου συγχωρηθή η πονηρά αυτή επινόησις της καρδίας σου.
- Πραξ. 8,23 εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα.
- Πραξ. 8,23 Αμφιβάλλω ὁμως, διότι σε βλέπω να εἶσαι μέσα εἰς πικρὰν χολὴν, που σου δημιουργεῖ ἡ κακία σου, και μέσα εἰς τα δεσμά της ἀδικίας”.
- Πραξ. 8,24 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπε· δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ’ ἐμὲ ὧν εἰρήκατε.
- Πραξ. 8,24 Απῆντησε τότε ο Σίμων και εἶπε· “παρακαλέσατε και σεις για μένα τον Θεόν, να μη πέση ἐπάνω μου κανένα ἀπό τα κακά, που εἶπατε”.
- Πραξ. 8,25 Οἱ μὲν οὖν διαμαρτυράμενοι καὶ λαλήσαντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, πολλὰς τε κώμας τῶν Σαμαρειτῶν εὐηγγελίσαντο.
- Πραξ. 8,25 Και οι μεν λοιπόν Ἀπόστολοι, αφού ἐπεβεβαίωσαν με τα χαρίσματα του Ἁγίου Πνεύματος το κήρυγμα περὶ του Κυρίου Ἰησοῦ, ἐπέστρεψαν εἰς την Ἱερουσαλὴμ και καθὼς προχωροῦσαν ἐκήρυτταν εἰς πολλὰς χωριά των Σαμαρειτῶν το Ευαγγέλιον.
- Πραξ. 8,26 Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον λέγων· ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐστὶν ἔρημος.
- Πραξ. 8,26 Ἀγγελος δε Κυρίου ἐλάλησε στον Φίλιππον και του εἶπε· “σὴκω και προχώρησε προς νότον στον δρόμον, ο οποίος κατεβαίνει ἀπὸ την Ἱερουσαλὴμ εἰς την Γάζαν· αὐτὸς ο δρόμος εἶναι ἐρημος, δεν ἔχει κίνησιν”.
- Πραξ. 8,27 καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη. καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος δυνάστης Κανδάκης τῆς βασιλείσης Αἰθιοπῶν, ὃς ἦν ἐπὶ

πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλήμ.

Πραξ. 8,27 Ο Φίλιππος εσηκώθηκε και επήγε, ὅπως του εἶχε εἶπει ο ἄγγελος. Και ιδού ἕνας ἄνθρωπος Αἰθίοψ, ευνούχος, ἀρχων και αυλικός της Κανδάκης, βασιλίσσης της Αἰθιοπίας, ο οποίος ἦτο διευθυντής ὅλων των οικονομικῶν αὐτῆς, και ο οποίος εἶχεν ἐλθει να προσκυνήσῃ εἰς την Ἱερουσαλήμ,

Πραξ. 8,28 ἦν τε ὑποστρέφων καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἄρματος αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

Πραξ. 8,28 ἐπέστρεφε τότε εἰς την πατρίδα του, καθήμενος εἰς την ἄμαξάν του, και ἐδιάβαζε δυνατά τον προφήτην Ἡσαΐαν.

Πραξ. 8,29 εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ· πρόσελθε καὶ κολλήθητι τῷ ἄρματι τούτῳ.

Πραξ. 8,29 Εἶπε δε το Πνεῦμα το Ἅγιον στον Φίλιππον· “πλησίασε και προχώρει κολλητά εἰς την ἄμαξαν αὐτήν”.

Πραξ. 8,30 προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος ἤκουσεν αὐτοῦ ἀναγινώσκοντος τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· ἄρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;

Πραξ. 8,30 Ἐτρεξε πράγματι ο Φίλιππος προς την ἄμαξαν, ἤκουσε αὐτόν να διαβάζῃ τον προφήτην Ἡσαΐαν και εἶπεν· “ἀρά γε καταλαβαίνεις αὐτά, που διαβάζεις;”

Πραξ. 8,31 ὁ δὲ εἶπε· πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μὴ τις ὁδηγήσῃ με; παρεκάλεσέ τε τὸν Φίλιππον ἀναβάντα καθίσαι σὺν αὐτῷ.

Πραξ. 8,31 Εκείνος δε εἶπε· “δεν τα καταλαβαίνω· διότι πως εἶναι δυνατόν να τα ἐννοήσω, ἐὰν κάποιος δεν με ὁδηγήσῃ;” Και παρεκάλεσε τον Φίλιππον να ανεβῇ εἰς την ἄμαξαν και να καθίσῃ μαζὴ του.

Πραξ. 8,32 ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν ἦν αὕτη· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καὶ ὡς ἄμνός ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ.

- Πραξ. 8,32 Το δε χωρίον της Γραφής, που edιάβαζε, ήτο αυτό· “Σαν πρόβατον ωδηγήθηκε εις την σφαγήν· και σαν αρνί, που μένει άφωνον εμπρός εις αυτόν που το κουρεύει, έτσι και αυτός δεν ανοίγει το στόμα του.
- Πραξ. 8,33 έν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ.
- Πραξ. 8,33 Εἰς τὴν βαθεῖαν ταπείνωσίν του, εἰς τὴν οὐοίαν υπεβλήθη, του ηρνήθησαν τὴν δικαίαν του κρίσιν και τὸ δίκαιόν του και ὁμως επέτυχε τὸ ἔργον του, τὴν σωτηρίαν των ανθρώπων· αὐτὸ δε τὸ πλήθος των πνευματικῶν του απογόνων, που ἔχει αναγεννήσει εἰς σωτηρίαν, ποιὸς ἡμπορεῖ να διηγηθῇ; Διότι του αφήρεσαν με βίαιον θάνατον τὴν ζωὴν του ἀπὸ τὴν γην· εδοξάσθη ὁμως κατόπιν”.
- Πραξ. 8,34 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος τῷ Φιλίππῳ εἶπε· δέομαί σου, περὶ τίνος ὁ προφήτης λέγει τοῦτο; περὶ ἑαυτοῦ ἢ περὶ ἑτέρου τινός;
- Πραξ. 8,34 Ελαβε τότε τὸν λόγον ὁ ευνοῦχος και εἶπε στον Φιλίππον· “σε παρακαλῶ πολὺ, δια ποῖον ὁ προφήτης λέγει αὐτό; Δια τὸν εαυτὸν του ἢ δια κανένα ἄλλον;”
- Πραξ. 8,35 ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς γραφῆς ταύτης εὐηγγελίσαστο αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν.
- Πραξ. 8,35 Ηνοιξε τότε τὸ στόμα του ὁ Φιλίππος, και αφού ἤρχισε ἀπὸ τὸ χωρίον αὐτὸ της Γραφῆς, ἐκήρυξε εἰς αὐτὸν τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα δια τὸν Ἰησοῦν και τὴν σωτηρίαν, που ἐκεῖνος προσφέρει στους πιστοὺς.
- Πραξ. 8,36 ὥς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ τὴν ὁδόν, ἦλθον ἐπὶ τι ὕδωρ, καὶ φησιν ὁ εὐνοῦχος· ἰδοὺ ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτισθῆναι;
- Πραξ. 8,36 Καθὼς δε ἐπροχωροῦσαν στον δρόμον, ἐφθασαν κάπου ἐκεῖ, που υπήρχε ὕδωρ, και εἶπε τότε ὁ ευνοῦχος· “ἰδοὺ,

- υπάρχει εδώ νερό· τι με εμποδίζει να βαπτισθώ;”
- Πραξ. 8,37 εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος· εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἔξεστιν. ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε· πιστεύω τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.
- Πραξ. 8,37 Εἶπε δε ο Φίλιππος· “Εάν πιστεύης με ὅλην σου την καρδιά, ἔχστο δικαίωμα να βαπτισθῆς”. Απεκρίθη δε και εἶπε· “πιστεύω ὅτι ο Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ο Υἱός του Θεοῦ”.
- Πραξ. 8,38 καὶ ἐκέλευσε στήναι τὸ ἄρμα, καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὃ τε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν.
- Πραξ. 8,38 Και διέταξ αμέσως να σταθῇ η ἄμαξα· κατέβηκαν και οι δύο στο νερό, και ο Φίλιππος και ο ευνούχος. Και ο Φίλιππος τον εβάπτισε.
- Πραξ. 8,39 ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος Πνεῦμα Κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτόν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος· ἐπορεύετο γὰρ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.
- Πραξ. 8,39 Αμέσως δε μόλις ανέβηκαν ἀπὸ το νερό, το Πνεῦμα του Κυρίου ἥρπασε τον Φίλιππον και δεν τον ξαναεἶδε πλέον ο ευνούχος, ο οποίος και συνέχισε το ταξίδι του γεμάτος χαράν.
- Πραξ. 8,40 Φίλιππος δὲ εὐρέθη εἰς Ἀζωτον, καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτόν εἰς Καισάρειαν.
- Πραξ. 8,40 Ο δε Φίλιππος ευρέθηκε, χωρὶς να το καταλάβη πως, εις την Αζωτον· και καθὼς επερνούσε ἀπὸ τα διάφορα μέρη, εκήρυττε το Ευαγγέλιον εις ὅλας τας πόλεις, ἕως ὅτου ἦλθεν εις την Καισάρειαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 9

- Πραξ. 9,1 Ὁ δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς τοὺς

- μαθητὰς τοῦ Κυρίου, προσελθὼν τῷ ἀρχιερεῖ
Πραξ. 9,1 Ο Σαῦλος ὁμως, κυριευμένος ἀπὸ μίσος καὶ μανίαν,
εξακολουθοῦσε νὰ αποπνέῃ καὶ νὰ ἐκδηλώνῃ αἰσθήματα
ἀπειλῆς καὶ φόνου ἐναντίον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου.
Προσῆλθε στὸν ἀρχιερεᾶ
- Πραξ. 9,2 ἠτήσατο παρ’ αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς
συναγωγὰς, ὅπως ἐὰν τινὰς εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας,
ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς
Ἱερουσαλὴμ.
- Πραξ. 9,2 καὶ ἐζήτησε ἀπὸ αὐτὸν συστατικὰς ἐπιστολὰς πρὸς τὰς
συναγωγὰς τῆς Δαμασκου, ὅπως, ἐὰν εὕρῃ μερικοὺς ἄνδρας
καὶ γυναῖκας νὰ ἀνήκουν στὸν δρόμον τοῦ Ἰησοῦ, δεμένους
τοὺς οδηγήσῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ.
- Πραξ. 9,3 ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίξιν τῇ
Δαμασκῷ, καὶ ἑξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ
τοῦ οὐρανοῦ,
- Πραξ. 9,3 Ἐνὼ δὲ ἐπροχωροῦσε καὶ ἐπλησίαζε πλεον εἰς τὴν
Δαμασκὸν, αἴφνης ἀστράψε ολόγυρά του ἀπὸ τὸν ουρανὸν
λαμπρὸν φῶς.
- Πραξ. 9,4 καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ·
Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις;
- Πραξ. 9,4 Καὶ καθὼς ἀπὸ τὴν ἀπαστράπτουσαν λάμψιν ἔπεσε κάτω
εἰς τὴν γῆς, ἤκουσε μίαν φωνὴν, ἡ ὁποία του ἔλεγε· “Σαοὺλ,
Σαοὺλ, διατί με καταδιώκεις;”
- Πραξ. 9,5 εἶπε δέ· τίς εἶ, κύριε; ὁ δὲ Κύριος εἶπεν· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς
ὃν σὺ διώκεις·
- Πραξ. 9,5 Εἶπε δὲ ὁ Σαῦλος· “ποιὸς εἶσαι, κύριε;” Ὁ δὲ Κύριος
ἀπήντησε· “ἐγὼ εἰμαι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σὺ καταδιώξεις,
αφοῦ καταδιώκτοὺς ὁπαδοὺς μου.
- Πραξ. 9,6 ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ εἵσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ
λαληθήσεται σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.
- Πραξ. 9,6 Ἀλλὰ σήκω ἐπάνω καὶ πῆγαινε εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκεῖ θα σου

ανακοινωθή, τι πρέπει να κάμης”.

Πραξ. 9,7 οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ εἰστήκεισαν ἑνεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδὲνα δὲ θεωροῦντες.

Πραξ. 9,7 Οἱ ἄνδρες ὁμῶς, που τον συνώδευαν, ἔμειναν ἀφωνοί, με ανοικτό το στόμα, διότι ἤκουαν μὲν την φωνήν, ἀλλὰ δεν ἔβλεπαν κανένα.

Πραξ. 9,8 ἡγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, ἀνεωγμένων τε τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ οὐδὲνα ἔβλεπε· χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν εἰσήγαγον εἰς Δαμασκόν.

Πραξ. 9,8 Εσηκώθηκε ὁ Σαῦλος ἀπὸ την γην, καὶ ἐνὼ ἦσαν ανοικτὰ τα μάτια του, δεν ἔβλεπε κανένα. Οἱ στρατιῶται οδηγοῦντες αὐτὸ ἀπὸ το χέρι, τον ἔφεραν μέσα εἰς την Δαμασκόν.

Πραξ. 9,9 καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων, καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲ ἔπιεν.

Πραξ. 9,9 Καὶ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας τυφλός, χωρὶς νὰ βλέπη· καὶ οὔτε ἔφαγε οὔτε ἔπιε.

Πραξ. 9,10 Ἦν δὲ τις μαθητῆς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνανία. ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγὼ, Κύριε·

Πραξ. 9,10 Υπήρχε δε εἰς την Δαμασκὸν ἓνας μαθητῆς, ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ με ὄραμα εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· “Ἀνανία”. Εκείνος δε εἶπε· “ἰδοὺ, ἐδὼ εἰμαι, Κυριε”.

Πραξ. 9,11 ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτὸν· ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεΐαν καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται,

Πραξ. 9,11 Ο δε Κύριος εἶπε τότε πρὸς αὐτὸν· “σῆκω καὶ πῆγαινε εἰς την οδόν, που λέγεται εὐθεΐα, καὶ ζήτησε στο σπῖτι του Ἰούδα κάποιον, που ονομάζεται Σαῦλος καὶ κατάγεται ἀπὸ την Ταρσόν. Διότι, ἰδοὺ, κατὰ την ὥραν αὐτὴν προσεύχεται καὶ ζητεῖ την βοήθειάν μου.

Πραξ. 9,12 καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν εἰσελθόντα καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψη.

- Πραξ. 9,12 Είδε και αυτός εις όραμα ένα άνθρωπον, ονόματι Ανανίαν, ο οποίος εισήλθε στο σπίτι και έθεσε επάνω εις αυτόν το χέρι, δια να τον θεραπεύση από την τύφλωσιν και ξαναϊδή έτσι το φως”.
- Πραξ. 9,13 άπεκρίθη δέ Άνανίας· Κύριε, άκήκοα από πολλών περι τοῦ άνδρός τούτου, όσα κακά έποίησε τοῖς άγίοις σου έν Ίερουσαλήμ·
- Πραξ. 9,13 Απήντησε δε ο Ανανίας· “Κυριε, έχω ακούσει από πολλούς δια τον άνθρωπον αυτόν, δια τα τόσα και τόσα κακά, που έκαμε στους αγίους οπαδούς σου, οι οποίοι μενουν εις την Ιερουσαλήμ
- Πραξ. 9,14 καί ὥδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου.
- Πραξ. 9,14 Και εδώ εις την Δαμασκόν έχει εξουσίαν από τους αρχιερείς να δέση όλους, όσοι επικαλούνται το όνομά σου”.
- Πραξ. 9,15 εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστίν οὗτος τοῦ βασιτάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ·
- Πραξ. 9,15 Εἶπε δε προς αυτόν ο Κυριος· “πήγαινε και μη φοβείσαι. Διότι αυτός είναι όργανον της ιδικης μου εκλογής, δια να βαστάση και κηρύξη το όνομά μου εμπρός εις εθνικούς και εις βασιλείς και στους απογόνους του Ισραήλ.
- Πραξ. 9,16 ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν.
- Πραξ. 9,16 Διότι εγώ ο ίδιος θα του δείξω από τώρα, όσα πρέπει να πάθη δια το όνομά μου”
- Πραξ. 9,17 Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπιθείς ἐπ’ αὐτὸν τὰς χεῖρας εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφέ, ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με, Ἰησοῦς ὁ ὀφθεὶς σοι ἐν τῇ ὁδῷ ᾗ ἦρχου, ὅπως ἀναβλέψῃς καὶ πλησθῇς Πνεύματος Ἁγίου.
- Πραξ. 9,17 Επήγε πράγματι ο Ανανίας· εισήλθε εις την οικίαν και αφού έθεσε επάνω εις αυτόν τα χέρια του, είπε· “Σαούλ, αδελφέ, ο

Κυριος Ιησούς, ο οποίος σου παρουσιάσθηκε στον δρόμον, που ήρχεσο· με έστειλε, να αποκτήσης και πάλιν το φως και να γεμίσης από Αγιον Πνεύμα”.

Πραξ. 9,18 καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε, καὶ ἀναστὰς ἐβαπτίσθη, καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν.

Πραξ. 9,18 Και αμέσως έπεσαν από τα μάτια του κάτι σαν λέπια, απέκτησε το φως του, εσηκώθηκε και εβαπτίσθηκε αμέσως. Και κατόπιν έφαγε τροφήν και απέκτησεν πάλιν τας δυνάμστου, τας σωματικάς και τας πνευματικάς.

Πραξ. 9,19 Ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος μετὰ τῶν ὄντων ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς,

Πραξ. 9,19 Εμεινε δε ο Σαῦλος ολίγας ημέρας μαζί με τους μαθητάς, που ήσαν εις την Δαμασκόν.

Πραξ. 9,20 καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν Ἰησοῦν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 9,20 Και αμέσως εκήρυττε εις τας συναγωγάς τον Ιησοῦν, λέγων ὅτι αὐτός είναι πράγματι ο μονογενής Υιός του Θεού.

Πραξ. 9,21 ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες καὶ ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱερουσαλὴμ τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ᾧδε εἰς τοῦτο ἐλήλυθεν, ἵνα δεδεμένους αὐτοὺς ἀγάγῃ ἐπὶ τοὺς ἀρχιερεῖς;

Πραξ. 9,21 Ολοι δε ὅσοι τον ήκουσαν εκυριεύθησαν από έκπληξιν και απορίαν και έλεγαν· “δεν είναι αὐτός, που κατεδίωξε με μίσος μέχρις αφανισμού εις την Ιερουσαλήμ εκείνους, που επεκαλοῦντο με πίστιν το ὄνομα τούτο και ο οποίος έχει έλθει εδῶ, με αὐτός ακριβώς τον σκοπόν, να συλλάβῃ αὐτούς και δεμένους να τους οδηγήσῃ στους αρχιερεῖς;”

Πραξ. 9,22 Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.

- Πραξ. 9,22 Ο Παῦλος ὁμως ενισχύετο ἀκόμη περισσότερο με την χάριν του Θεοῦ και με το φωτισμένον κήρυγμά του ἔφερε σύγχυσιν στους Ιουδαίους, που κατοικοῦσαν εἰς την Δαμασκόν, αποδεικνύων, με την πραγματοποίησιν των προφητειῶν, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Χριστός.
- Πραξ. 9,23 ὥς δὲ ἐπληροῦντο ἡμέραι ἱκαναί, συνεβουλεύσαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνελεῖν αὐτόν·
- Πραξ. 9,23 Οταν δε ἐπέρασαν αρκετές ἡμέρες, συνεσκέφθησαν και ἀπεφάσισαν οἱ Ιουδαῖοι να τον φονεύσουν.
- Πραξ. 9,24 ἐγνώσθη δὲ τῷ Σαύλῳ ἡ ἐπιβουλὴ αὐτῶν, παρετήρουν τε τὰς πύλας ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ὅπως αὐτόν ἀνέλωσι·
- Πραξ. 9,24 Ἐγινε ὁμως γνωστὴ στον Σαῦλον ἡ ἐπιβουλὴ των. Και οἱ Ιουδαῖοι παρατηροῦσαν ἡμέραν και νύκτα τὰς πύλας της πόλεως, δια να τον φονεύσουν.
- Πραξ. 9,25 λαβόντες δὲ αὐτόν οἱ μαθηταὶ νυκτὸς καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σφυρίδι.
- Πραξ. 9,25 Οἱ μαθηταὶ ὁμως ἐπῆραν τον Σαῦλον και εἰς καιρὸν νυκτὸς τον κατέβασαν μέσα εἰς ἓνα κοφίνι ἀπὸ κάποιο παράθυρο του τείχους.
- Πραξ. 9,26 Παραγενόμενος δὲ ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς· καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητῆς.
- Πραξ. 9,26 Οταν δε ὁ Σαῦλος ἐφθασε εἰς την Ἱερουσαλὴμ, προσπαθοῦσε να ἐπικοινωνήσῃ και να προσκολληθῇ στους μαθητάς. Ολοι ὁμως τον ἐφοβούντο, διότι δεν ἐπίστευαν ὅτι εἶναι πράγματι μαθητῆς του Χριστοῦ.
- Πραξ. 9,27 Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτόν ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαρρήσιασατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.
- Πραξ. 9,27 Ἀλλὰ ὁ Βαρνάβας τον ἐπῆρε με ἐμπιστοσύνην και τον

ωδήγησε στους Αποστόλους. Και διηγήθηκε τότε εις αυτούς ο Σαύλος, πως στον δρόμον είδε τον Κυριον και ότι του ωμίλησε ο Κυριος και πως εις την Δαμασκόν εκήρυξε με θάρρος πίστιν στον Ιησούν Χριστόν.

Πραξ. 9,28 καὶ ἦν μετ' αὐτῶν εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ παρρήσιαζόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ,

Πραξ. 9,28 Και συνεδέθη πλέον με αυτούς στενότατα, επήγαινε και ήρχετο μαζί των συνεχώς εις Ιερουσαλήμ και με παρρησίαν ωμιλούσε δια τον Κυριον Ιησουν.

Πραξ. 9,29 ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς· οἱ δὲ ἐπεχείρουν αὐτὸν ἀνελεῖν.

Πραξ. 9,29 Ακόμη δε ωμιλούσε και εσυζητούσε με τους Ελληνιστάς Ιουδαίους. Εκείνοι όμως εξητούσαν ευκαιρίαν, να τον φονεύσουν.

Πραξ. 9,30 ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ταρσόν.

Πραξ. 9,30 Οταν δε οι αδελφοί έμαθαν τους σκοπούς των, συνώδευσαν και ωδήγησαν τον Παύλον εις την Καισάρειαν και τον έστειλαν εις την Ταρσόν, την πατρίδα του, όπου και θα ήτο ασφαλής από τας επιβουλές των Εβραίων, που έμειναν άπιστοι και αμετανόητοι.

Πραξ. 9,31 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχον εἰρήνην οἰκοδομούμεναι καὶ πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.

Πραξ. 9,31 Αι Εκκλησίαι, λοιπόν, που ήσαν εις όλην την Ιουδαίαν και την Γαλιλαίαν και την Σαμάρειαν, είχαν ειρήνην και οικοδομοῦντο εις την χριστιανικήν ζωήν και εξούσαν με τον φόβον του Κυρίου και με την δύναμιν και παρηγορίαν, που τους έδιδε το Πνεύμα το Αγιον, επληθύνοντο.

Πραξ. 9,32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν

καὶ πρὸς τοὺς ἀγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

Πραξ. 9,32 Συνέβη δε, ὅταν ὁ Πέτρος περιώδευε ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, νὰ κατεβῇ στους πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν εἰς τὴν Λυδδαν.

Πραξ. 9,33 εὔρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινὰ Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κρεβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος.

Πραξ. 9,33 Εὐρήκε δε ἐκεῖ ἓνα ἄνθρωπον, ὀνόματι Αἰνέαν, ὁ ὁποῖος κατέκειτο ἐπὶ οκτὼ ἔτη παράλυτος ἐπάνω εἰς ἓνα κρεβάτι.

Πραξ. 9,34 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. καὶ εὐθέως ἀνέστη.

Πραξ. 9,34 Καὶ τοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος· “Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Χριστός σε θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν σου. Σηκώ καὶ στρώσε μόνος σου τὸ κρεβάτι σου”. Καὶ ἀμέσως ἐκεῖνος ἐσηκώθη καὶ ὑγιής.

Πραξ. 9,35 καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Πραξ. 9,35 Καὶ τὸν εἶδαν ὅλοι, ὅσοι κατοικοῦσαν τὴν Λυδδαν καὶ τὴν περιοχὴν τοῦ Σαρωνος, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν καὶ ἐπέστρεψαν πρὸς τὸν Κύριον, παρακινήθεντες ἀπὸ τοῦ θαύματος αὐτοῦ.

Πραξ. 9,36 Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει.

Πραξ. 9,36 Εἰς δὲ τὴν Ἰόππην ἐζούσε μία μαθήτρια τοῦ Κυρίου, ὀνόματι Ταβιθά, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἰς τὴν ἐλληνικὴν σημαίνει Δορκάς. Αὕτη ἦτο γεμάτη ἀπὸ καλῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσύνων, τὰς ὁποίας ἐκάνε συνεχῶς.

Πραξ. 9,37 ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερώῳ.

Πραξ. 9,37 Συνέβη ὁμῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας νὰ ἀσθενήσῃ καὶ νὰ

πεθάνη. Αφού δε, σύμφωνα με τα ιουδαϊκά έθιμα, την έλουσαν και την ετοίμασαν δια την ταφήν, την έβαλαν στο υπερώνον.

Πραξ. 9,38 έγγυς δέ ούσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ
ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο
ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνήσαι διελθεῖν
ἕως αὐτῶν.

Πραξ. 9,38 Επειδὴ δε ἡ Λυδδα ἦτο κοντὰ εἰς τὴν Ἰόππην καὶ οἱ μαθηταὶ
εἶχαν ἀκούσει, ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ἐκεῖ, ἐστειλαν δύο ἄνδρας
πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ βραδύνη νὰ ἔλθῃ
μέχρις αὐτῶν.

Πραξ. 9,39 ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν
παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ
παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ
ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ’ αὐτῶν
οὔσα ἡ Δορκὰς.

Πραξ. 9,39 Πράγματι ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἐπήγε μαζὴ με τοὺς δύο
ἀπεσταλμένους. Ὃταν δὲ ἐφθασε, τὸν ἀνέβασαν εἰς τὸ
υπερῶν. Ἐκεῖ δὲ παρουσιάσθησαν εἰς αὐτὸν ὅλαι αἱ χῆραι
κλαίουσαι διὰ τὸν θάνατον τῆς Ταβιθάς, καὶ ἐδείκνυν τὸν
Πέτρον χιτῶνας καὶ ἐπανωφόρια, ὅσα ἐφκίανε, ὅταν ἦτο ἐν
ζωῇ ἡ Δορκὰς.

Πραξ. 9,40 ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θείς τὰ γόνατα
προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε·
Ταβιθά, ἀνάστηθι. ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς,
καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε.

Πραξ. 9,40 Ὁ Πέτρος, αφού έβγαλε όλους έξω από το υπερώνον,
εγονάτισε και προσευχήθηκε. Επειτα εστράφη προς το
σώμα και είπε· “Ταβιθά, σήκω”. Εκείνη δε άνοιξε άμέσως τα
μάτια της και όταν είδε τον Πέτρον ανασηκώθηκε στο
κρεβάτι της.

Πραξ. 9,41 δούς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς

ἀγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

Πραξ. 9,41

Τῆς ἔδωσε τότε τὸ χέρι του ὁ Πέτρος καὶ τὴν ἐσήκωσε. Καὶ αφοῦ ἐκάλεσε τοὺς Χριστιανούς καὶ μάλιστα τὰς χήρας, τοὺς τὴν παρουσίασε ζωντανήν.

Πραξ. 9,42

γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Πραξ. 9,42

Ἐγινε δε γνωστὸν τὸ θαῦμα αὐτοῦ τῆς ἀναστάσεως εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν στὸν Κύριον.

Πραξ. 9,43

Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ παρὰ τινὶ Σίμωνι βυρσεῖ.

Πραξ. 9,43

Ἐμεινε δε εἰς τὴν Ἰόππην ὁ Πέτρος ἀρκετὰς ἡμέρας στὸ σπίτι κάποιου Σιμωνος βυρσοδέψου.

ΠΡΑΞΕΙΣ 10

Πραξ. 10,1

Ἄνὴρ δὲ τις ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,

Πραξ. 10,1

Υπῆρχε δε εἰς τὴν Καισάρειαν κάποιος ἄνθρωπος, ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος, ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν μονάδα, ποὺ ἐλέγετο σπεῖρα Ἰταλική.

Πραξ. 10,2

εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διὰ παντός,

Πραξ. 10,2

Αὐτὸς ἦτο εὐσεβὴς καὶ θεοφοβούμενος μαζὴ με ὅλον τοῦτον οἶκον. Ἐκανε πολλὰς ἐλεημοσύνας στὸν λαόν καὶ παρακαλοῦσε πάντοτε τὸν Θεόν νὰ τὸν φωτίζει.

Πραξ. 10,3

εἶδεν ἐν ὁράματι φανερώς ὥσεί ὥραν ἐνάτην τῆς ἡμέρας ἄγγελον τοῦ Θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Κορνήλιε.

Πραξ. 10,3

Εἶδε, λοιπόν, κατὰ τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν ὥραν, φανερά εἰς ἓνα ὄραμα, ἄγγελον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσήλθε στὸ

- σπίτι του δι' αυτόν και του είπε· “Κορνήλιε”.
- Πραξ. 10,4 ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἔμβορος γενόμενος εἶπε· τί ἐστὶ, κύριε; εἶπε δὲ αὐτῷ· αἱ προσευχαὶ σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
- Πραξ. 10,4 Αὐτὸς προσήλωσε τὰ μάτια του στον ἄγγελον, κατελήφθη ἀπὸ φόβον καὶ εἶπε· “τι εἶναι, κύριε;” Ο δε ἄγγελος του ἀπήντησε· “αἱ προσευχαὶ σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν στον οὐρανὸν πρὸς τὸν Θεόν, δια νὰ σε ἐνθυμῇται συνεχῶς.
- Πραξ. 10,5 καὶ νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετὰπεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον·
- Πραξ. 10,5 Καὶ τώρα στείλε εἰς τὴν Ἰόππην ἀνθρώπους σου καὶ προσκάλεσε ἐδῶ τὸν Σίμωνα, ποὺ ἐπονομάζεται Πέτρος.
- Πραξ. 10,6 οὗτος ξενίζεται παρὰ τινὶ Σίμωνι βυρσεῖ, ὃ ἐστὶν οἰκία παρὰ θάλασσαν.
- Πραξ. 10,6 Αὐτὸς φιλοξενεῖται ἀπὸ κάποιον βυρσοδέψην Σίμωνα, τοῦ οἰκίου τοῦ σπῖτι εἶναι κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν”.
- Πραξ. 10,7 ὥς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῷ,
- Πραξ. 10,7 Ἀμέσως δε μόνις ὁ ἄγγελος ποὺ ὠμιλοῦσε πρὸς τὸν Κορνήλιον ἐφυγεν, ἐφώναξε αὐτὸς δύο υπηρέτας τοῦ καὶ ἓνα εὐσεβῆ στρατιώτην, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἀπεσπασμένοι εἰς τὴν υπηρεσίαν τοῦ,
- Πραξ. 10,8 καὶ ἐξηγησάμενος αὐτοῖς ἅπαντα, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἰόππην.
- Πραξ. 10,8 καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐξήγησε ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε, τοὺς ἐστειλε εἰς τὴν Ἰόππην γεμάτος ἐλπίδας καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου.
- Πραξ. 10,9 Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων καὶ τῇ πόλει ἐγγιζόντων ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι

περὶ ὥραν ἕκτην.

Πραξ. 10,9 Την ἄλλην ἡμέραν, ἐνὼ ἐκεῖνοι ἐπεζοποροῦσαν καὶ ἐπλησίαζαν εἰς τὴν πόλιν, ἀνέβηκε ὁ Πέτρος εἰς τὴν ταράτσα τῆς οἰκίας, κατὰ τὰς δώδεκα τὸ μεσημέρι, δια νὰ προσευχηθῇ.

Πραξ. 10,10 ἐγένετο δὲ πρόσπεινος καὶ ἤθελε γεύσασθαι·
παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἕκτασις,

Πραξ. 10,10 Ἡσθάνθη δὲ πείναν μεγάλην καὶ ἤθελε νὰ φάγῃ. Ἐνὼ δὲ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν στο σπίτι ἐτοίμαζαν τὰ τοῦ φαγητοῦ, κατέλαβε τὸν Πέτρον ἕκτασις, ὥστε νὰ βλέπῃ ἀποκαλύψεις Θεοῦ.

Πραξ. 10,11 καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεωγμένον καὶ καταβαῖνον ἐπ' αὐτὸν σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον καὶ καθιέμενον ἐπὶ τῆς γῆς,

Πραξ. 10,11 Καὶ βλέπει τὸν ουρανὸν ἀνοιγμένο καὶ νὰ κατεβαίνει πρὸς αὐτὸν ἓνα σκεῦος, ποὺ ὁμοίαζε μετὰ μέγαλον σινδόνι, δεμένον ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἄκρα, καὶ τὸ ὁποῖον σιγά-σιγά κατέβαινε εἰς τὴν γῆν.

Πραξ. 10,12 ἐν ᾧ ὑπῆρχε πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Πραξ. 10,12 Εἰς αὐτὸ ὑπῆρχαν ὅλα τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Πραξ. 10,13 καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτὸν· ἀναστάς, Πέτρε, θύσον καὶ φάγε.

Πραξ. 10,13 Καὶ ἐγένετο μία φωνὴ πρὸς αὐτὸν, ἡ ὁποία τοῦ ἐλέγε· “Πέτρε, σήκω, σφάξε καὶ φάγε”.

Πραξ. 10,14 ὁ δὲ Πέτρος εἶπε· μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον.

Πραξ. 10,14 Ὁ δὲ Πέτρος ἀπήντησε· “ποτέ καὶ με κανένα τρόπο, δὲν θὰ κάμω αὐτό, Κύριε· διότι ποτέ ἕως τώρα δὲν ἔφαγα κανένα μολυσμένον ἢ ἀκάθαρτον, ποὺ τὸ ἀπαγορεύει ὁ νόμος”.

- Πραξ. 10,15 καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.
- Πραξ. 10,15 Καὶ πάλιν δια δευτέραν φοράν ἦλθε ἡ φωνὴ πρὸς τὸν Πέτρον· “αὐτὰ, ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει κάμει πλέον καθαρὰ, σὺ μὴ τα θεωρεῖς μολυσμένα καὶ ἀκάθαρτα”.
- Πραξ. 10,16 τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρεῖς, καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.
- Πραξ. 10,16 Αὐτὸ επανελήφθη τρεῖς φορές καὶ ἐνελήφθη πάλιν τὸ σκεῦος στὸν οὐρανόν.
- Πραξ. 10,17 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὄραμα ὃ εἶδε, καὶ ἰδοὺ οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα,
- Πραξ. 10,17 Καθὼς δὲ ἀπορούσε ἀπὸ μέσα του ὁ Πέτρος, τί τάχα νὰ ἐσήμαινε τὸ ὄραμα, ποὺ εἶδε, καὶ ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι οἱ σταλμένοι ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, αφοῦ ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν πληροφορηθῇ, ποὺ ἦτο τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος, ἐτάθησαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πόρταν.
- Πραξ. 10,18 καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνθάδε ξενίζεται.
- Πραξ. 10,18 Εφώναξαν δυνατὰ καὶ ἐζητούσαν νὰ πληροφορηθοῦν, εἰς τὸν Σίμων, ποὺ λέγεται καὶ Πέτρος, φιλοξενεῖται ἐδῶ.
- Πραξ. 10,19 τοῦ δὲ Πέτρου διενθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος εἶπεν αὐτῷ τὸ Πνεῦμα· ἰδοὺ ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε·
- Πραξ. 10,19 Ἐνῶ δὲ ὁ Πέτρος ἐσυλλογίζετο διὰ τὸ ὄραμα, ποὺ εἶδε, εἶπε εἰς αὐτόν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· “ἰδοὺ, τρεῖς ἄνδρες, σε ζητοῦν, εἶναι ἐθνικοί.
- Πραξ. 10,20 ἀλλὰ ἀναστὰς κατὰβηθι καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, διότι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.
- Πραξ. 10,20 Ἀλλὰ σήκω, κατέβα ἀπὸ τὸ δῶμα καὶ πῆγαινε μαζὶ τοὺς, χωρὶς κανένα δισταγμόν, διότι ἐγὼ τοὺς ἔχω στείλει”.
- Πραξ. 10,21 καταβὰς δὲ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶπεν· ἰδοὺ ἐγὼ

- εἰμι ὃν ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι' ἣν πάρεστε;
- Πραξ. 10,21 Κατέβηκε πράγματι ο Πέτρος προς τους ανθρώπους αυτούς και εἶπε· “ἰδοὺ, ἐγὼ εἰμαι αὐτός που ζητεῖτε, ποιός εἶναι ο λόγος δια τον οποιόν ἦρθατε ἐδῶ;”
- Πραξ. 10,22 οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σοῦ.
- Πραξ. 10,22 Εκείνοι δε του εἶπαν· “ο Κορνήλιος, ο εκατόνταρχος, ἄνθρωπος δίκαιος και φοβούμενος τον Θεόν, που μαρτυρεῖται ως ευσεβής ἀπὸ ὅλον το ἔθνος των Ιουδαίων, ἐπῆρε ἐντολήν ἀπὸ ἁγίον ἀγγελον, να σε καλέση στο σπίτι του και να ἀκούση ἀπὸ σένα λόγια Θεοῦ”.
- Πραξ. 10,23 εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτούς ἐξένισε. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἀναστὰς ἐξῆλθε σὺν αὐτοῖς, καὶ τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης συνῆλθον αὐτῷ,
- Πραξ. 10,23 Ο Πέτρος τους ἐκάλεσε μέσα στο σπίτι και τους ἐφολοξένησε. Την ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθηκε και μαζή με αὐτούς ἀνεχώρησε δια την Καισάρειαν. Μαζή του δε ἀνεχώρησαν και μερικοὶ ἀδελφοὶ ἀπὸ αὐτοῦς, που ἔμεναν εἰς την Ἰόππην.
- Πραξ. 10,24 καὶ τῇ ἐπαύριον εἰσῆλθον εἰς τὴν Καισάρειαν. ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτούς συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.
- Πραξ. 10,24 Και την ἄλλην ἡμέραν εἰσῆλθαν εἰς την Καισάρειαν. Ο δε Κορνήλιος ἐν τῷ μεταξύ τους ἐπερίμενε και εἶχε καλέσει τοὺς συγγενεῖς του και τοὺς στενότερους φίλους του.
- Πραξ. 10,25 Ὡς δὲ ἐγένετο τοῦ εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον, συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας προσεκύνησεν.
- Πραξ. 10,25 Οταν δε ἐπρόκειτο να εἰσέλθῃ ο Πέτρος στο σπίτι, ἐβγήκε

και τον προϋπάντησε ο Κορνήλιος και αφού έπεσε εις τα πόδια του, επροσκύνησε.

Πραξ. 10,26 ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε λέγων· ἀνάστηθι· κἀγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.

Πραξ. 10,26 Ο Πετρος όμως τον εσήκωσε λέγων· “σῆκω επάνω, διότι και εγώ εἰμαι ἄνθρωπος”.

Πραξ. 10,27 καὶ συνομιλῶν αὐτῷ εἰσῆλθε, καὶ εὕρισκει συνεληλυθότας πολλούς,

Πραξ. 10,27 Και συνομιλῶν μαζή του εἰσῆλθεν στο σπίτι και ευρήκε εκεί πολλούς συγκεντρωμένους.

Πραξ. 10,28 ἔφη τε πρὸς αὐτούς· ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἄλλοφυλῳ· καὶ ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον·

Πραξ. 10,28 Και εἶπε πρὸς αὐτοὺς ο Πετρος· “σεῖς γνωρίζετε ὅτι εἶναι παράνομον και απαγορεύεται ἀπὸ τον νόμον του Μωϋσέως, Ἰουδαῖος ἄνθρωπος να ἔρχεται εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν και συναναστροφὴν η και να πλησιάζη ἀπλῶς ἄλλοεθνή. Εἰς ἐμέ όμως ο Θεός εφανέρωσε με ὄραμα, να μη θεωρῶ μολυσμένον η ἀκάθαρτον κανένα ἄνθρωπον.

Πραξ. 10,29 διὸ καὶ ἀναντιρρήτως ἦλθον μεταπεμφθεῖς. πυνθάνομαι οὖν τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με;

Πραξ. 10,29 Δι' αὐτό, και ὅταν με ἐκαλέσατε, ἦλθα χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν. Παρακαλῶ λοιπὸν, πληροφορήσατέ με, δια ποῖον λόγον με ἐκαλέσατε;”

Πραξ. 10,30 καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύων, καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῇτι λαμπρᾷ,

Πραξ. 10,30 Και ο Κορνήλιος εἶπε· “τέσσαρες ἡμέρες, ἀπὸ το πρωῒ και ἕως τὴν ὥρα αὐτήν, ἐνήστευα και εἰς τας τρστο ἀπόγευμα προσευχόμεουν στο σπίτι μου και ἰδοὺ ἕνας ἄνθρωπος, με

- λαμπράν ενδυμασίαν, εστάθηκε εμπρός μου
- Πραξ. 10,31 καί φησι· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχή καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
- Πραξ. 10,31 και ειπε· Κορνήλιε, η προσευχή σου ἐγινε ακουστή από τον Θεόν και αι ελεημοσύναι σου ἔχουν γίνει γνωσταί και φανεραί ἐνώπιον του.
- Πραξ. 10,32 πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι.
- Πραξ. 10,32 Στείλε λοιπόν εις την Ιόππην και προσκάλεσε εδῶ τον Σιμωνα, που επονομάζεται Πετρος. Αυτός φιλοξενείται εις την οικίαν του Σιμωνος του βυρσοδέψου, κοντά εις την θάλασσαν. Οταν ἔλθῃ θα σου ομιλήσῃ, τι πρέπει να πράξῃς δια την σωτηρίαν σου.
- Πραξ. 10,33 ἐξαυτῆς οὖν ἔπεμψα πρὸς σε, σύ τε καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος. νῦν οὖν πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάρεσμεν ἀκοῦσαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
- Πραξ. 10,33 Αμέσως, λοιπόν, την στιγμὴν ἐκείνην ἔστειλα και σε ἐκάλεσα και συ ἔκαμες καλά που ἦλθες. Τώρα ὅλοι ἡμεῖς εἴμεθα εμπρὸς στον Θεόν, δια να ακούσωμεν με προσοχήν, ὅλα ὅσα ἔχει διατάξει εις σε ο Θεός”.
- Πραξ. 10,34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ στόμα αὐτοῦ εἶπεν· ἐπ’ ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός,
- Πραξ. 10,34 Ηνοιξε ο Πετρος το στόμα αὐτοῦ και με ευλάβειαν και επισημότητα εἶπεν· “ἀλήθεια, καταλαβαίνω τώρα πολὺ καλά, ὅτι ο Θεός δεν εἶναι προσωπολήπτης.
- Πραξ. 10,35 ἀλλ’ ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστι.
- Πραξ. 10,35 Αλλά εις κάθε ἔθνος, κάθε ἕνας, που ευλαβεῖται τον Θεόν και εφαρμόζει δικαιοσύνην εις την ζωὴν του, γίνεται δεκτός

από αυτόν.

Πραξ. 10,36 τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ
εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτός ἐστι
πάντων Κύριος·

Πραξ. 10,36 Συμφωνα, ἄλλωστε, και με τον λόγον, τον οποίον ἔστειλε ο
Θεός στους Ἰσραηλίτας, αναγγέλων το χαρμόσυνον μήνυμα
της ειρήνης δια του Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αυτός δε εἶναι και
Κυριος ὅλων.

Πραξ. 10,37 ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ' ὅλης τῆς
Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας μετὰ τὸ
βάπτισμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης,

Πραξ. 10,37 Σεις γνωρίζετε καλά το γεγονός, που εκηρύχθηκε και
διαδόθηκε εις ὅλην την Ιουδαίαν και το οποίον ἔχει αρχίσει
ἀπὸ την Γαλιλαίαν ἔπειτα ἀπὸ το βάπτισμα μετανοίας, που
εἶχε κηρύξει ο Ἰωάννης.

Πραξ. 10,38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεός
Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ
ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ
διαβόλου, ὅτι ὁ Θεός ἦν μετ' αὐτοῦ·

Πραξ. 10,38 Γνωρίζετε δηλαδή τον Ἰησοῦν, τον εκ της Ναζαρέτ, πως
ἔχρισεν αὐτὸν ο Θεός με Πνεῦμα Ἁγιον και του ἔδωσε την
θειάν δύναμιν και ο οποίος ἐπέρασε περιοχάς και χώρας
ευεργετῶν και θεραπεύων, ὅλους ὅσοι ἐβασανίζοντο και
ετυραννοῦντο ἀπὸ τον διάβολον· ἔκανε δε τα αναρίθμητα
και μεγάλα αὐτά θαύματα, διότι ο Θεός ἦτο μαζή του.

Πραξ. 10,39 καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἓν τε τῇ
χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὃν καὶ ἀνείλινον
κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

Πραξ. 10,39 Και ημεῖς εἴμεθα αὐτόπται μάρτυρες δι' ὅλα ὅσα ἐπραξεν ο
Ἰησοῦς εις την χώραν των Ιουδαίων και εις την Ιερουσαλήμ.
Ἀλλὰ αὐτὸν, τον μέγιστον ευεργέτην των, τον εφόνευσαν οι
Εβραῖοι κρεμάσαντες στο ξύλον του σταυροῦ.

- Πραξ. 10,40 τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι,
- Πραξ. 10,40 Ο Θεὸς ὁμῶς τον ἀνέστησε κατὰ την τρίτην ἡμέραν και, πανάγαθος, ὅπως εἶναι, γεμάτος στοργή και ενδιαφέρον πάντοτε δια την σταθεράν πίστιν και σωτηρίαν των καλοπροαιρέτων ψυχών, ηυδόκησε και επέστρεψε να γίνῃ ορατός και φανερός,
- Πραξ. 10,41 οὐ παντὶ τῷ λαῷ, ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·
- Πραξ. 10,41 ὄχι πλέον εἰς ὅλον τον λαόν, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ στους αὐτόπτας μάρτυρας, οἱ οἱοῖται εἶχαν ἐκλογὴ ἐκ των προτέρων ἀπὸ τον Θεόν, εἰς ἡμᾶς δηλαδή, οἱ οἱοῖται ἐφάγαμεν και ἐπίαμεν μαζὴ του, μετὰ την ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν του.
- Πραξ. 10,42 καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρῦξαι τῷ λαῷ καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ὠρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.
- Πραξ. 10,42 Καὶ μας παρήγγειλε νὰ κηρύζωμεν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τον λαόν, νὰ μαρτυρήσωμεν ἐπισήμως και νὰ διαλαλήσωμεν ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ὠρισμένος ἀπὸ τον Θεόν κριτὴς ζώντων και νεκρῶν.
- Πραξ. 10,43 τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἅφεςιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν.
- Πραξ. 10,43 Δι' αὐτόν ὅλοι οἱ προφῆται μαρτυροῦν και διδάσκουν ὅτι καθένας που πιστεύει εἰς αὐτόν, θα λάβῃ ἅφεςιν ἁμαρτιῶν με την χάριν και την δύναμιν του ὀνόματός του”.
- Πραξ. 10,44 Ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.

- Πραξ. 10,44 Ενώ δε ο Πέτρος συνέχιζε να λέγη τα λόγια αυτά, αίφνης έπεσε το Πνεύμα το Αγιον εις όλους αυτούς, που ήκουαν την διδασκαλίαν.
- Πραξ. 10,45 καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνήλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκκέχυται·
- Πραξ. 10,45 Οι εκ περιτομῆς Χριστιανοί, που είχαν ἔλθει μαζί με τον Πέτρον, όταν είδαν το γεγονός αυτό, κατελήφθησαν ἀπὸ θαυμασμόν, διότι και στους εθνικούς ξεχύθηκε πλουσία η δωρεά του Αγίου Πνεύματος.
- Πραξ. 10,46 ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν.
- Πραξ. 10,46 Και εβεβαιώθησαν δια το γεγονός, διότι ήκουαν αυτούς να ομιλουν ξένας γλώσσας και να δοξολογουν τον Θεόν.
- Πραξ. 10,47 τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· μήτι τὸ ὕδωρ κωλύσαι δύναται τις τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔλαβον καθὼς καὶ ἡμεῖς;
- Πραξ. 10,47 Τότε ἔλαβε τον λόγον ο Πέτρος και εἶπε· “μήπως ημπορεῖ να εμποδίση κανεῖς το νερό, δια να μη βαπτισθουν αυτοί, οι οποίοι, ὅπως και ημεῖς, ἔλαβαν το Πνεύμα το Αγιον;”
- Πραξ. 10,48 προσέταξέ τε αὐτοὺς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.
- Πραξ. 10,48 Και διέταξε να βαπτισθουν αυτοί στο ὄνομα του Κυρίου. Τότε τον παρεκάλεσαν να μείνη μαζί των μερικὰς ημέρας.

ΠΡΑΞΕΙΣ 11

- Πραξ. 11,1 Ἦκουσαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.
- Πραξ. 11,1 Επληροφορήθησαν δε οι Απόστολοι και οι αδελφοί, που

ἦσαν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἰουδαίας, ὅτι καὶ οἱ ἐθνικοὶ
εδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐβαπτίσθησαν.

Πραξ. 11,2 καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς
αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς

Πραξ. 11,2 Καὶ ὅταν ἐνέβηκε ὁ Πέτρος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, οἱ ἐκ
περιτομῆς Χριστιανοὶ τὸν ἀπέφευγαν

Πραξ. 11,3 λέγοντες ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας
εἰσῆλθες καὶ συνέφαγες αὐτοῖς.

Πραξ. 11,3 καὶ τοῦ ἀπηύθυναν παρατηρήσεις λέγοντες ὅτι· “εἰσῆλθες
στο σπίτι ἀνθρώπων, πού δὲν εἶχαν περιτμηθῇ, καὶ ἔφαγες
μαζὴ τῶν, χωρὶς νὰ λάβῃς ὑπ’ ὄψιν σου τὰς ἀπαγορευστούς
μωσαϊκοὺς νόμους”.

Πραξ. 11,4 ἀρξάμενος δὲ ὁ Πέτρος ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς
λέγων·

Πραξ. 11,4 Ἦρχισε τότε ὁ Πέτρος νὰ ἐκθέτῃ μετὰ τὴν σειράν τὰ γεγονότα
λέγων·

Πραξ. 11,5 ἐγὼ ἦμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος, καὶ εἶδον ἐν
ἐκστάσει ὄραμα, καταβαῖνον σκευὸς τι ὡς ὀθόνην
μεγάλην τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθειμένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
καὶ ἦλθεν ἄχρις ἐμοῦ·

Πραξ. 11,5 “ἐγὼ προσηυχόμενος εἰς τὴν Ἰόππην καὶ εἰς στιγμὴν
ἐκστάσεως εἶδα ἓνα ὄραμα· εἶδα, δηλαδή, ἓνα σκεῦος, σαν
μεγάλον σινδόνι, νὰ κρατῆται ἀπὸ τέσσαρα ἄκρα καὶ νὰ
κατεβαίνει σιγά-σιγά ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἕως οὗτου ἦλθε ἐκεῖ,
πού ἤμουν ἐγώ.

Πραξ. 11,6 εἰς ἣν ἀτενίσας κατενόουν, καὶ εἶδον τὰ τετράποδα τῆς
γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ
οὐρανοῦ.

Πραξ. 11,6 Εἰς αὐτὸ τὸ σινδόνι, αφοῦ ἐκύτταξα μετὰ προσοχὴν,
ἀντελήφθην πολὺ καλὰ καὶ ολοκάθαρα εἶδα τὰ τετράποδα
τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ
οὐρανοῦ.

- Πραξ. 11,7 ἤκουσα δὲ φωνῆς λεγούσης μοι· ἀναστάς, Πέτρε, θύσον καὶ φάγε.
- Πραξ. 11,7 Ἦκουσα δε φωνήν, η οποία μου ἔλεγε· “Πετρε, σήκω, σφάξε και φάγε”.
- Πραξ. 11,8 εἶπον δέ, μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.
- Πραξ. 11,8 Εγὼ δε εἶπα· “κατὰ κανένα τρόπον, Κυριε, δεν θα κάμω εγὼ αυτό· διότι ποτέ δεν εμπῆκε στο στόμα μου κάτι μολυσμένον η ἀκάθαρτον”.
- Πραξ. 11,9 ἀπεκρίθη δέ μοι φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ὃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.
- Πραξ. 11,9 Μου ἀπήντησε δε δια δευτέραν φοράν η φωνὴ εκ του ουρανοῦ· “αυτὰ, που Θεὸς ἐκαθάρισε, συ μη τα θεωρεῖς μολυσμένα”.
- Πραξ. 11,10 τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς, καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη ἅπαντα εἰς τὸν οὐρανόν.
- Πραξ. 11,10 Αυτό επανελήφθη τρεις φορές. Και πάλιν ὅλα ανεσύρθησαν στον ουρανόν.
- Πραξ. 11,11 καὶ ἰδοὺ ἐξαυτῆς τρεῖς ἄνδρες ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἡμην, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ Καισαρείας πρὸς με.
- Πραξ. 11,11 Και ιδού, εκείνην ακριβῶς την στιγμήν εστάθησαν ἀπὸ το σπίτι, ὅπου ευρισκόμενα, ἄνθρωποι ἀπὸ την Καισάρειαν, σταλμένοι εἰς ἐμέ.
- Πραξ. 11,12 εἶπε δέ μοι τὸ Πνεῦμα συνελθεῖν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενον. ἦλθον δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἕξ ἀδελφοὶ οὗτοι, καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός.
- Πραξ. 11,12 Μου εἶπε δε το Πνεῦμα να ἐλθω μαζί τους, χωρίς κανένα δισταγμόν. Ἠλθαν δε μαζί μου εἰς την Καισάρειαν και οι ἕξ αυτοὶ ἀδελφοὶ και εἰσῆλθαμε μαζί στο σπίτι του ἀνθρώπου, που μας εἶχε καλέσει.
- Πραξ. 11,13 ἀπήγγειλέ τε ἡμῖν πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ σταθέντα καὶ εἰπόντα αὐτῷ· ἀπόστειλον εἰς

Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα τὸν
ἐπικαλούμενον Πέτρον,

Πραξ. 11,13 Αυτὸς διηγήθηκε λεπτομερῶς εἰς ἡμᾶς πὺς εἶδε τὸν ἄγγελον
στο σπίτι του, πὺς ἐστάθηκε ἐμπρὸς του καὶ ὁ ὁποῖος του
εἶπε· Στείλε εἰς τὴν Ἰόππην ἀνθρώπους καὶ κάλεσε ἐδῶ τὸν
Σίμωνα, πὺς λέγεται καὶ Πέτρος.

Πραξ. 11,14 ὃς λαλήσει ῥήματα πρὸς σε, ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ καὶ πᾶς
ὁ οἶκός σου.

Πραξ. 11,14 Αυτὸς θα λαλήσῃ πρὸς σε λόγια Θεοῦ, διὰ τῶν ὁποίων, ἐὰν
τα πιστεύσῃς καὶ τα παραδεχθῇς, θα εὕρῃς τὴν σωτηρίαν σου
καὶ ὅλοι ὅσοι εἶναι στο σπίτι σου.

Πραξ. 11,15 ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με λαλεῖν ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον ἐπ’ αὐτοὺς ὥσπερ καὶ ἐφ’ ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ.

Πραξ. 11,15 Ὅταν δὲ ἐγὼ ἤρχισα νὰ ομιλῶ, ξεχύθηκε τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον εἰς αὐτοὺς, ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχήν,
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Πραξ. 11,16 ἐμνήσθην δὲ τοῦ ῥήματος Κυρίου ὡς ἔλεγεν· Ἰωάννης
μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν
Πνεύματι Ἁγίῳ.

Πραξ. 11,16 Ἐθυμήθηκα τότε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, πὺς ἔλεγε· Ὁ Ἰωάννης
μὲν ἐβάπτιζε τοὺς ἀνθρώπους με νερό, σεις ὁμῶς θα
βαπτισθῇτε με Πνεῦμα Ἅγιον.

Πραξ. 11,17 εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ
ἡμῖν, πιστεύσατε ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγὼ
δὲ τίς ἡμῖν δυνατός κωλύσαι τὸν Θεόν;

Πραξ. 11,17 Ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς ἔδωκε εἰς αὐτοὺς τὴν ἴδιαν δωρεὰν, τὰ
ἴδια χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως καὶ εἰς ἡμᾶς,
ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν στὸν Κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν, ποῖός ἡμῖν ἐγὼ, πὺς θα εἶχα τὴν δύναμιν
νὰ ἐμποδίσω τὸν Θεόν, νὰ δεχθῇ στο βάπτισμα καὶ εἰς τὴν
σωτηρίαν τοὺς ἐθνικούς;

Πραξ. 11,18 ἀκούσαντες δὲ ταῦτα ἡσύχασαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν

λέγοντες· ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωὴν.

Πραξ. 11,18 Όταν δε ἤκουσαν αὐτάς τας ἐξηγήσεις, ησύχασαν καὶ εἰρήνευσαν καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεόν, λέγοντες· “ἄρα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι καὶ τοὺς ἐθνικοὺς ἔδωκε ὁ Θεὸς μετάνοιαν, διὰ νὰ κερδήσουν καὶ αὐτοὶ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ζωὴν”.

Πραξ. 11,19 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις.

Πραξ. 11,19 Προηγουμένως οἱ Χριστιανοί, ποὺ εἶχαν διασκορπισθῇ, ἐνεκα τοῦ διωγμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἐπέρασαν ἕως τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Κύπρον καὶ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ δὲν ἐκήρυτταν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, παρὰ μόνον τοὺς Ἰουδαίους, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἐννοήσῃ ἀκόμη ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον προωρίζετο καὶ διὰ τοὺς ἐθνικοὺς.

Πραξ. 11,20 Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

Πραξ. 11,20 Μερικοὶ δε ἀπὸ αὐτοῦς ἦσαν Ἰουδαῖοι τὴν καταγωγὴν, γεννημένοι ὅμως εἰς τὴν Κύπρον καὶ τὴν Κυρήνην τῆς Λιβύης. Αὐτοί, ὅταν ἦλθαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐδίδασκαν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς Εβραίους, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πραξ. 11,21 καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ’ αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεῦσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Πραξ. 11,21 Καὶ τὸ χεῖρ τοῦ Κυρίου ἦτο μαζὴ τῶν καὶ ἐτσι με τὴν θεῖαν δύναμιν πολὺς ἀριθμὸς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους αὐτοῦς ἐλληνιστάς ἐπέστρεψεν στὸν Κύριον.

Πραξ. 11,22 Ἦκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν

διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας·

- Πραξ. 11,22 Εφθασε δε εις τα αυτιά της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων η πληροφορία αυτή δια την διάδοσιν του Ευαγγελίου και έστειλαν τον Βαρνάβαν να υπάγη έως την Αντιόχειαν.
- Πραξ. 11,23 ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ,
- Πραξ. 11,23 Αυτός, όταν ήλθε και είδε την χάριν και την ευλογίαν αυτήν του Κυρίου, εχάρηκε παρά πολύ, παρακαλούσε δε και παρακινούσε όλους αυτούς, που είχαν πιστεύσει, να μένουν με όλην τους την καρδιά πιστοί και αφωσιωμένοι στον Κυριον.
- Πραξ. 11,24 ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ.
- Πραξ. 11,24 Εδικίμασε δε αυτήν την πνευματικήν χαράν και αγαλλίασιν ο Βαρνάβας, διότι ήτο άνθρωπος αγαθός, γεμάτος Πνεύμα Αγιον και πίστιν. Από την διδασκαλίαν δε και το παράδειγμα του Βαρνάβα προσετέθη πολὺς λαός εις την Εκκλησίαν του Κυρίου.
- Πραξ. 11,25 ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὕρων αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.
- Πραξ. 11,25 Επήγε δε ο Βαρνάβας εις Ταρσόν, δια να ζητήση τον Παύλον ως βοηθόν του. Και αφού τον ευρήκε, τον έφερε εις την Αντιόχειαν.
- Πραξ. 11,26 ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἑνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.
- Πραξ. 11,26 Επί ένα δε ολόκληρον έτος οι δύο αυτοί Απόστολοι συμμετείχαν εις τας συγκεντρώσεις των πιστών της εκεί Εκκλησίας και εδίδασκαν πλήθος πολύ. Εκεί δε εις την Αντιόχειαν, δια πρώτη φοράν, ωνομάσθησαν οι μαθηταί του Χριστού, Χριστιανοί.

- Πραξ. 11,27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων
προφήται εἰς Ἀντιόχειαν·
- Πραξ. 11,27 Κατὰ τας ἡμέρας δε αὐτὰς ἦλθαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀπὸ τοῦ
Ἱεροσολύμου μερικοὶ προφῆται.
- Πραξ. 11,28 ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαβὸς ἐσήμανε διὰ
τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην
τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου
Καίσαρος.
- Πραξ. 11,28 Ἐνας δὲ ἀπὸ αὐτῶν, ὀνόματι Ἀγαβὸς, ἐσηκώθη καὶ,
φωτισμένος ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, προανήγγειλε ὅτι
ἐμελλε νὰ γίνῃ μεγάλη πείνα εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Αὕτη
δὲ ἡ πείνα ἐγένετο πράγματι ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ
Κλαυδίου Καίσαρος.
- Πραξ. 11,29 τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος
αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ
Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς·
- Πραξ. 11,29 Οἱ δὲ οἱ Χριστιανοί, ἀνάλογα ἕκαστος μετὰ τὰς οικονομικὰς
τοῦ δυνατοῦτος, ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν βοηθήματα διὰ
τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀδελφῶν, οἱ ποὺ κατοικοῦσαν εἰς τὴν
Ἰουδαίαν.
- Πραξ. 11,30 ὁ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους
διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.
- Πραξ. 11,30 Αὐτὸ πράγματι καὶ τοῦτο ἐκάμαν καὶ ἐστείλαν μετὰ
Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον τὰς εἰσφοράς τῶν πρὸς τοὺς
πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

ΠΡΑΞΕΙΣ 12

- Πραξ. 12,1 Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρῴδης ὁ
βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαι τινὰς τῶν ἀπὸ τῆς

ἐκκλησίας.

- Πραξ. 12,1 Κατὰ τον καιρόν εκείνον, ο βασιλεύς Ηρώδης Αγρίππας, άπλωσε τα χέρια και επιασε μερικούς από τους πιστούς της Εκκλησίας, δια να τους κακοποιήση.
- Πραξ. 12,2 άνείλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρα.
- Πραξ. 12,2 Εξετέλεσε δε δια μαχαίρας τον απόστολον Ιάκωβον, αδελφόν του ευαγγελιστοῦ Ιωάννου.
- Πραξ. 12,3 καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον· ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἀζύμων·
- Πραξ. 12,3 Και όταν εἶδε ὅτι αὐτό ἦτο ευχάριστον στους Ιουδαίους, απεφάσισε εν συνεχείᾳ να συλάβῃ και τον Πετρον. Ησαν δε τότε αι ημέραι των αζύμων, δηλαδή της εορτῆς του πάσχα.
- Πραξ. 12,4 ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδούς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν, βουλόμενος μετὰ τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτόν τῷ λαῷ.
- Πραξ. 12,4 Και αφού τον συνέλαβε, τον έβαλε εις την φυλακήν, παραδώσας αὐτόν εις τέσσαρες τετράδες στρατιωτῶν να τον φρουροῦν υπευθύνως, επειδή ήθελε έπειτα από το πάσχα να τον δικάσῃ ενώπιον του λαοῦ.
- Πραξ. 12,5 ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχή δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.
- Πραξ. 12,5 Ετσι, λοιπόν, ο Πετρος εφρουρεῖτο μέσα εις την φυλακήν. Από ὅλην ὁμως την Εκκλησίαν εγίνετο συνεχῶς μακρά και θερμή προσευχή δι' αὐτόν στον Θεόν.
- Πραξ. 12,6 Ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτόν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξύ δύο στρατιωτῶν δεδεμένος ἀλύσει δις, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν.
- Πραξ. 12,6 Όταν δε επρόκειτο να τον φέρῃ ο Ηρώδης στο δικαστήριον, την νύκτα εκείνη ο Πετρος εκοιμάτο μεταξύ δύο στρατιωτῶν δεμένος μαζί με αὐτοὺς με δύο αλυσίδες. Και

επὶ πλέον φρουροὶ εμπρὸς εἰς τὴν θύραν εφρουρούσαν τὴν φυλακὴν.

Πραξ. 12,7 καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτὸν λέγων. ἀνάστα ἐν τάχει· καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν.

Πραξ. 12,7 Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἔξαφνα εἰσῆλθε καὶ φῶς ἔλαμψε στο κελλί, ὅπου κοιμάτο ὁ Πέτρος. Εκτύπησε τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, τὸν ἐξύπνησε καὶ τοῦ εἶπε· “σῆκω γρήγορα”. Καὶ ἔπεσαν οἱ αλυσίδες ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ.

Πραξ. 12,8 εἶπέ τε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· περιζῶσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. ἐποίησε δὲ οὕτω. καὶ λέγει αὐτῷ· περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι.

Πραξ. 12,8 Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· “ζώσε τὸν χιτῶνα σου καὶ δέσε τα πέδιλά σου”. Καὶ ὁ Πέτρος ἔκαμε ἔτσι. Καὶ τοῦ λέγει ὁ ἄγγελος· “φόρεσε τώρα τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθησέ με”.

Πραξ. 12,9 καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν.

Πραξ. 12,9 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Πέτρος ἀκολουθοῦσε τὸν ἄγγελον καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσει ὅτι ἦτο πραγματικότης αὐτό, που ἐγένετο διὰ μέσου τοῦ ἀγγέλου. Ἐνόμιζε ὅτι βλέπει κάποιο ὄραμα.

Πραξ. 12,10 διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν τὴν φέρουσιν εἰς τὴν πόλιν, ἣτις αὐτομάτῃ ἠνοίχθη αὐτοῖς, καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν, καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ’ αὐτοῦ.

Πραξ. 12,10 Ἀφοῦ δε ἐπέρασαν τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν φρουρὰν, ἦλθον εἰς τὴν σιδερένιαν θύραν, που ὠδηγοῦσε πρὸς τὴν πόλιν, ἣ ὅποια καὶ ἀνοίχθηκε δι’ αὐτοὺς μόνῃ της. Ἀφοῦ

εβγήκαν, επέρασαν μαζί ένα δρόμον και αμέσως έφυγε από αυτόν ο άγγελος.

Πραξ. 12,11 καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ εἶπε· νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

Πραξ. 12,11 Συνήλθε τότε ο Πετρος και ειπε· “τώρα καταλαβαίνω καλά, ὅτι πράγματι έστειλε ο Κυριος τον άγγελόν του και με έβγαλε από τα χέρια του Ηρώδου και με εγλύτωσε από κάθε κακόν, που ο λαός των Ιουδαίων επερίμενε να μου γίνη”.

Πραξ. 12,12 συνιδών τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οἳ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.

Πραξ. 12,12 Και αφού είδε πλέον καλά που ευρίσκετο, ήλθε στο σπίτι της Μαρίας της Μητρός του Ιωάννου, ο οποίος ελέγετο και Μάρκος, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί και προσηύχοντο.

Πραξ. 12,13 κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι ὀνόματι Ῥόδη,

Πραξ. 12,13 Όταν δε εκτύπησε την αυλόπορταν, ήλθε μία νεαρά υπηρέτρια, ονόματι Ροδη, να ερωτήσει και να ακούση, ποιός ήτο.

Πραξ. 12,14 καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἔσταναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

Πραξ. 12,14 Και επειδή εγνώρισε καλά την φωνήν του Πετρου, από την χαράν της δεν άνοιξε την εξώπορτα, αλλά έτρεξε μέσα και τους επληροφόρησε ότι ο Πετρος στέκεται εμπρός εις την εξώπορτα.

Πραξ. 12,15 οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· μαῖνη. ἡ δὲ διισχυρίζετο οὕτως ἔχειν. οἱ δὲ ἔλεγον· ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἐστίν.

Πραξ. 12,15 Εκείνοι δε της είπαν· “έχεις παρακρούσεις, δεν είσαι στα

καλά σου”. Εκείνη όμως επέμενε και τους διεβεβαίωνε ότι όπως είπε, έτσι είναι. Εκείνοι δε στο τέλος είπεν ότι όχι ο Πέτρος, αλλά ο άγγελος του είναι.

Πραξ. 12,16 ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων. ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτὸν καὶ ἐξέστησαν.

Πραξ. 12,16 Ο Πέτρος όμως επέμενε να κτυπά την θύραν. Και όταν επί τέλους ήνοιξαν, τον είδαν και έμειναν έκπληκτοι.

Πραξ. 12,17 κατασείσας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾶν διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ὁ Κύριος ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς, εἶπε δέ· ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

Πραξ. 12,17 Αυτός δε, αφού με το χέρι του τους έκανε νόημα να σιωπήσουν, τους διηγήθηκε πως ο Κυριος τον έβγαλε από την φυλακήν και είπε· “αναφέρατε στον Ιάκωβον και στους αδελφούς αυτά”. Και αφού εβγήκε από το σπίτι, έφυγε από την πόλιν και επήγε εις άλλο μέρος.

Πραξ. 12,18 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο.

Πραξ. 12,18 Όταν δε έγινε ημέρα, μεγάλη ταραχή συνέβη μεταξύ των στρατιωτών, δια το τι άραγε είχε γίνει ο Πέτρος.

Πραξ. 12,19 Ἡρώδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν καὶ μὴ εὐρών, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι, καὶ κατελθὼν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Καισάρειαν διέτριβεν.

Πραξ. 12,19 Εν τω μεταξύ δε ο Ηρώδης τον εζήτησε και επειδή φυσικά δεν τον ευρήκε, υπέβαλεν εις ανάκρισιν τους φύλακας. Επειδή δε τους εθεώρησε υπευθύνους δια την αποφυλάκισιν του Πέτρου, διέταξε και τους ωδήγησαν στον τόπον της θανατικής των εκτελέσεως, (όπου και τους εξετέλεσαν. Υπεύθυνοι οι στρατιώται δια την τήρησιν των κρατουμένων) έπρεπε εν περιπτώσει δραπετεύσεως αυτών να υποστούν, κατά τον ρωμαϊκόν νόμον, την ποινήν, που θα υφίσταντο οι κρατούμενοι). Επειτα δε από αυτά κατέβηκε

- από την Ιουδαίαν εις την Καισάρειαν, όπου και έμενε.
- Πραξ. 12,20 Ἦν δὲ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις καὶ Σιδωνίοις·
όμοθυμαδόν τε παρήσαν πρὸς αὐτόν, καὶ πείσαντες
Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως ἡτοῦντο
εἰρήνην, διὰ τὸ τρέφεσθαι αὐτῶν τὴν χώραν ἀπὸ τῆς
βασιλικῆς.
- Πραξ. 12,20 Συνέβη δε τότε να εἶναι ο Ηρώδης πολὺ ωργισμένος
εναντίον των καστοίκων Τυρου και Σιδώνας. Εκείνοι δε
συνεφώνησαν και έστειλαν αντιπροσώπους των προς
αὐτόν. Και αφού κατώρθωσαν να πάρουν με το μέρος των
τον Βλάστον, τον θαλαμηπόλον του βασιλέως, που
επεριποιεῖτο τον κοιτῶνα του, εζητούσαν ειρήνην και
φιλίαν με τον Ηρώδη, διότι η χώρα των έπαιρνε τα
τρόφιμα της από την χώρα του βασιλέως Ηρώδου.
- Πραξ. 12,21 τακτῇ δὲ ἡμέρᾳ ὁ Ἡρώδης ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα
βασιλικήν καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος ἐδημηγόρει πρὸς
αὐτούς.
- Πραξ. 12,21 Εἰς ωρισμένην δε ἡμέραν ο Ηρώδης, αφού εφόρεσε
λαμπράν βασιλικήν στολήν, εκάθησε στον θρόνον και
ήρχισε να δημηγορή προς αυτούς και προς τον λαόν.
- Πραξ. 12,22 ὁ δὲ δῆμος ἐπεφώνει· Θεοῦ φωνὴ καὶ οὐκ ἀνθρώπου.
- Πραξ. 12,22 Ο ειδωλολατρικός δε λαός της Καισαρείας επεδοκίμαζε και
εφώναζε· “αυτή εἶναι η φωνή Θεού και όχι ανθρώπου!”
- Πραξ. 12,23 παραχρῆμα δὲ ἐπάταξεν αὐτόν ἄγγελος Κυρίου ἀνθ’ ὧν
οὐκ ἔδωκε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ γενόμενος
σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν.
- Πραξ. 12,23 Αμέσως όμως την ὥραν εκείνην ἄγγελος Κυρίου εκτύπησε
με φοβερὰν νόσον τον Ηρώδη, διότι δεν έδωσε την δόξαν
στον Θεόν, αλλά στον εαυτόν του, και μετὰ το κτύπημα
αὐτό σκώληκες έτρωγαν τας σάρκας του, έως ότου επέθανε.
- Πραξ. 12,24 Ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ ἡύξανε καὶ ἐπληθύνετο.
- Πραξ. 12,24 Ο δε λόγος του Θεού προώδευε και οι πιστοί επληθύνοντο.

Πραξ. 12,25 Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν ἐξ Ἱερουσαλὴμ πληρώσαντες τὴν διακονίαν, συμπαραλαβόντες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μᾶρκον.

Πραξ. 12,25 Ο Βαρνάβας δε και ο Σαῦλος, αφού εξεπλήρωσαν την αποστολήν των και ἔφεραν τα βοηθήματα, επέστρεψαν ἀπὸ την Ἱερουσαλήμ εις την Ἀντιόχειαν, παραλαβόντες μαζί των και τον Ἰωάννην, ο οποίος ἐλέγετο και Μάρκος.

ΠΡΑΞΕΙΣ 13

Πραξ. 13,1 Ἦσαν δὲ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὔσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὃ τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ ἐπικαλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναὴν τε Ἡρώδου τοῦ τετράρχου σύντροφος καὶ Σαῦλος.

Πραξ. 13,1 Ησαν δε εις την Ἀντιόχειαν, μέλη της ἐκεῖ Ἐκκλησίας, μερικοὶ προφῆται και διδάσκαλοι και ο Βαρνάβας και ο Συμεὼν, που ἐλέγετο και Νίγερ, και ο Λούκιος ο Κυρηναῖος και ο Μαναὴν, ο οποίος εἶχε ανατροφή μαζί με τον τετράρχην Ἡρώδην και ο Σαῦλος.

Πραξ. 13,2 λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς.

Πραξ. 13,2 Ενώ δε αυτοὶ προσέφεραν την λατρείαν των προς τον Κυριον και ἐνήστευαν, εἶπε το Πνεῦμα το Ἅγιον· “ξεχωρίστε μου ἀμέσως τον Βαρνάβαν και τον Σαῦλον δια το ἔργον, δια το ὁποῖον ἐγὼ τους ἔχω προσκαλέσει”.

Πραξ. 13,3 τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες αὐτοῖς τὰς χεῖρας ἀπέλυσαν.

Πραξ. 13,3 Τότε, αφού και πάλιν ἐνήστευσαν και προσευχήθησαν, ἔβαλαν ἐπάνω εις αὐτοὺς τας χεῖρας των (δια να τους

αναδείξουν επισήμως τρόπον τινά εκπροσώπους και πληρεξουσίους των) και τους έστειλαν στο ειδικόν έργον, που τους είχε καλέσει ο Κυριος.

Πραξ. 13,4 Οὔτοι μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατήλθον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἐκεῖθεν τε ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον,

Πραξ. 13,4 Αυτοί τότε, αφού έλαβαν την ειδικήν αυτήν αποστολήν από το Αγιον Πνεύμα, κατέβηκαν εις την Σελεύκειαν και από εκεί έπλευσαν εις την Κυπρον.

Πραξ. 13,5 καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμίῃ κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην.

Πραξ. 13,5 Και όταν έφθασαν εις την Σαλαμίνα της Κυπρου, εκήρυτταν τον λόγον του Θεού εις τας συναγωγάς των Ιουδαίων· είχαν δε μαζί των και τον Ιωάννην, δια να τους υπηρετή.

Πραξ. 13,6 Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον ᾧ ὄνομα Βαριησοῦς,

Πραξ. 13,6 Αφού δε επέρασαν όλην την νήσον μέχρι της Παφου, ευρήκαν εκεί κάποιον μάγον ψευδοπροφήτην Ιουδαίον, του οποίου το όνομα ήτο Βαριησοῦς.

Πραξ. 13,7 ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ. οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·

Πραξ. 13,7 Αυτός ανήκε εις την ακολουθίαν του ανθυπάτου Σεργίου Παύλου, ο οποίος ήτο άνθρωπος συνετός. Αυτός επροσκάλεσε τον Βαρνάβαν και τον Σαῦλον και εξήτησε να ακούση τον λόγον του Θεού.

Πραξ. 13,8 ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος -οὕτω γὰρ μεθερμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ- ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως.

Πραξ. 13,8 Ανθίστατο όμως εις αυτούς ο Ελύμας ο μάγος-έτσι, με την λέξιν μάγος μεταφράζεται το όνομά του-ο οποίος

προσπαθούσε με σοφίσματα να απομακρύνει τον
ανθύπατον από την πίστιν.

Πραξ. 13,9 Σαῦλος δέ, ὁ καὶ Παῦλος, πλησθεὶς Πνεύματος ἁγίου καὶ
ἀτενίσας πρὸς αὐτὸν

Πραξ. 13,9 Ο Σαῦλος δε, ο οποίος εἶχε και το ρωμαϊκὸν ὄνομα Παῦλος
καθὸ Ρωμαῖος πολίτης, αφοῦ ἐγέμισε ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίον,
ἐκύτταξε κατὰματα τον μάγον

Πραξ. 13,10 εἶπεν· ὧ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥαδιουργίας,
υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ
διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;

Πραξ. 13,10 και εἶπε· “ὦ υιὲ του διαβόλου, που εἶσαι γεμάτος ἀπὸ κάθε
δολιότητα και κάθε ραδιουργίαν, ἐχθρὲ κάθε δικαιοσύνης,
δεν θα παύσῃς να διαστρέφῃς με τα σοφίσματα και τας
πονηρίας σου τας εὐθείας οδοὺς του Κυρίου;

Πραξ. 13,11 καὶ νῦν ἰδοὺ χεὶρ Κυρίου ἐπὶ σέ, καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ
βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ. παραχρῆμα δὲ ἔπεσεν
ἐπ’ αὐτὸν ἀχλὺς καὶ σκότος, καὶ περιάγων ἐζήτει
χειραγωγούς.

Πραξ. 13,11 Και τώρα, ἰδοὺ, το ἐκδικητικὸν χέρι του Κυρίου εἶναι ἐπάνω
σου και θα μείνῃς τυφλὸς μέχρις ὀρισμένου καιροῦ μη
βλέπων τον ἥλιον”. Και ἀμέσως ἔπεσε ἐπάνω εἰς αὐτὸν κάτι
σαν πυκνὴ ομίχλη και σκοτάδι, περιεφέρετο ἐδῶ και ἐκεῖ
και ἐζητοῦσε ἀνθρώπους, να τον οδηγοῦν ἀπὸ το χέρι.

Πραξ. 13,12 τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς ἐπίστευσεν,
ἐκπλησσομένης ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου.

Πραξ. 13,12 Τότε, ὅταν ο ἀνθύπατος εἶδε το καταπληκτικὸν αὐτὸ θαῦμα,
ἐπίστευσε. Και καθὼς ἤκουε ἀπὸ τους δύο Ἀποστόλους την
διδασκαλίαν του Κυρίου, ἐξεπλήσσετο και ἐθαύμαζε δ'
αυτήν.

Πραξ. 13,13 Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον
ἦλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας· Ἰωάννης δὲ
ἀποχωρήσας ἀπ’ αὐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

- Πραξ. 13,13 Αφού δε απέπλευσαν από την Παφον ο Παύλος και οι συνοδοί του, ήλθαν εις την Περγην της Παμφυλίας. Ο Ιωάννης όμως απεχώρησε από αυτούς και επέστρεψε εις Ιεροσόλυμα.
- Πραξ. 13,14 Αὐτοὶ δὲ διελθόντες ἀπὸ τῆς Πέργης παρεγένοντο εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν συναγωγὴν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐκάθισαν.
- Πραξ. 13,14 Αυτοὶ δε, αφού ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς Πέργης, ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου εἰσελθόντες εἰς τὴν συναγωγὴν ἐκάθισαν.
- Πραξ. 13,15 μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν ἀπέστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι πρὸς αὐτοὺς λέγοντες· ἄνδρες ἀδελφοί, εἰ ἔστι λόγος ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς τὸν λαόν, λέγετε.
- Πραξ. 13,15 Μετὰ δε τὴν ἀνάγνωσιν περικοπῶν ἀπὸ τὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας, ἐστειλαν οἱ ἐρχισυνάγωγοι πρὸς αὐτοὺς τὸν υπηρέτην τῆς συναγωγῆς καὶ τοὺς εἶπαν· “ἄνδρες ἀδελφοί, εἴ ἔχετε λόγον διδασκαλίας καὶ παρηγορίας πρὸς τὸν λαόν, λέγετε”.
- Πραξ. 13,16 ἀναστὰς δὲ Παῦλος καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ εἶπεν· ἄνδρες Ἰσραηλῖται καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ἀκούσατε.
- Πραξ. 13,16 Αφού δε εσηκώθηκε ο Παύλος καὶ με τὸ χέρι τοῦ ἔκαμε σημεῖον, ὅτι ἤθελε νὰ ομιλήσῃ, εἶπε· “ἄνδρες Ἰσραηλῖται καὶ ὅσοι ἐθνικοί, πὺ φοβεῖσθε τὸν Θεόν εἰσθε ἐδῶ, ἀκούσατε.
- Πραξ. 13,17 ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ τὸν λαόν ὕψωσεν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς,
- Πραξ. 13,17 Ο Θεὸς τούτου τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἐξελέξε τους προγόνους μας καὶ ἐξύψωσε καὶ ἐπλήθυνε τὸν λαόν, καθ' ὃν

χρόνον ἔμεινε εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου καὶ μετὰ τὴν παντοδύναμον δεξιάν του τοὺς ἐβγάλε ελευθέρους ἀπὸ αὐτήν.

Πραξ. 13,18 καὶ ὥς τεσσαρακονταετῇ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ,

Πραξ. 13,18 Καὶ ἐπὶ σαράντα περίπου χρόνια υπέμεινε τὰς δυστροπίας τῶν εἰς τὴν ἐρήμον.

Πραξ. 13,19 καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναάν κατεκληρονόμησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν.

Πραξ. 13,19 Καὶ ἀφοῦ κατέλυσε ἑπτὰ ἔθνη εἰς τὴν χώραν τῆς Χαναάν, ἔδωκε εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν τὴν γῆν τῶν ἐθνῶν αὐτῶν.

Πραξ. 13,20 καὶ μετὰ ταῦτα ὥς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πενήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

Πραξ. 13,20 Ἐπειτα δὲ ἀπὸ αὐτῶν, ἐπὶ τετρακόσια πενήντα περίπου ἔτη, τοὺς ἔδωκε κριτὰς, διὰ νὰ τοὺς κυβερνήσῃν μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

Πραξ. 13,21 κάκειθεν ῥητήσαντο βασιλέα, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κίς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμὴν, ἔτη τεσσαράκοντα·

Πραξ. 13,21 Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ τοῦ Σαμουὴλ ἐζήτησαν βασιλέαν καὶ τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ, τὸν υἱὸν τοῦ Κίς, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν Βενιαμὴν, καὶ ὁ οὗτος ἐβασίλευσε σαράντα ἔτη.

Πραξ. 13,22 καὶ μεταστῆσας αὐτὸν ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαυΐδ εἰς βασιλέα, ᾧ καὶ εἶπε μαρτυρήσας· εὗρον Δαυΐδ τὸν τοῦ Ἰεσσαί, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου.

Πραξ. 13,22 Καὶ ὅταν, διὰ τὴν ἀνυπακοὴν καὶ τὰς ἀμαρτίας του, τὸν ἐδίωξε ὁ Θεός, ἀνέδειξε εἰς αὐτοὺς βασιλέα τὸν Δαυΐδ, διὰ τὸν οὗτον καὶ εἶπε αὐτὴν τὴν μαρτυρίαν· Εὗρηκα τὸν Δαυΐδ, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαί, ἄνθρωπον κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὁ οὗτος θὰ ἐκτελέσῃ ὅλα τὰ θελήματά μου.

- Πραξ. 13,23 τούτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ σπέρματος κατ' ἐπαγγελίαν
ἤγαγε τῷ Ἰσραὴλ σωτηρίαν,
- Πραξ. 13,23 Ἀπὸ τους απογόνους δε τούτου ἀνέδειξε ὁ Θεός, σύμφωνα
με την υπόσχεσίν του, τον Ἰησοῦν Χριστὸν Σωτῆρα στον
Ἰσραήλ.
- Πραξ. 13,24 προκηρύξαντος Ἰωάννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου
αὐτοῦ βάπτισμα μετανοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.
- Πραξ. 13,24 Ολίγον δε χρόνον προηγουμένως πρὶν εἰσέλθῃ ὁ Ἰησοῦς εἰς
την δημοσίαν δράσιν του, ἐκήρυξε ὁ Ἰωάννης βάπτισμα
μετανοίας εἰς ὅλον τον λαόν του Ἰσραήλ.
- Πραξ. 13,25 ὥς δὲ ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· τίνα με
ὑπονοεῖτε εἶναι; οὐκ εἰμὶ ἐγώ, ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται μετ'
ἐμέ οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι.
- Πραξ. 13,25 Κατὰ τον καιρὸν δε που ὁ Ἰωάννης ἐξεπλήρωνε την
ἀποστολήν του καὶ ἀκολουθοῦσε τον δρόμον, που του εἶχεν
ορίσει ὁ Θεός, ἔλεγε· Ποῖον με νομίζετε ὅτι εἰμαι; Δεν εἰμαι
ἐγώ ὁ Μεσσίας, ἀλλ' ἰδοὺ, ὕστερα ἀπὸ ἐμέ ἔρχεται ἐκεῖνος,
του οὐοίου ἐγὼ δεν εἰμαι ἄξιος να λύσω το ὑπόδημα των
ποδῶν.
- Πραξ. 13,26 Ἄνδρες ἀδελφοί, υἱοὶ γένους Ἀβραάμ καὶ οἱ ἐν ὑμῖν
φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας
ταύτης ἀπεστάλη.
- Πραξ. 13,26 Ἀνδρες ἀδελφοί, παιδιὰ του γένους Ἀβραάμ, καὶ σεις οἱ
ἐθνικοί, που φοβεῖσθε τον Θεόν, ἀκούσατε τοῦτο· πρὸς σας
ἀπευθύνεται το κήρυγμα αὐτῆς τῆς σωτηρίας.
- Πραξ. 13,27 οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ οἱ ἄρχοντες
αὐτῶν τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν
προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκομένας
κρίναντες ἐπλήρωσαν.
- Πραξ. 13,27 Διότι οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ οἱ ἄρχοντές των
παρεγνώρισαν τοῦτον, τον Ἰησοῦν, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰς
φωνὰς των προφητῶν, που ἀναγινώσκονται καὶ ἀκούονται

κάθε Σαββατον εις τας συναγωγάς, και τον κατεδίκασαν εις θάνατον, χωρίς να αντιληφθούν ότι έτσι επραγματοποιήσαν τας προφητείας.

Πραξ. 13,28 καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὐρόντες ῥτήσαντο Πιλᾶτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν.

Πραξ. 13,28 Και ενώ δεν ευρήκαν εις αὐτόν καμμίαν ενοχὴν, που να τιμωρῆται με θάνατον, ἐζήτησαν ἀπὸ τον Πιλάτον να θανατωθῇ αὐτός.

Πραξ. 13,29 ὥς δὲ ἐτέλεσαν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου ἔθηκαν εἰς μνημεῖον.

Πραξ. 13,29 Αφού δε με εκείνα τα οποία εν τη κακία των ἐπραξαν, ἐξεπλήρωσαν ὅλα ὅσα εἶχαν γραφή στους προφήτας δι' αὐτόν, τον κατέβασαν ἀπὸ το ξύλον του σταυροῦ και τον ἔβαλαν εις μνημεῖον.

Πραξ. 13,30 ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτόν ἐκ νεκρῶν·

Πραξ. 13,30 Ο Θεός ὁμως τον ἀνέστησε εκ νεκρών.

Πραξ. 13,31 ὃς ὥφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλήμ, οἵτινές εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.

Πραξ. 13,31 Και αὐτός παρουσιάσθηκε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εις εκείνους, που εἶχαν ανεβῇ μαζή του ἀπὸ την Γαλιλαίαν εις την Ἱερουσαλήμ και οι οποίοι εἶναι αὐτόπται μάρτυρες αὐτοῦ και της ἀναστάσεώς του προς τον λαόν.

Πραξ. 13,32 καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν, ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν,

Πραξ. 13,32 Και ἡμεῖς σήμερον κηρύττομεν προς σας το χαρμόσυνον μῆνυμα, ὅτι την υπόσχεσιν, που ἔδωσεν ο Θεός προς τους προγόνους μας, αὐτὴν την ἔχει ἐκπληρώσει τώρα εις τα τέκνα των, δηλαδή εις ἡμᾶς, ἀναστήσας τον Ἰησοῦν εκ νεκρών.

Πραξ. 13,33 ὥς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ γέγραπται· υἱὸς μου εἶ

σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

Πραξ. 13,33 Αυτά έγιναν σύμφωνα και με όσα είναι γραμμένα στον δεύτερον ψαλμόν· Υιός μου είσαι συ, τον οποίον ἐγὼ προαιωνίως ἐγέννησα ἐκ τῆς οὐσίας μου· και σήμερον, που δια τῆς υπακοῆς σου και τῆς σταυρικῆς σου θυσίας ἐνίκησες τον θάνατον, ἐβεβαίωσα ἐγὼ δια τῆς ἀναστάσεώς σου, ὅτι ὄντως ἔχεις γεννηθῆ ἀπὸ ἐμέ.

Πραξ. 13,34 ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθοράν, οὕτως εἶρηκεν, ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαυῖδ τὰ πιστά.

Πραξ. 13,34 Οτι δε ο Θεός τον ἀνέστησε, ὄχι ὅπως μερικοὺς ἄλλους νεκροὺς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ οἱ ἀπέθανον πάλιν, ἀλλὰ δια να μη δοκιμάση ποτέ πλέον τον θάνατον και να μη ἐπιστρέψη εἰς τὴν φθοράν του τάφου, εἶχε προεῖπει ο ἴδιος ο Θεός λέγων ὅτι θα δώσω εἰς σας τας ιεράς και ἀξιοπίστους πάντοτε υποσχέσεις μου, που εἶχα δώσει στον Δαυῖδ.

Πραξ. 13,35 διὸ καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

Πραξ. 13,35 Δι' αὐτό και εἰς ἄλλον ψαλμόν με το στόμα του Δαυῖδ προφητεῦει· Δεν θα ἐπιτρέψης να ἴδῃ τὴν φθοράν και ἀποσύνθεσιν του θανάτου ο Μεσσίας, ο ἀφωσιωμένος ἐντελώς εἰς σε.

Πραξ. 13,36 Δαυῖδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλῇ ἐκοιμήθη καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ καὶ εἶδε διαφθοράν·

Πραξ. 13,36 Ἡ προφητεία αὐτὴ δεν ἐξεπληρώθη στον Δαυῖδ, διότι ο Δαυῖδ, ἀφού υπηρέτησε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, σύμφωνα με τὴν θέλησιν του Θεοῦ, ἀπέθανε και προσετέθη στους προγόνους του και εἶδε τὴν ἀποσύνθεσιν του θανάτου.

Πραξ. 13,37 ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν.

Πραξ. 13,37 Ο Ἰησοὺς ὁμως, τον οποίον ο Θεός ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, δεν εἶδε αὐτὴν τὴν φθοράν και ἀποσύνθεσιν.

- Πραξ. 13,38 γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ
τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἀμαρτιῶν καταγγέλλεται,
- Πραξ. 13,38 Ἀς εἶναι λοιπὸν γνωστὸν εἰς σας, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι
σήμερον κηρύττεται πρὸς σας ἄφεσις ἀμαρτιῶν διὰ τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Πραξ. 13,39 καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ
Μωϋσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων
δικαιοῦται.
- Πραξ. 13,39 Καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς παραβάσεις καὶ τὰ αμαρτήματα, πού δεν
ἠμπορέσατε νὰ ἀπαλλαγῇτε καὶ νὰ δικαιωθῇτε διὰ τοῦ
μωσαϊκοῦ νόμου, κάθε ἓνας πού πιστεύει στὸν Ἰησοῦν
Χριστόν, παίρνει δι' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν καὶ τὴν δικαίωσιν.
- Πραξ. 13,40 βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ' ὑμᾶς τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς
προφήταις·
- Πραξ. 13,40 Προσέχετε ὅμως, μήπως δείξετε ἀπιστίαν καὶ πῆσαι ἐπάνω
σας ἐκεῖνο, πού ἔχει λεχθῇ εἰς τὰ βιβλία τῶν προφητῶν·
- Πραξ. 13,41 ἴδετε, οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανίσθητε,
ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ
οὐ μὴ πιστεύσητε ἐὰν τις ἐκδιηγῇται ὑμῖν.
- Πραξ. 13,41 Ἰδέτε σεις, πού καταφρονεῖτε τὸν Θεόν καὶ τὰ προστάγματα
του. Θαυμάσατε καὶ ἐξαφανισθῇτε· διότι ἐγὼ
πραγματοποιῶ εἰς τὰς ἡμέρας σας ἔργον τιμωρίας καὶ
καταστροφῆς, ἔργον τοιοῦτον εἰς τὸν κόσμον ἐκ τῶν προτέρων
σας το διηγηθῇ, θὰ σας φανῇ τόσον παράδοξον, ὥστε δεν
θὰ το πιστεύσετε”.
- Πραξ. 13,42 Ἐξιόντων δὲ αὐτῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων
παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον λαληθῆναι
αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα.
- Πραξ. 13,42 Ὄταν δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐβγῇκαν ἀπὸ τὴν
συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐθνικοὶ πού εἶχαν ἀκούσει τὸ
κήρυγμά του μέσα εἰς τὴν συναγωγὴν, τοὺς παρακαλοῦσαν
νὰ κηρύξουν εἰς αὐτοὺς πάλιν τὰ λόγια αὐτὰ κατὰ τὸ

προσεχές Σαββατον.

Πραξ. 13,43 λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβῃ, οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς ἔπειθον αὐτοὺς προσμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 13,43 Όταν δε ἔληξε ἡ συγκέντρωσις τῆς συναγωγῆς, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς προσηλύτους ἐθνικοὺς, ποὺ ἐσέβοντο τὸν Θεόν, ἠκολούθησαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, οἱ οἵοι καὶ συνωμιλοῦσαν με ἀπλότητα μαζή των καὶ τοὺς ἐπειθάν νὰ μένουν πιστοὶ εἰς τὴν χάριν ποὺ τοὺς ἔδωκε ὁ Θεός.

Πραξ. 13,44 Τῷ τε ἐρχομένῳ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 13,44 Κατὰ τὸ ἐπόμενον δε Σαββατον, ὅλη σχεδὸν ἡ πόλις εἶχε συγκεντρωθῇ, δια νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 13,45 ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες.

Πραξ. 13,45 Οἱ Ἰουδαῖοι ὁμως, ὅταν εἶδαν τὰ πλήθη αὐτὰ τοῦ λαοῦ, κατελήφθησαν ἀπὸ φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν καὶ ἀντέλεξαν εἰς ὅσα ἐδίδασκε ὁ Παῦλος, παρατάσσοντες ὁλονέν καὶ νέας σοφιστικὰς ἀντιλογίας, υβρίζοντες καὶ βλασφημοῦντες τὸν Χριστόν καὶ τοὺς Ἀποστόλους.

Πραξ. 13,46 παρρήσιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας εἶπον· ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀπωθεῖσθε αὐτόν καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη.

Πραξ. 13,46 Ὁ Παῦλος ὁμως καὶ ὁ Βαρνάβας ὠμίλησαν με παρρησίαν καὶ θάρρος καὶ τοὺς εἶπαν· “εἰς σας, σύμφωνα με τὸ θεῖον σχέδιον, ἦτο ἀνάγκη νὰ κηρυχθῇ πρῶτον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Επειδὴ ὁμως σστον ἀποκρούετε καὶ δὲν τὸν δέχεσθε καὶ οἱ

ίδιοι δεν κρίνετε αξίους τους εαυτούς σας δια την αιώνιον
ζωήν, ιδού, στρεφόμεθα τώρα προς τα έθνη.

Πραξ. 13,47 οὕτω γάρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· τέθεικά σε εἰς φῶς
ἐθνῶν τοῦ εἶναι σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Πραξ. 13,47 Διότι τέτοια ἐντολή μας ἔχει δώσει ὁ Κύριος. Δια τοῦ
προφήτου Ἡσαΐου ομιλῶν πρὸς τὸν Μεσσίαν εἶπε· Σε ἔχω
θέσει φῶς τῶν ἐθνῶν, δια να εἶσαι συ εἰς σωτηρίαν ὅλων
ἀνεξαίρετως τῶν ἀνθρώπων ἕως τα πέρατα τῆς γῆς”.

Πραξ. 13,48 ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἔχαιρον καὶ ἐδέξαντο τὸν λόγον
τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς
ζωὴν αἰώνιον·

Πραξ. 13,48 Οἱ ἐθνικοὶ ἀκούοντες τα λόγια αὐτὰ ἔχαιραν καὶ ἐδέχθησαν
τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ ἐπίστευσαν, ὅσοι, δια τὴν καλὴν
τῶν διάθεσιν, εἶχαν προορισθῇ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δια τὴν
αιώνιον ζωὴν.

Πραξ. 13,49 διεφέρετο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου δι’ ὅλης τῆς χώρας.

Πραξ. 13,49 Διεδίδετο δε ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἰς ὅλην τὴν χώραν.

Πραξ. 13,50 οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ
τὰς εὐσχήμονας καὶ τοὺς πρῶτους τῆς πόλεως καὶ
ἐπήγειραν διωγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν,
καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

Πραξ. 13,50 Οἱ δε Ἰουδαῖοι ἐξηρέθισαν καὶ παρεκίνησαν τὰς
προσηλύτους γυναῖκας, που ἐσέβοντο τὸν Θεόν, τὰς
γυναῖκας τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοὺς πρῶτους τῆς πόλεως
καὶ ἐξήγειραν διωγμὸν ἐναντίον τοῦ Παύλου καὶ τοῦ
Βαρνάβα καὶ τοὺς ἐβγάλαν ἔξω ἀπὸ τα σύνορα τῆς χώρας
τῶν.

Πραξ. 13,51 οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν
ἐπ’ αὐτοὺς ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.

Πραξ. 13,51 Εκείνοι δε εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας ἐναντίον τῶν, ἐτίναξαν
τὴν σκόνην τῶν ποδιῶν τῶν καὶ ἦλθαν στο Ἰκόνιον.

Πραξ. 13,52 οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος Ἁγίου.

Πραξ. 13,52 Οι Χριστιανοί όμως, που έμεναν εις την Αντιόχειαν και την περιοχὴν ἐγέμιζαν ολονέν και με περισσοτέραν χαράν και Πνεῦμα Ἅγιον.

ΠΡΑΞΕΙΣ 14

Πραξ. 14,1 Ἐγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ λαλῆσαι οὕτως ὥστε πιστεῦσαι Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος.

Πραξ. 14,1 Συνέβη δε στο Ἰκόνιον το ἴδιο με εκείνο, που εἶχε συμβῆ εις την Αντιόχειαν· εισηλθαν δηλαδή ο Παῦλος και ο Βαρνάβας εις την συναγωγὴν των Ἰουδαίων και ωμίλησαν με τόσην πολλήν δύναμιν και πειστικότητα, ὥστε να πιστεύσουν πλῆθος Ἰουδαῖοι και Ἕλληνες.

Πραξ. 14,2 οἱ δὲ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

Πραξ. 14,2 Οι Ἰουδαῖοι ὁμως, που ἐπέμεναν εις την ἀπιστίαν των, ἐξηρέθισαν και ἀνετάραξαν τας ψυχὰς των ἐθνικῶν ἐναντίον των ἀδελφῶν Χριστιανῶν.

Πραξ. 14,3 ἰκανὸν μὲν οὖν χρόνον διέτριψαν παρρήσιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, δίδοντι σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Πραξ. 14,3 Παρ' ὅλον ὁμως τοῦτο οι Ἀπόστολοι, διότι το κήρυγμά των ἔφερνε πολλὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ἐμειναν ἀρκετὸν χρόνον ἐκεῖ. Ἐκήρυτταν δε ἀφόβως με το θάρρος, που τους ἔδιδε η πίστις των στον Κυριον, ο ὁποῖος ἐπεβεβαίωνε το κήρυγμά των περί της χάριτος αὐτοῦ και τους ἔδιδε την δύναμιν, ὥστε με τα χέρια των να γίνωνται καταπληκτικὰ σημεῖα και θαύματα.

Πραξ. 14,4 ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν

	τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις.
Πραξ. 14,4	Διαιρέθηκε δε το πλήθος της πόλεως εις δύο παρατάξεις· και άλλοι μεν ἦσαν με το μέρος των Ιουδαίων, άλλοι δε με το μέρος των Αποστόλων.
Πραξ. 14,5	ὥς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐτούς,
Πραξ. 14,5	Επειδὴ δε ἐγινε πολὺς ερεθισμός και ἐξέγερσις των ἀπιστούντων ἐθνικῶν και Ιουδαίων μαζὴ με τους ἄρχοντάς των και ἐπῆραν την ἀπόφασιν να υβρίσουν και να λιθοβολήσουν τους Αποστόλους,
Πραξ. 14,6	συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὴν περίχωρον,
Πραξ. 14,6	εκατάλαβαν αὐτοὶ τὰς κακὰς ἐκείνων διαθέσεις και κατέφυγαν εἰς τὰς πόλεις της Λυκαονίας, την Λυστραν και την Δερβην και εἰς τὰ περίχωρα.
Πραξ. 14,7	κάκεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι.
Πραξ. 14,7	Και ἐκεῖ ἐκήρυτταν το Εὐαγγέλιον.
Πραξ. 14,8	Καὶ τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χολὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιπεπατῆκει.
Πραξ. 14,8	Εἰς τὰ Λυστρα ἐκάθητο κάποιος ἄνθρωπος, ο οποίος εἶχε ἀδύνατα πόδια, διότι ἦτο χολὸς ἀπὸ την κοιλίαν της μητέρας του και δεν εἶχε ποτὲ περιπατήσει.
Πραξ. 14,9	οὗτος ἤκουσε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι,
Πραξ. 14,9	Αὐτὸς ἤκουσε με προσοχὴν και πίστιν τον Παῦλον. Ο Παῦλος, ὅταν τον παρετήρησε προσεκτικὰ και εἶδε ὅτι εἶχεν πίστιν, δια να γίνῃ το θαῦμα της θεραπείας του,
Πραξ. 14,10	εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ· ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. καὶ ἤλατο καὶ περιεπάτει.
Πραξ. 14,10	εἶπε με μεγάλην φωνήν· “σῆκω εἰς τὰ πόδια σου ὀρθός”. Και ἀμέσως ἐκεῖνος ἐπῆδησε και ἐντελῶς υγιῆς περιπατοῦσε.

- Πραξ. 14,11 οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος ἐπήραν τὴν φωνὴν αὐτῶν λυκαονιστὶ λέγοντες· οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς·
- Πραξ. 14,11 Τα πλήθη δε του λαοῦ, ὅταν εἶδαν το θαῦμα αὐτό, που ἔκαμε ο Παῦλος, εσήκωσαν μεγάλην την φωνὴν των λέγοντες εἰς την λυκαονικὴν γλῶσσαν των· “οι θεοὶ ἐπήραν μορφὴν ἀνθρώπων και κατέβηκαν εἰς ημᾶς”.
- Πραξ. 14,12 ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου.
- Πραξ. 14,12 Ὡνόμαζαν δε τον με Βαρνάβαν Διαν, δια το παράστημα και την σοβαρότητα του, τον δε Παῦλον Ερμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο ο ἀρχηγὸς του λόγου.
- Πραξ. 14,13 ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν.
- Πραξ. 14,13 Ο δε ἱερεὺς του Διός, του οποιου ο ναός ἦτο κτισμένος ἐμπρὸς ἀπὸ την πόλιν, ἔφερε ταύρους και στεφάνια κοντὰ εἰς τας μεγάλας θύρας του τείχους, ὅπου εὐρίσκετο ο ναός, και ἤθελε μαζὴ με το πλῆθος του λαοῦ να προσφέρῃ θυσίαν προς τιμὴν των δύο Αποστόλων.
- Πραξ. 14,14 ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες
- Πραξ. 14,14 Οι δε Απόστολοι Βαρνάβας και Παῦλος, ὅταν ἤκουσαν αὐτό, ἔσχισαν τα ἱμάτιά των, δια να ἐκφράσουν ἔτσι την διαμαρτυρίαν και ἀγανάκτησίν των και ὥρμησαν μέσα στο πλῆθος φωνάζοντες
- Πραξ. 14,15 καὶ λέγοντες· ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

- Πραξ. 14,15 και λέγοντες· “άνθρωποι, διατί κάνετε όλα αυτά; Και ημείς είμεθα όμοιοι με σας άνθρωποι, έχοντες την ιδίαν ασθενή και αδύνατον ανθρωπίνην φύσιν. Κηρύττομεν δε εις σας, να αφήσετε αυτά τα ψευδή και μάταια περί θεών και θυσιών, που έως τώρα επιστεύατε, και να γυρίσετε στον Θεόν τον ζωντανόν και αληθινόν, ο οποίος έκαμε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτά.
- Πραξ. 14,16 ὃς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς εἶασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν
- Πραξ. 14,16 Αυτός ο Θεός, εις τας περασμένας γενεάς, αφήκε τους εθνικούς να βαδίζουν τον δρόμον των, να ζουν και να συμπεριφέρονται σύμφωνα με τας αμαρτωλὰς διαθέσεις της καρδίας των,
- Πραξ. 14,17 καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν.
- Πραξ. 14,17 μολοντί δεν αφήκε και μεταξύ αυτών ο Θεός τον ευατόν του χωρίς μαρτυρίας, δια την ὑπαρξίν του και τας τελειότητάς του, διότι και τότε σας ευεργετούσε, έστελνε από τον ουρανόν ωφελίμους βροχὰς και καταλλήλους καιρούς δια πλουσίαν καρποφορίαν και σας έδιδεν άφθονον τροφήν και χαράν εις τας καρδίας σας”.
- Πραξ. 14,18 καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.
- Πραξ. 14,18 Και με αυτά τα λόγια οι Απόστολοι μόλις και μετά βίας εσταμάτησαν τους όχλους, να μη προσφέρουν εις αυτούς τας θυσίας εκείνας.
- Πραξ. 14,19 Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον ἔσυραν ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι.
- Πραξ. 14,19 Τότε όμως ήλθαν εις την Λυστραν από την Αντιόχειαν και

το Ικόνιον φανατικοί Ιουδαίοι, οι οποίοι έπεισαν τους
όχλους και ελιθοβόλησαν τον Παύλον και τον έσυραν
αναισθητον έξω από την πόλιν, επειδή ενόμισαν ότι είχε
αποθάνει.

Πραξ. 14,20 κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν ἀναστὰς εἰσῆλθεν
εἰς τὴν πόλιν, καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ
εἰς Δέρβην.

Πραξ. 14,20 Όταν δε οι Χριστιανοί περιεκύκλωσαν με πόνον αὐτόν, δια
να τον κηδεύσουν, εσηκώθηκε ο Παῦλος υγιῆς, με την
δύναμιν του Θεοῦ, και εισήλθε εις την πόλιν. Την επομένην
δε ἔφυγε μαζί με τον Βαρνάβαν και ἦλθε εις την Δερβην.

Πραξ. 14,21 εὐαγγελισάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ
μαθητεύσαντες ἱκανοὺς ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν
καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν,

Πραξ. 14,21 Αφού δε εκήρυξαν και εις την πόλιν εκείνην το Ευαγγέλιον
και edίδαξαν πολλούς, επέστρεψαν εις την Λυστραν και το
Ικόνιον και την Αντιόχειαν

Πραξ. 14,22 ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν,
παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν
θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 14,22 στηρίζοντες περισσότερον τας ψυχὰς των μαθητῶν,
παρακαλῶντες αὐτοὺς να μένουν ακλόνητοι εις την πίστιν
και λέγοντες ότι δια μέσου πολλῶν θλίψεων θα εισέλθωμεν
εις την βασιλείαν των ουρανῶν.

Πραξ. 14,23 χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ’
ἐκκλησίαν καὶ προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν παρέθεντο
αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, εἰς ὃν πεπιστεύκασι.

Πραξ. 14,23 Αφού δε χειροτόνησαν δι' αὐτοὺς πρεσβυτέρους εις κάθε
Εκκλησίαν και προσηυχήθησαν με νηστείας,
ενεπιστεύθησαν αὐτοὺς στον Κυριον, στον οποιον είχαν
πιστεύσει.

Πραξ. 14,24 καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν ἦλθον εἰς Παμφυλίαν,

- Πραξ. 14,24 Και αφού περιώδευσαν την χώραν της Πισιδίας, ήλθαν εις την Παμφυλίαν.
- Πραξ. 14,25 καὶ λαλήσαντες ἐν Πέργῃ τὸν λόγον κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν,
- Πραξ. 14,25 Αφού δε και εις την Περγην εκήρυξαν τον λόγον του Θεού, κατέβηκαν εις την παράλιον πόλιν Αττάλειαν.
- Πραξ. 14,26 κάκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.
- Πραξ. 14,26 Από εκεί ἐπλευσαν εις την Αντιόχειαν, εις πόλιν όπου οι αδελφοί τους είχαν παραδώσει εις την χάριν του Θεού δια το ἔργον του ευαγγελισμού, το οποίον και ἔφεραν εις πέρας.
- Πραξ. 14,27 Παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν ἀνήγγειλαν ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.
- Πραξ. 14,27 Όταν λοιπόν ήλθαν, συνεκέντρωσαν τους πιστούς της Εκκλησίας και εγνωστοποίησαν εις αυτούς ὅσα ο Θεός, χρησιμοποιῶν αυτούς ως συνεργούς του, ἔκαμε και ὅτι ἤνοιξε στους εθνικούς την θύραν της πίστεως και της σωτηρίας.
- Πραξ. 14,28 διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.
- Πραξ. 14,28 Εμειναν δε εκεί μαζί με τους άλλους Χριστιανούς αρκετόν χρόνον.

ΠΡΑΞΕΙΣ 15

- Πραξ. 15,1 Καὶ τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφούς ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως, οὐ δύνασθε σωθῆναι.
- Πραξ. 15,1 Τότε κατέβηκαν μερικοί από την Ιουδαίαν εις την Αντιόχειαν και ἐδίδασκαν τους εθνικούς Χριστιανούς, ὅτι

- “εάν δεν περιτέμενεσθε, σύμφωνα με το έθιμον, το οποίον και ο Μωϋσής ενομοθέτησε, δεν είναι δυνατόν να σωθήτε”.
- Πραξ. 15,2 γενομένης οὖν στάσεως καὶ ζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτούς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καὶ τινὰς ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλὴμ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.
- Πραξ. 15,2 Επειδὴ λοιπὸν ἐγένε φιλονεικία καὶ μεγάλη συζήτησις τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα πρὸς αὐτούς, ὥρισαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Αντιοχείας νὰ ἀνεβούν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, διὰ νὰ θέσουν καὶ λύσουν ὁριστικῶς τὸ ζήτημα αὐτό.
- Πραξ. 15,3 Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγάλην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.
- Πραξ. 15,3 Αὐτοὶ λοιπὸν κατανοδωθέντες ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Εκκλησίας, ἐπερνούσαν τὴν περιοχὴν τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Σαμαρείας, διηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνικῶν στὸν Χριστὸν καὶ ἐπροκαλοῦσαν ἔτσι χαρὰν μεγάλην εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς.
- Πραξ. 15,4 παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀνήγγειλάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε μετ’ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.
- Πραξ. 15,4 Οταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, τοὺς ὑπεδέχθησαν τὰ μέλη τῆς Εκκλησίας καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι. Καὶ αὐτοὶ ἐγνωστοποίησαν ὅσα ὁ Θεὸς ἔκαμε μαζὴ τῶν καὶ ὅτι ἤνοιξε στοὺς ἐθνικοὺς τὴν θύραν τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας.
- Πραξ. 15,5 Ἐξανέστησαν δὲ τινες τῶν ἀπὸ τῆς αἵρέσεως τῶν

- Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες ὅτι δεῖ περιτέμνειν αὐτοὺς παραγγέλλειν τε τηρεῖν τὸν νόμον Μωϋσέως.
- Πραξ. 15,5 Εσηκώθησαν ὁμως μερικοί, οἱ οἱποῖοι προήρχοντο ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν Φαρισαίων ἀλλὰ εἶχαν πιστεῦσαι στὸν Χριστὸν, καὶ ἔλεγαν, ὅτι πρέπει νὰ περιτέμνουν τοὺς ἐθνικοὺς, που δέχονται τὴν νέαν πίστιν, καὶ νὰ τοὺς παραγγέλουν νὰ τηροῦν ὅλας τὰς διατάξτου μωσαϊκοῦ νόμου.
- Πραξ. 15,6 Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περὶ τοῦ λόγου τούτου.
- Πραξ. 15,6 Συνεκεντρώθησαν λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, δια νὰ ἰδοῦν καὶ συσκεφθοῦν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα.
- Πραξ. 15,7 Πολλῆς δὲ συζητήσεως γενομένης ἀναστὰς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτοὺς· ἄνδρες ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου καὶ πιστεῦσαι.
- Πραξ. 15,7 Αφοῦ δε ἐγίνε πολλή συζήτησις, εσηκώθηκε ὁ Πέτρος καὶ εἶπε εἰς αὐτοὺς· “ἄνδρες ἀδελφοί, σεις γνωρίζετε ὅτι ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ὁ Θεὸς ἐδιάλεξε μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων ἐμέ, δια νὰ ἀκούσουν οἱ ἐθνικοὶ ἀπὸ το στόμα μου τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ πιστεύσουν (Ὑπονοῶ τὸν Κορνήλιον καὶ τὴν οἰκίαν του).
- Πραξ. 15,8 καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς δοὺς αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμῖν,
- Πραξ. 15,8 Καὶ ὁ Θεός, που γνωρίζει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἔδωκε μαρτυρίαν ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι ἠμποροῦν νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ σωθοῦν, διότι μετέδωκε εἰς αὐτοὺς τότε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπως καὶ εἰς ἡμᾶς.
- Πραξ. 15,9 καὶ οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν τῇ πίστει καθάρισας τὰς καρδίας αὐτῶν.
- Πραξ. 15,9 Καὶ δὲν ἔκαμε καμμίαν ἀπολύτως διάκρισιν μεταξὺ ἡμῶν, που εἴμεθα περιτμημένοι καὶ ἐκείνων, που ἦσαν

απερίτμητοι, καθάρισας και αγιάσας τας καρδίας αυτών με
μόνην την πίστιν στον Χριστόν.

Πραξ. 15,10 νῦν οὖν τί πειράζετε τὸν Θεόν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν
τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὔτε
ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι;

Πραξ. 15,10 Τώρα λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ το ὀλοφάνερο γεγονὸς,
διατὶ προκαλεῖτε τὸν Θεὸν νὰ κάμῃ κάτι διαφορετικὸν ἀπὸ
ο,τι προηγουμένως εἶχε πράξει, νὰ ἐπιβάλῃ δηλαδὴ ζυγὸν
στον τράχηλον τῶν ἐθνικῶν Χριστιανῶν, τὸν ὁποῖον ζυγὸν
οὔτε οἱ πατέρες μας οὔτε ἡμεῖς ἠμπορέσαμεν νὰ
βαστάσωμεν;

Πραξ. 15,11 ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πιστεύομεν
σωθῆναι καθ' ὃν τρόπον κἀκεῖνοι.

Πραξ. 15,11 Ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι θὰ σωθῶμεν ὄχι
με τας τυπικὰς διατάξεις τοῦ Νομοῦ, ἀλλὰ με τὴν χάριν τοῦ
Θεοῦ, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι”.

Πραξ. 15,12 Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος καὶ ἤκουον Βαρνάβαν καὶ
Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ
τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι’ αὐτῶν.

Πραξ. 15,12 Ἐμεινε δὲ ἄφωνον ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν καὶ
ἤκουον με προσοχὴν τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον, οἱ
οποῖοι διηγούνται ὅσα καταπληκτικὰ θαύματα καὶ σημεῖα,
εἰς ἐπικύρωσιν τοῦ κηρύγματος, ἔκαμε ὁ Θεὸς διὰ μέσου
αὐτῶν στους ἐθνικοὺς.

Πραξ. 15,13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς ἀπεκρίθη Ἰάκωβος λέγων·
ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούσατέ μου.

Πραξ. 15,13 Ἀφοῦ δὲ καὶ αὐτοὶ ἔπαυσαν νὰ ομιλοῦν, ἀπήντησεν ὁ
Ἰάκωβος πρὸς τοὺς ἀντιλέγοντας Ἰουδαίους καὶ εἶπε·
“ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούστε με με προσοχὴν.

Πραξ. 15,14 Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο
λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Πραξ. 15,14 Ὁ Συμεὼν, δηλαδὴ ὁ Πέτρος, σας διηγήθηκε καὶ σας ἔδωκε

εξηγήσεις, πως πρώτην φοράν ο Θεός επεσκέφθη με την χάριν του τα ειδωλολατρικά έθνη, ώστε να αποκτήση από αυτά πιστόν λαόν εν τω ονόματί του.

Πραξ. 15,15 καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, καθὼς γέγραπται·

Πραξ. 15,15 Και με το γεγονός αυτό συμφωνούν και οι λόγοι των προφητῶν, ὅπως ἔχει γραφή και από τον προφήτην Αμώς·

Πραξ. 15,16 μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαυῖδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καὶ ἀνορθώσω αὐτήν,

Πραξ. 15,16 Επειτα από αυτά, λέγει ο Θεός, ὕστερα δηλαδή από την ἔλευσιν του Μεσσίου, θα επιστρέψω και θα ανοικοδομήσω τον κρημνισμένον οἶκον και τον βασιλικόν θρόνον του Δαυῖδ και τα ερείπια αὐτῶν θα τα ξανακτίσω και θα ἀνορθώσω την βασιλείαν του με την πνευματικὴν βασιλεία του Χριστοῦ.

Πραξ. 15,17 ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα.

Πραξ. 15,17 Και τούτο, δια να ζητήσουν τον Κυριον, ὄχι μόνον οι Ιουδαῖοι, ἀλλὰ και οι υπόλοιποι εκ των ἀνθρώπων και ὅλοι οι ἐθνικοί, στους οποίους θα ἔχη δοθῇ ως ὄνομα το ὄνομά μου, δια να εἶναι ἰδικοί μου, λέγει ο Κυριος, ο οποίος κάμνει ὅλα αυτά.

Πραξ. 15,18 γνωστὰ ἀπ' αἰῶνός ἐστι τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Πραξ. 15,18 Εἶναι δε στον Θεόν προαιωνίως γνωστὰ ὅλα αυτά τα ἔργα του.

Πραξ. 15,19 διὸ ἐγὼ κρίνω μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν,

Πραξ. 15,19 Δια τούτο ἐγὼ κρίνω να μην ενοχλούμεν και να μη φορτώνωμεν με τας διατάξτου μωσαϊκοῦ νόμου τους

- εθνικούς, οι οποίοι επιστρέφουν με πίστιν στον Θεόν.
Πραξ. 15,20 ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν
ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πορνείας καὶ τοῦ
πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος.
- Πραξ. 15,20 Ἀλλὰ κρίνω μόνον να στείλωμε εἰς αὐτοὺς γραπτὸν μήμυμα
να ἀπέχουν ἀπὸ τοὺς μολυσμοὺς τῶν εἰδώλων, ἀπὸ τὴν
πορνείαν καὶ να μὴ τρώγουν πνιγμένον ζῶον καὶ να μὴ
πίνουν αἷμα.
- Πραξ. 15,21 Μωϋσῆς γὰρ ἐκ γενεῶν ἀρχαίων κατὰ πόλιν τοὺς
κηρύσσοντας αὐτὸν ἔχει ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν
σάββατον ἀναγινωσκόμενος.
- Πραξ. 15,21 Πρέπει δε να ἀπαγορεύσωμεν ἐκτὸς τῆς πορνείας καὶ τα
εἰδωλόθυτα καὶ τὸ κρέας τοῦ πνικτοῦ ζῴου καὶ τὸ αἷμα,
διότι ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ ἀρχαίας γενεᾶς ἔχει εἰς κάθε πόλιν
ραββίνους, που τὸν κηρύττουν εἰς τὰς συναγωγὰς, ἀφοῦ
κάθε Σάββατον διαβάζονται περικοπαὶ ἀπὸ τὸν Νόμον του”.
- Πραξ. 15,22 Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν
ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι
εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ Βαρνάβᾳ, Ἰούδαν τὸν
ἐπικαλούμενον Βαρσαββᾶν καὶ Σίλαν, ἄνδρας
ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς,
- Πραξ. 15,22 Τότε ἐφάνηκε ὀρθὸν τοῖς Ἀποστόλοις καὶ τοῖς
πρεσβυτέροις μαζὴ με ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ ἐκλέξουν
ἄνδρας ἐκ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ, να τοὺς
στεῖλουν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μαζὴ με τὸν Παῦλον καὶ τὸν
Βαρνάβαν· ἐξέλεξαν δε τὸν Ἰούδαν, που ἐλέγετο καὶ
Βαρσαββᾶς, καὶ τὸν Σίλαν ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι κατεῖχαν
ἡγετικὰς θέσεις μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν.
- Πραξ. 15,23 γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτῶν τάδε· Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ
πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν
καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἐθνῶν χαίρειν.
- Πραξ. 15,23 Ἐγραψαν δε ἐπιστολὴν με τὸ ἐξῆς περιεχόμενον, τὴν ὁποίαν

έστειλαν με τους δύο αυτούς αντιπροσώπους· “Οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι και οι Χριστιανοί των Ιεροσολύμων χαιρετίζουν τους αδελφούς, που προέρχονται από τα έθνη και κατοικούν εις την Αντιόχειαν, την Συρίαν και την Κιλικίαν.

Πραξ. 15,24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, λέγοντες περιτέμνεσθαι καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, οἷς οὐ διεστείλαμεθα,

Πραξ. 15,24 Επειδὴ ηκούσαμεν ὅτι μερικοί, οἱ οποίοι προέρχονται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανούς καὶ στοὺς οποιούους ἡμεῖς δὲν ἐδώσαμεν καμμίαν σχετικὴν ἐντολήν, σας ἐτάραξαν καὶ με ἀστηρίκτους λόγους κλονίζουν τὰς ψυχὰς σας, διδάσκοντες νὰ περιτέμνεσθε καὶ νὰ τηρήτε τὸν Νόμον τοῦ Μωϋσέως,

Πραξ. 15,25 ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδόν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ,

Πραξ. 15,25 μας ἐφάνη καλὸν καὶ ὀρθὸν καὶ ἐλάβομεν ὁμόφωνον ἀπόφασιν, αφοῦ ἐκλέξωμεν σοβαροὺς καὶ πιστοὺς ἄνδρας ὡς ἀντιπροσώπους μας, νὰ τοὺς στείλωμεν πρὸς σας μαζὴ με τοὺς ἀγαπητοὺς μας Βαρνάβαν καὶ Παῦλον,

Πραξ. 15,26 ἀνθρώποις παρεδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

Πραξ. 15,26 ἀνθρώπους οἱ οποίοι ἔχουν παραδώσει καὶ ἐκθέσει τὴν ζωὴν των εἰς κίνδυνον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πραξ. 15,27 ἀπεστάλκαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σίλαν καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά.

Πραξ. 15,27 Λοιπὸν μαζὴ με αὐτοὺς ἐστείλαμεν τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Σίλαν, οἱ οποίοι θὰ σας πουν καὶ προφορικῶς τὰ ἴδια, που εἶναι γραμμένα καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν μας.

- Πραξ. 15,28 ἔδοξε γὰρ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλην τῶν ἐπάναγκες τούτων,
- Πραξ. 15,28 Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ὡς ὀρθὸν καὶ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡμᾶς, νὰ μὴ σας ἐπιβάλωμεν κανένα ἄλλο βάρος πλην ἀπὸ αὐτά, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ ἀναγκαῖα.
- Πραξ. 15,29 ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς εὖ πράξετε. ἔρρωσθε.
- Πραξ. 15,29 Δηλαδή, νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ ἀπὸ τὸ πνικτὸν καὶ ἀπὸ τὴν πορνείαν. Ἀπὸ αὐτά ἐὰν φυλάττετε τοὺς ἑαυτοὺς σας καθαρούς, θὰ προοδεύσετε εἰς τὴν εἰρηνικὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν. Χαίρετε”.
- Πραξ. 15,30 Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες ἦλθον εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.
- Πραξ. 15,30 Αὐτοὶ λοιπὸν κατευοδωθέντες μετὰ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας ἦλθον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐμάζεψαν τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν καὶ παρέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.
- Πραξ. 15,31 ἀναγνόντες δὲ ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.
- Πραξ. 15,31 Ὅταν δὲ οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἀνέγνωσαν, ἐχάρησαν διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐνίσχυσιν, ποὺ τοὺς ἔδωκε.
- Πραξ. 15,32 Ἰούδας τε καὶ Σίλας, καὶ αὐτοὶ προφῆται ὄντες, διὰ λόγου πολλοῦ παρεκάλεσαν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐπεστήριξαν.
- Πραξ. 15,32 Καὶ ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Σίλας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν προφῆται καὶ αὐτοί, μετὰ πολλοὺς λόγους παρηγόρησαν, καθησύχασαν καὶ ἐστήριξαν εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν τοὺς ἀδελφοὺς.
- Πραξ. 15,33 ποιήσαντες δὲ χρόνον ἀπελύθησαν μετ’ εἰρήνης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους.
- Πραξ. 15,33 Ἀφοῦ δὲ ἐμείναν ἀρκετὸν χρόνον ἐκεῖ, κατευοδώθησαν μετὰ εὐχὰς εἰρηνικὰς ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀντιοχείας διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα.
- Πραξ. 15,34 ἔδοξε δὲ τῷ Σίλᾳ ἐπιμεῖναι αὐτοῦ.

- Πραξ. 15,34 Εἰς τὸν Σίλαν ὁμῶς ἐφάνη προτιμότερον νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ.
- Πραξ. 15,35 Παῦλος δὲ καὶ Βαρνάβας διέτριβον ἐν Ἀντιοχείᾳ διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι μετὰ καὶ ἐτέρων πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.
- Πραξ. 15,35 Ὁ δὲ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας παρέμειναν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διδάσκοντες καὶ κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου μαζὴ καὶ με πολλοὺς ἄλλους κήρυκας.
- Πραξ. 15,36 Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας εἶπε Παῦλος πρὸς Βαρνάβαν· ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσι.
- Πραξ. 15,36 Ἐπειτα δὲ ἀπὸ μερικᾶς ἡμέρας εἶπε ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Βαρνάβαν· “λοιπὸν τῶρα, ας ἐπανέλθωμεν καὶ ας ἐπισκεφθώμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας εἰς ὅλας ἐκεῖνας τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὴν προηγουμένην περιοδεῖαν μας ἐκηρύξαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ας ἴδωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκονται ὡς πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀρετήν.
- Πραξ. 15,37 Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν τὸν Ἰωάννην τὸν ἐπικαλούμενον Μᾶρκον·
- Πραξ. 15,37 Ὁ Βαρνάβας δὲ ἐσκέφθη καὶ ἠθέλησε νὰ πάρῃ μαζὴ τοῦτον Ἰωάννην, πού ἐλέγετο Μάρκος.
- Πραξ. 15,38 Παῦλος δὲ ἤξιον, τὸν ἀποστάντα ἀπ’ αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον, μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον.
- Πραξ. 15,38 Ὁ Παῦλος ὁμῶς ἔκρινε ὀρθόν, νὰ μὴ πάρουν μαζὴ τῶν ἐκείνων, πού τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει ἀπὸ τὴν Παμφυλίαν καὶ δὲν ἐπήγε μαζὴ τῶν στο ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς.
- Πραξ. 15,39 ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ’ ἀλλήλων, τὸν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μᾶρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον.
- Πραξ. 15,39 Ἐγένετο δὲ τότε ζῶηρά διαφωνία καὶ φιλονεικία, ὥστε οἱ δύο

Απόστολοι να χωρίσουν ο ένας από τον άλλον και ο Βαρνάβας μαζί με τον Μάρκον να πλεύσουν εις την Κυπρον.

Πραξ. 15,40 Παῦλος δὲ ἐπιλεξάμενος Σίλαν ἐξῆλθε, παραδοθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν,

Πραξ. 15,40 Ο Παῦλος ὁμως, αφού ἐξέλεξε ως συνοδόν του τον Σιλαν, ανεχώρησεν ἀπὸ την Ἀντιόχειαν με τας ευχὰς των ἀδελφῶν, οἱ οποῖοι τον παρέδωσαν και τον ἐνεπιστεύθησαν εις την χάριν του Θεοῦ.

Πραξ. 15,41 διήρχετο δὲ τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν ἐπιστηρίζων τὰς ἐκκλησίας.

Πραξ. 15,41 Περιώδευε δε την Συρίαν και την Κιλικίαν στηρίζων εις την κατὰ Χριστόν πίστιν και ζώην τους Χριστιανούς των κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 16

Πραξ. 16,1 Κατήντησε δὲ εἰς Δέρβην καὶ Λύστραν. καὶ ἰδοὺ μαθητῆς τις ἦν ἐκεῖ ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς γυναικὸς τινος Ἰουδαίας πιστῆς, πατὴρ δὲ Ἕλληνας,

Πραξ. 16,1 Εφθασε δε εις την Δερβην και εις την Λυστραν και ιδου υπηρχε εκει κάποιος μαθητής, ονόματι Τιμόθεος, υἱός μιας γυναικὸς Ἰουδαίας, πιστῆς στον Χριστόν, πατὴρ δε Ἕλληνας, ἐθνικοῦ.

Πραξ. 16,2 ὃς ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐν Λύστροις καὶ Ἰκονίῳ ἀδελφῶν.

Πραξ. 16,2 Ο Τιμόθεος εἶχε την καλήν μαρτυρίαν δια την πίστιν και την ἀρετὴν αὐτοῦ ἀπὸ τους ἀδελφούς, που ἦσαν εις τα Λυστρα και το Ἰκόνιον.

Πραξ. 16,3 τοῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος σὺν αὐτῷ ἐξελθεῖν, καὶ λαβὼν περιέτεμεν αὐτὸν διὰ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὄντας

έν τοῖς τόποις ἐκείνοις· ἤδειςαν γὰρ ἅπαντες τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι Ἕλλην ὑπῆρχεν.

Πραξ. 16,3 Αὐτὸν ηθέλησε ὁ Παῦλος νὰ τὸν πάρῃ μαζὴ τοῦ εἰς τὴν περιοδεῖαν· διὰ νὰ μὴ προκληθῇ δε σκάνδαλον τοὺς Ἰουδαίους, ποὺ ἦσαν εἰς τὰς περιοχὰς ἐκεῖνας·διότι ὅλοι αὐτοὶ ἐγνώριζαν ὅτι ἦτο Ἕλλην ὁ πατὴρ τοῦ Τιμοθέου·τοῦ ἔκαμε περιτομὴν με τὰ ἴδια τοῦ τα χέρια.

Πραξ. 16,4 Ὡς δὲ διεπορεύοντο τὰς πόλεις, παρεδίδουν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Πραξ. 16,4 Καθὼς δὲ ἐπερνοῦσαν τὰς διαφόρους πόλεις, ἐδίδασκαν οἱ Ἀπόστολοι τοὺς ἀδελφούς νὰ τηροῦν τὰς αποφάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶχαν κριθῇ καὶ θεσπισθῇ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἱεροσολύμων.

Πραξ. 16,5 αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι ἐστερεοῦντο τῇ πίστει καὶ ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν.

Πραξ. 16,5 Αἱ Ἐκκλησίαι λοιπὸν, χάρις στο κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, ἐστερεῶνοντο ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν πίστιν καὶ ἐπληθύνοντο κάθε ἡμέραν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πιστῶν.

Πραξ. 16,6 Διελθόντες δὲ τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλατικὴν χώραν, κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαλῆσαι τὸν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ,

Πραξ. 16,6 Αφοῦ δὲ ἐπέρασαν τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν χώραν τῆς Γαλατίας, ἐμποδίσθησαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ κηρύξουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν.

Πραξ. 16,7 ἐλθόντες κατὰ τὴν Μυσίαν ἐπείραζον κατὰ τὴν Βιθυνίαν πορεύεσθαι· καὶ οὐκ εἴασεν αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα.

Πραξ. 16,7 Ἠλθαν πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς Μυσίας καὶ ἐδοκίμαζαν νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν Βιθυνίαν· καὶ πάλιν ὁμως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δὲν τοὺς ἄφησε.

Πραξ. 16,8 παρελθόντες δὲ τὴν Μυσίαν κατέβησαν εἰς Τρωάδα.

- Πραξ. 16,8 Αφού δε επέρασαν σύντομα την Μυσίαν, κατέβηκαν εις τα παράλια, εις την Τρωάδα.
- Πραξ. 16,9 καὶ ὄραμα διὰ τῆς νυκτός ὤφθη τῷ Παύλῳ· ἀνὴρ τις ἦν Μακεδὼν ἐστὼς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων· διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοηθήσον ἡμῖν.
- Πραξ. 16,9 Εκεί δε κατὰ το διάστημα της νυκτός παρουσιάσθηκε στον Παύλον ἓνα ὄραμα· κάποιος δηλαδή Μακεδὼν ἐστέκετο ὀρθίος ἐμπρὸς του καὶ τον παρακαλοῦσε λέγων· “πέρασε ἀπὸ την Ἀσίαν εἰς την Μακεδονίαν καὶ βοηθήσέ μας”.
- Πραξ. 16,10 ὥς δὲ τὸ ὄραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.
- Πραξ. 16,10 Ἀμέσως δε μόλις εἶδε αὐτὸ τὸ ὄραμα ὁ Παῦλος, ἐπῆραμε την ἀπόφασιν νὰ ταξιδεύσωμεν εἰς την Μακεδονίαν, διότι ἐβγάλαμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Κύριος μας εἶχε προσκαλέσει καὶ διατάξει νὰ κηρύξωμεν τὸ Εὐαγγέλιον στους κατοίκους της Μακεδονίας.
- Πραξ. 16,11 Ἀναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρωάδος εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν,
- Πραξ. 16,11 Αφού δε ἀπὸ την Τρωάδα ἀνοιχθήκαμε με τὸ πλοῖον εἰς την θάλασσαν, ἐπλεύσαμεν κατ' εὐθείαν εἰς την Σαμοθράκην· την ἐπομένην δε εἰς την Νεάπολιν.
- Πραξ. 16,12 ἐκεῖθ' ἐν τε εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις κολωνία. Ἦμεν δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς,
- Πραξ. 16,12 Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπροχωρήσαμεν στους Φιλίππους, πόλιν ἣ ὁποία εἶναι ἡ σπουδαιότερα ῥωμαϊκὴ ἀποικία της περιοχῆς της Μακεδονίας. Εμεῖναμεν δε εἰς την πόλιν αὐτὴν μερικὰς ἡμέρας.
- Πραξ. 16,13 τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμὸν οὗ ἐνομιζέτο προσευχὴ εἶναι, καὶ καθίσαντες ἐλάλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναῖξιν.

- Πραξ. 16,13 Και κατά την ημέραν του Σαββάτου εβγήκαμεν έξω από την πόλιν καντά στον ποταμόν, όπου εθεωρείτο τόπος προσευχής των Ιουδαίων. Και αφού εκαθήσαμεν, συνωμιλούσαμεν με τας γυναίκας, που είχαν συγκεντρωθή εκεί.
- Πραξ. 16,14 καί τις γυνή ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεόν, ἤκουεν, ἥς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου.
- Πραξ. 16,14 Και μία γυναίκα, ὀνόματι Λυδία, που κατήγετο ἀπὸ τα Θυάτειρα και ἐπωλούσε στους Φιλίππους πορφυρά πολύτιμα υφάσματα και η οποία ἐσέβετο τον ἀληθινὸν Θεόν, ἤκουε με προσοχὴν τα λόγια μας. Αὐτῆς ὁ Κύριος ἠνοιξε, με την θεϊαν του χάριν, την καρδίαν, δια να δώση ἔτσι μεγάλην προσοχὴν εἰς ὅσα ἐλεγεν ὁ Παῦλος.
- Πραξ. 16,15 ὥς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε λέγουσα· εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου μένατε· καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.
- Πραξ. 16,15 Όταν δε ἐβαπτίσθηκε μαζί με ὅλην την οικογένειάν της, μας ἐπροσκάλεσε στο σπίτι της λέγουσα· “εάν με ἔχετε κρίνει πιστὴν στον Κύριον, ἐλάτε στο σπίτι μου και μένατε ὡς φιλοξενούμενοι”. Και με την πολλὴν και ευλαβὴ ἐπιμονὴν της μας ἠνάγκασε να μείνωμεν στο σπίτι της.
- Πραξ. 16,16 Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη.
- Πραξ. 16,16 Καποτε δε, ὅταν ἡμεῖς ἐπηγαίναμε στον τόπον της προσευχῆς, μας συνήνητησε στον δρόμον μια νεαρά δούλη, που εἶχε πονηρόν, μαντικὸν πνεῦμα μέσα της και ἐδίδε διαφόρους μαντείας ἐπὶ μέσα της και ἐδίδε διαφόρους

μαντείας επί πληρωμή. Αυτή με τας μαντείας που έδινε, απέδιδε πολλά κέρδη στους κυρίους της.

Πραξ. 16,17 αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλῃ ἔκραζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσὶν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας.

Πραξ. 16,17 Αυτή, λοιπόν, ηκολούθησε από κοντά τον Παύλον και τον Σιλαν και έκραζε λέγουσα· “αυτοί οι άνθρωποι είναι δούλοι του Θεού του υψίστου, οι οποίοι μας κάνουν γνωστόν τον δρόμον της σωτηρίας”.

Πραξ. 16,18 τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ’ αὐτῆς. καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

Πραξ. 16,18 Αυτό δε έκανε επί πολλές ημέρας (διότι το πανούργον πονηρόν πνεύμα ήθελε ν' αποκτήση έτσι την εμπιστοσύνην και εκείνων, που θα επίστευαν στον Χριστόν). Ενοχληθείς δε και οργισθείς ο Παύλος από την πανούργον αυτήν μαρτυρίαν εγύρισε προς την παιδίσκην, που τον ακολουθούσε, και είπε στο πονηρόν πνεύμα· “σε διατάσσω, εν ονόματι του Ιησού Χριστού, να εξέλθης από αυτήν”. Και πράγματι το πονηρόν πνεύμα εβγήκε αμέσως την στιγμήν εκείνην.

Πραξ. 16,19 Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας,

Πραξ. 16,19 Οι κύριοι όμως αυτής όταν είδαν, ότι έφυγε η ελπίς της προσοδοφόρου εργασίας των, συνέλαβαν τον Παύλον και τον Σιλαν και τους έφεραν εις την αγοράν προς τους άρχοντας.

Πραξ. 16,20 καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι

υπάρχοντες.

Πραξ. 16,20 Και αφού τους ωδήγησαν εμπρός στους στρατηγούς, είπαν· “αυτοί οι άνθρωποι, που είναι Ιουδαίοι, αναστατώνουν τον πόλιν μας·

Πραξ. 16,21 καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὕσι.

Πραξ. 16,21 και κηρύττουν θρησκευτικά έθιμα, τα οποία δεν επιτρέπεται ημεῖς οι Ρωμαῖοι να τα παραδεχώμεθα και να τα τηρούμεν”.

Πραξ. 16,22 καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ’ αὐτῶν. καὶ οἱ στρατηγοὶ περιόρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίξιν,

Πραξ. 16,22 Και συνεκεντρώθη ο όχλος εναντίον των. Οι στρατηγοί τότε έσχισαν τα ιμάτια των Αποστόλων και διέταξαν τους ραβδούχους να τους ραβδίσουν.

Πραξ. 16,23 πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς·

Πραξ. 16,23 Αφού δε τους κατέφεραν πολλά κτυπήματα, τους έβαλαν εις την φυλακήν παραγγείλαντες στον δεσμοφύλακα να τους φρουρή με κάθε ασφάλειαν.

Πραξ. 16,24 ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

Πραξ. 16,24 Αυτός δε, επειδή έλαβε μίαν τέτοιαν αυστηράν εντολήν, έρριψε αυτούς στο βαθύτερον κελλί των φυλακών και έδεσε τα πόδια των εις ένα ειδικόν ξύλον, ώστε να τους είναι αδύνατος κάθε κίνησις.

Πραξ. 16,25 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι.

Πραξ. 16,25 Κατά το μεσονύκτιον όμως ο Παύλος και ο Σιλας προσηύχοντο και έψαλλαν ύμνους προς τον Θεόν. Τους

- ήκουον δε με προσοχήν οι φυλακισμένοι.
- Πραξ. 16,26 ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη.
- Πραξ. 16,26 Καὶ αἰφνης ἐγένε μεγάλος σεισμὸς, ὥστε εκλονίσθησαν τα θεμέλια της φυλακῆς. Ανοίχτηκαν δε ἀμέσως μόναι των ὅλαι αι θύραι καὶ ὅλων των φυλακισμένων τα δεσμὰ ἐπεσαν.
- Πραξ. 16,27 ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους.
- Πραξ. 16,27 Καθὼς δε ἐξύπνησε ο δεσμοφύλαξ ἀπὸ τον σεισμόν καὶ εἶδε ἀναικτὰς τας θύρας της φυλακῆς, ἀνέσυρε μάχαιραν καὶ ητοιμάζετο νὰ αυτοκτονήσῃ, διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶχαν δραπετεύσει οἱ φυλακισμένοι.
- Πραξ. 16,28 ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε.
- Πραξ. 16,28 Ο Παῦλος ὁμως ἐφώναξε με μεγάλην φωνὴν λέγων· “μη κάμης κανένα κακόν κατὰ του εαυτοῦ σου· διότι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ φυλακισμένοι εἴμεθα ἐδῶ”.
- Πραξ. 16,29 αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλῳ,
- Πραξ. 16,29 Αφοῦ δε ἐζήτησε φῶτα ο δεσμοφύλαξ, εἰσώρμησε εἰς την φυλακὴν καὶ εἶδε, ὅπως του εἶχε πει ο Παῦλος, ὅλους τους φυλακισμένους ἐκεῖ, ἐκατάλαβε ἀμέσως το θαῦμα, ἐκυριεύθηκε ἀπὸ τρόμον καὶ ἐπεσε εἰς τα πόδια του Παύλου καὶ του Σίλα.
- Πραξ. 16,30 καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;
- Πραξ. 16,30 Καὶ αφοῦ τους ἐβγαλε ἔξω ἀπὸ το βαθύ κελλί, εἰς την αὐλὴν της φυλακῆς, τους εἶπε· “κύριοι, τι πρέπει νὰ κάμω, δια νὰ

	εὐρω και εγώ την σωτηρίαν;”
Πραξ. 16,31	οἱ δὲ εἶπον· πιστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου.
Πραξ. 16,31	Και εκείνοι του είπαν· “πίστευσε συ στον Κυριον Ιησούν Χριστόν και θα σωθῆς συ και ὅλο σου το σπίτι”.
Πραξ. 16,32	καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.
Πραξ. 16,32	Και εκήρυξαν εις αὐτόν τον λόγον του Κυρίου και εις ὅλους ὅσοι ἦσαν στο σπίτι του.
Πραξ. 16,33	καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα,
Πραξ. 16,33	Και αφού τους επήρε εκείνην την ὥραν της νυκτός, τους ἔλουσε ἀπὸ τα αἵματα των πληγῶν των. Και ἀμέσως εβαπτίσθηκε αὐτός και ὅλοι οι δικοί του.
Πραξ. 16,34	ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἡγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.
Πραξ. 16,34	Και αφού τους ἀνέβασε στο σπίτι του, παρέθεσε τράπεζαν φαγητῶν και εδοκίμασε μεγάλην χαράν μαζή με ὅλην την οικογένειάν του, επειδὴ ακριβῶς εἶχε πιστεῦσει στον Θεόν.
Πραξ. 16,35	Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους λέγοντες· ἀπόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.
Πραξ. 16,35	Αφού δε ἐγινε ἡμέρα, ἔστειλαν οι στρατηγοὶ τους ραβδούχους στον δεσμοφύλακα και είπαν· “ἀπόλυσε ἐκείνους τους ἀνθρώπους ἀπὸ την φυλακὴν”.
Πραξ. 16,36	ἀπήγγειλε δὲ ὁ δεσμοφύλαξ τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν Παῦλον, ὅτι ἀπεστάλκασιν οἱ στρατηγοὶ ἵνα ἀπολυθῆτε. νῦν οὖν ἐξελθόντες πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ.
Πραξ. 16,36	Ανήγγειλε δε ο δεσμοφύλαξ αὐτοὺς τους λόγους προς τον Παῦλον, ὅτι δηλαδή, “ἔστειλαν οι στρατηγοὶ και με διέταξαν

να αποφυλακισθήτε. Τώρα λοιπόν εβγάτε από την φυλακήν και πηγαίνετε στο καλό”.

Πραξ. 16,37 ὁ δὲ Παῦλος ἔφη πρὸς αὐτούς· δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακὴν· καὶ νῦν λάθρα ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; οὐ γάρ, ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν.

Πραξ. 16,37 Ο Παῦλος ὁμως εἶπε στους ραβδούχους· “αφού μας ἔδειραν οι στρατηγοί σας δημοσίᾳ, χωρίς προηγουμένως να μας δικάσουν, ἡμᾶς οι οποίοι εἴμεθα Ῥωμαῖοι πολῖται, μας ἔβαλαν εἰς την φυλακήν. Και τώρα μας αποφυλακίζουν κρυφά; Λοιπὸν δεν θα βγούμε μόνοι, ἀλλὰ πρέπει να ἔλθουν ἐδῶ οι στρατηγοί να μας βγάλουν και να μας συνοδεύσουν οι ἴδιοι ἔξω ἀπὸ την φυλακήν”.

Πραξ. 16,38 ἀνήγγειλαν δὲ τοῖς στρατηγοῖς οἱ ράβδοῦχοι τὰ ῥήματα ταῦτα· καὶ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι Ῥωμαῖοί εἰσι,

Πραξ. 16,38 Εγνωστοποίησαν δε οι ραβδούχοι στους στρατηγούς αὐτὰ τα λόγια. Και ἐκεῖνοι, ὅταν ἤκουσαν ὅτι οι δύο Ἀπόστολοι εἶναι Ῥωμαῖοι πολῖται, ἐφοβήθησαν δια την ἀδικον και ἀδικαιολόγητον ποινὴν, που τους εἶχαν ἐπιβάλει.

Πραξ. 16,39 καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτούς, καὶ ἐξαγαγόντες ἡρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως.

Πραξ. 16,39 Και λοιπὸν, ἐλθόντες τους παρεκάλεσαν να βγουν ἀπὸ την φυλακήν. Και ἀφού τους ἔβγαλαν, τους παρακαλοῦσαν να ἀναχωρήσουν ἀπὸ την πόλιν.

Πραξ. 16,40 ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰσῆλθον πρὸς τὴν Λυδίαν, καὶ ἰδόντες τοὺς ἀδελφοὺς παρεκάλεσαν αὐτοὺς καὶ ἐξῆλθον.

Πραξ. 16,40 Οταν ὁμως οι Ἀπόστολοι ἐβγήκαν ἀπὸ την φυλακήν, ἐπήγαν στο σπίτι της Λυδίας. Και ἀφού εἶδαν ἐκεῖ ὅλους τους ἀδελφούς, τους παρηγόρησαν και τους ἐνίσχυσαν να μείνουν πιστοὶ στο Ευαγγέλιον. Κατόπιν δε ἀνεχώρησαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 17

- Πραξ. 17,1 Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.
- Πραξ. 17,1 Αφοῦ δε ἐπέρασαν τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν ἦλθαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου υπήρχε ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.
- Πραξ. 17,2 κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν,
- Πραξ. 17,2 Ο Παῦλος, καθὼς ἐσυνήθιζε, εἰσῆλθε εἰς τὴν συναγωγὴν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν Σαββατα συνωμιλοῦσε με αὐτοὺς, ἔφερε χωρία καὶ θέματα ἀπὸ τὰς Γραφάς,
- Πραξ. 17,3 διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, Ἰησοῦς ὃν ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.
- Πραξ. 17,3 τα ἐρμήνευε καὶ παρέθετε ἀπὸ αὐτὰ μαρτυρίας, δια να πιστοποιηθῇ ἔτσι ἀπὸ τα ιερὰ κείμενα ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐπρεπε, σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον τοῦ Θεοῦ, να πάθῃ ο Χριστός καὶ ν' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν καὶ ὅτι “αὐτός ἐστὶν ὁ Μεσσίας, ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον ἐγὼ κηρύττω εἰς σας”.
- Πραξ. 17,4 καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν καὶ προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλῳ, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος γυναικῶν τε τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι.
- Πραξ. 17,4 Καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπείσθησαν καὶ ἠκολούθησαν, ὡς μαθηταὶ πλέον τοῦ Χριστοῦ, τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, ὅπως ἐπίσης καὶ ἀπὸ τοὺς προσηλύτους Ἑλληνας πολὺ πλῆθος ἐπίστευσε καὶ πολλαὶ γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν τάξιν.
- Πραξ. 17,5 Προσλαβόμενοι δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας πονηροὺς καὶ ὀχλοποιήσαντες

έθορύβουν τὴν πόλιν, ἐπιστάντες τε τῇ οἰκίᾳ Ἰάσονος ἐζήτουν αὐτοὺς ἀγαγεῖν εἰς τὸν δῆμον·

Πραξ. 17,5

Οἱ Ἰουδαῖοι ὁμῶς, πού ἑμεναν με φανατισμόν εἰς τὴν ἀπιστίαν των, ἐπήραν μαζὴ των μερικοὺς πονηροὺς καὶ ἀργόσχολους ἀνθρώπους καὶ ἐδημιουργοῦσαν θόρυβον εἰς τὴν πόλιν ἐναντίον των Ἀποστόλων. Ἀφοῦ δε ὅλοι μαζὴ ἐστάθησαν ἐμπρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰάσονος, ἐζητοῦσαν νὰ ὁδηγήσουν τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὴν συνέλευσιν των πολιτῶν καὶ των ἀρχόντων, διὰ νὰ τοὺς καταδικάσουν.

Πραξ. 17,6

μὴ εὐρόντες δὲ αὐτοὺς ἔσυρον τὸν Ἰάσονα καὶ τινὰς ἀδελφοὺς ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας, βοῶντες ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν,

Πραξ. 17,6

Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν εὐρήκαν τοὺς Ἀποστόλους, ἔσυραν με βαρβαρότητα τὸν Ἰάσονα καὶ μερικοὺς Χριστιανοὺς πρὸς τοὺς ἀρχοντας τῆς πόλεως κραυγάζοντες, ὅτι αὐτοί, πού ἀναστάτωσαν τὴν οἰκουμένην, ἦλθαν καὶ ἐδῶ, διὰ νὰ κάμουν τὸ ἴδιο.

Πραξ. 17,7

οὓς ὑποδέδεκται Ἰάσων· καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράσσουσι, βασιλέα ἕτερον λέγοντες εἶναι, Ἰησοῦν.

Πραξ. 17,7

Αὐτοὺς δε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχει ὑποδεχθῆ καὶ τοὺς φιλοξενοί ο Ἰάσων. Καὶ ἔλεγαν ἀκόμη, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἐνεργοῦν ἐναντίον των νόμων τοῦ Καίσαρος, λέγοντες ὅτι ὑπάρχει ἄλλος βασιλεὺς, ο Ἰησοῦς.

Πραξ. 17,8

ἐτάραξαν δὲ τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας ἀκούοντας ταῦτα,

Πραξ. 17,8

Ἀνεστάτωσαν δε τὸν λαόν καὶ τοὺς πολιτάρχας, οἱ οἱποῖοι ἤκουαν τὰς θορυβώδεις αὐτὰς κατηγορίας.

Πραξ. 17,9

καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέλυσαν αὐτοὺς.

Πραξ. 17,9

Οἱ πολιτάρχαι ὁμῶς, ἀφοῦ ἔλαβαν ἀπὸ τοῦ Ἰάσονα καὶ τοὺς ἄλλους Χριστιανοὺς, ἱκανοποιητικὴν ἐγγύησιν διὰ τὴν

βεβαίαν αναχώρησιν του Παύλου και του Σίλα από την Θεσσαλονίκη, τους απέλυσαν.

Πραξ. 17,10 Οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐθέως διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τὸν τε Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς Βέροϊαν, οἵτινες παραγενόμενοι εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπήεσαν.

Πραξ. 17,10 Οἱ δε ἀδελφοὶ ἀμέσως ἐστείλαν δια νυκτὸς τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς τὴν Βεροϊαν. Αὐτοὶ δε, ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐπήγαν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων.

Πραξ. 17,11 οὗτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκη, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, τὸ καθ' ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφὰς εἰ ἔχοι ταῦτα οὕτως.

Πραξ. 17,11 Οἱ δε Ἰουδαῖοι τῆς Βεροίας εἶχαν ευγενέστερα αἰσθήματα καὶ καλυτέραν διάθεσιν ἀπὸ τοὺς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ με κάθε προθυμίαν, μελετώντες καὶ ἐρευνώντας κάθε ἡμέραν τὰς Γραφὰς, διὰ νὰ πεισθoύν, ἐὰν τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως τὰ ἔλεγε ὁ Παῦλος.

Πραξ. 17,12 πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, καὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τῶν εὐσχημόνων καὶ ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι.

Πραξ. 17,12 Πολλοὶ μὲν λοιπὸν ἀπὸ αὐτοῦς ἐπίστευσαν καὶ ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας γυναικας τῆς ἀνωτέρας τάξεως καὶ ἀρκετοὶ ἄνδρες.

Πραξ. 17,13 Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης Ἰουδαῖοι ὅτι καὶ ἐν τῇ Βεροίᾳ κατηγγέλη ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθον κάκεῖ σαλεύοντες τοὺς ὄχλους.

Πραξ. 17,13 Οταν ὁμως οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Θεσσαλονίκης (φανατισμένοι καὶ ἐμπαθεῖς καθὼς ἦσαν) ἐπληροφορήθησαν ὅτι καὶ εἰς τὴν Βεροϊαν ἐκηρύχθη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθαν καὶ ἐκεῖ προσπαθoύντες νὰ ἐξεγείρουν τὰ πλήθη.

- Πραξ. 17,14 εὐθέως δὲ τότε τὸν Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν· ὑπέμενον δὲ ὁ τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος ἐκεῖ.
- Πραξ. 17,14 Ἀμέσως δε τότε οἱ ἀδελφοὶ ἐστειλαν τον Παῦλον, σαν να ἐπρόκειτο να ταξιδεύση δια θαλάσσης· ἐμειναν δε ἐκεῖ ο Σίλας και ο Τιμόθεος.
- Πραξ. 17,15 οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, καὶ λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν καὶ Τιμόθεον ἵνα ὡς τάχιστα ἔλθωσι πρὸς αὐτόν, ἐξήρσαν.
- Πραξ. 17,15 Αυτοί δε που συνώδευαν τον Παῦλον, τον ἔφεραν ἕως τας Ἀθήνας. Ἀνεχώρησαν δε, αφού ἔλαβον ἀπὸ τον Παῦλον ἐντολὴν δια τον Τιμόθεον και τον Σίλαν, να ἔλθουν ὅσον το δυνατόν συντομώτερα εἰς συνάντησίν του.
- Πραξ. 17,16 Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου αὐτοῦ τοῦ Παύλου, παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κατείδωλον οὔσαν τὴν πόλιν.
- Πραξ. 17,16 Ενώ δε ο Παῦλος ἐπερίμενε αὐτοὺς εἰς τας Ἀθήνας, ἐξερεθίζετο το πνεῦμα του, διότι ἐβλεπε τὴν πόλιν να εἶναι γεμάτη εἰδῶλα.
- Πραξ. 17,17 διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας.
- Πραξ. 17,17 Συζητούσε λοιπὸν ἐπὶ του θέματος αὐτοῦ εἰς τὴν συναγωγὴν με τους Ἰουδαίους και με τους προσηλύτους Ἑλληνας, που ἐσέβοντο τον Θεόν, και με ὅσους συναντούσε κάθε ἡμέραν εἰς τὴν ἀγορὰν.
- Πραξ. 17,18 τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ, καὶ τινες ἔλεγον· τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; οἱ δὲ· ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο αὐτοῖς.
- Πραξ. 17,18 Μερικοί δε ἀπὸ τους Ἐπικουρεῖους και τους Στωϊκοὺς

φιλοσόφους συζητούσαν με αυτόν. Και μερικοί άλλοι έλεγαν· “τι θέλει να μας πη αυτός ο διαδοσίας;” Άλλοι δε έλεγαν· “φαίνεται ότι κηρύττει ξένας και αγνώστους θεότητας”. Αυτό δε το έλεγαν, διότι ο Παύλος εκύρυττε εις αυτούς τον Ιησούν και την ανάστασιν.

Πραξ. 17,19 έπιλαβόμενοι τε αύτοϋ έπί τόν Άρειον πάγον ήγαγον λέγοντες· δυνάμεθα γνώναι τίς ή καινή αύτη ή υπό σοϋ λαλουμένη διδαχή;

Πραξ. 17,19 Και αφού τον επήραν, τον έφεραν στον Αρειον Παγον και του είπαν· “ημπορούμεν να μάθωμεν ποιά είναι αυτή η νέα διδασκαλία, την οποίαν κηρύττεις;

Πραξ. 17,20 ξενίζοντα γάρ τινα είσφέρεις είς τās άκοās ήμϋν· βουλόμεθα οϋν γνώναι τί άν θέλοι ταϋτα εΐναι.

Πραξ. 17,20 Διότι εκαταλάβαμε, ότι κάτι παράδοξα πράγματα βάζεις εις τα αυτιά μας· θέλομεν να μάθωμεν, τι τάχα είναι αυτά”.

Πραξ. 17,21 Άθηναΐοι δέ πάντες καί οί έπιδημοϋντες ξένοι είς οϋδέν έτερον εύκαιρουν ή λέγειν τι καί άκούειν καινότερον.

Πραξ. 17,21 Εζήτησαν δε να μάθουν, διότι οι Αθηναΐοι και όλοι οι ξένοι, που έμεναν εις τας Αθήνας, δια τίποτε άλλο δεν είχαν καιρόν, παρά μόνον δια να λέγουν και να ακούουν νεώτερα.

Πραξ. 17,22 Σταθείς δέ ό Παϋλος έν μέσω τοϋ Άρείου πάγου έφη· άνδρες Άθηναΐοι, κατὰ πάντα ως δεισιδαιμονεστέρους υμᾱς θεωρῶ.

Πραξ. 17,22 Αφού εστάθηκε ο Παύλος εν μέσω του Αρείου Παγου είπε· “άνδρες Αθηναΐοι, εγώ σας θεωρώ ως τους περισσότερον θρήσκους από τους άλλους ανθρώπους.

Πραξ. 17,23 διερχόμενος γάρ καί άναθεωρῶν τὰ σεβάσματα υμῶν εϋρον καί βωμόν έν ᾧ έπεγέγραπτο, άγνώστῳ Θεῷ. ὃν οϋν άγνοοϋντες εύσεβεΐτε, τοϋτον έγώ καταγγέλλω υμῖν.

Πραξ. 17,23 Διότι, καθώς επερνούσα τους δρόμους της πόλεως σας και έβλεπα με προσοχήν τα ιερά, που σέβεσθε, ευρήκα και ένα

βωμόν, στον οποίον ήτο χαραγμένη η επιγραφή· Εἰς τον ἄγνωστον Θεόν. Αὐτόν λοιπόν τον οποίον σέβεσθε χωρίς να τον γνωρίζετε, αὐτόν ἐγώ κηρύττω εἰς σας.

Πραξ. 17,24 ὁ Θεός ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ,

Πραξ. 17,24 Ο Θεός, ο οποίος ἔκαμε τον κόσμον και ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτόν, αὐτός ὑπάρχει ἀπόλυτος κύριος του ουρανοῦ και της γης και δεν κατοικεῖ εἰς ναοὺς, που τους κατασκευάζουν τα χέρια των ἀνθρώπων.

Πραξ. 17,25 οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενός τινος, αὐτὸς διδούς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα·

Πραξ. 17,25 Οὔτε και υπηρετεῖται ἀπὸ τα χέρια ἀνθρώπων, σαν να ἔχη ἀνάγκην ἀπὸ κάτι. Δεν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, ἐξ ἀντιθέτου δε δίδει εἰς ὅλα ζωὴν και ἀναπνοὴν και ὅλα ὅσα τους χρειάζονται δια την συντήρησίν των.

Πραξ. 17,26 ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν,

Πραξ. 17,26 Αὐτός ἔκαμε ἀπὸ ἑνα αἷμα ὅλα τα ἔθνη των ἀνθρώπων, να κατοικοῦν στο πρόσωπον της γης και ὥρισε δια τον καθένα ἀπὸ αὐτὰ προσδιωρισμένους καιροὺς ἐμφανίσεως και ζωῆς, ὅπως ἐπίσης και τα σύνορα της κατοικίας των.

Πραξ. 17,27 ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτόν καὶ εὗροιεν, καὶ γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα.

Πραξ. 17,27 Τους ἐνεφύτευσε δε τον πόθον να ἀναζητοῦν πάντοτε τον Κυριον, μήπως και θα κατῶρθωναν να τον ψηλαφήσουν και να τον εὗρουν, αν και αὐτός ὑπάρχει πολὺ κοντὰ στον καθένα ἀπὸ ημᾶς.

Πραξ. 17,28 ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, ὥς και

τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.

Πραξ. 17,28 Διότι μέσα εἰς τὴν θεῖαν αὐτοῦ παρουσίαν καὶ ἀγαθότητα ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ υπάρχομεν, ὅπως καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ποιητὰς σας ἔχουν πει. Διότι εἴμεθα ἰδικόν του γένος, πλασθέντες ἀπὸ αὐτὸν κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Πραξ. 17,29 γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον.

Πραξ. 17,29 Εφ' ὅσον λοιπὸν εἴμεθα γένος του Θεοῦ, δεν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡ θεότης εἶναι ὁμοία με χρυσὸν ἢ με ἀργυρον ἢ με μάρμαρον, με ἀγάλματα δηλαδὴ που ἔχουν χαραχθῇ με τέχνην καὶ σύμφωνα με τὰς καλλιτεχνικὰς ἐπινοήσους τοῦ ἀνθρώπου.

Πραξ. 17,30 τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν,

Πραξ. 17,30 Τώρα λοιπὸν ὁ Θεός, μακρόθυμος καθὼς εἶναι, ἀφήκε τοὺς χρόνους αὐτοὺς τῆς ἀγνοίας καὶ εἰδωλολατρίας τῶν ἀνθρώπων καὶ παραγγέλλει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πανταχοῦ τῆς γῆς νὰ μετανοήσουν.

Πραξ. 17,31 διότι ἔστησεν ἡμέραν ἓν ἣ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

Πραξ. 17,31 Διότι ὥρισεν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ κρίνῃ ὅλην τὴν οἰκουμένην με δικαιοσύνην διὰ μέσου ἐνὸς ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ὥρισε κριτὴν καὶ τὸν ἐπρόβαλε εἰς ὅλους με ἀδιαφιλονίκητον ἀπόδειξιν καὶ κύρος, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν”.

Πραξ. 17,32 ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· ἀκουσόμεθα σου πάλιν περὶ τούτου.

Πραξ. 17,32 Ὅταν ὁμως ἤκουσαν δι' ἀνάστασιν νεκρῶν, ἄλλοι μὲν τὸν

ενέπαιζαν, άλλοι δε του είπαν· “θα σε ακούσωμεν και πάλιν δια το ζήτημα αυτό”.

Πραξ. 17,33 καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.

Πραξ. 17,33 Ἐτσι δε, αφού εἶπε και ἤκουσε αὐτά ο Παῦλος, ανεχώρησε ἀπό τον Ἀρειον Παγον εκ μέσου αὐτῶν.

Πραξ. 17,34 τινές δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀεροπαγίτης καὶ γυνή ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

Πραξ. 17,34 Μερικοί ὁμως ἄνθρωποι προσκολλήθηκαν εἰς αὐτόν και τον ηκολούθησαν με εμπιστοσύνην και ἐπίστευσαν στο κήρυγμά του. Μεταξύ δε αὐτῶν ἦτο και ο Διονύσιος ο Αεροπαγίτης και κάποια γυναίκα, ὀνόματι Δαμαρις, και μερικοί ἄλλοι μαζί με αὐτούς.

ΠΡΑΞΕΙΣ 18

Πραξ. 18,1 Μετὰ δὲ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἦλθεν εἰς Κόρινθον·

Πραξ. 18,1 Ἐπειτα δε ἀπὸ αὐτὰ ανεχώρησε ο Παῦλος ἀπὸ τας Ἀθήνας και ἦλθε εἰς την Κορινθον.

Πραξ. 18,2 καὶ εὐρών τινα Ἰουδαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα αὐτοῦ, διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τῆς Ῥώμης, προσῆλθεν αὐτοῖς,

Πραξ. 18,2 Ἐκεῖ δε εὐρήκε κάποιον Ἰουδαῖον, Ἀκύλαν ὀνόματι, ο ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τον Ποντον. Εἶχε δε ἐλθει κατὰς τας ἡμέρας ἐκεῖνας αὐτός και η γυναίκα του η Πρίσκιλλα ἀπὸ την Ἰταλίαν, ἐπειδὴ εἶχε διατάζει ο Κλαύδιος να απομακρυνθούν ὅλοι οι Ἰουδαῖοι ἀπὸ την Ρωμην. Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν ἦλθεν ο Παῦλος.

- Πραξ. 18,3 καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι ἔμεινε παρ' αὐτοῖς καὶ εἰργάζετο· ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τῇ τέχνῃ.
- Πραξ. 18,3 Επειδὴ δε ἐγνώριζε την ἰδίαν τέχνην με εκείνους, ἔμενε στο σπίτι των και ειργάζετο. Διότι και εκείνοι ἦσαν σκηνοποιοί.
- Πραξ. 18,4 διελέγετο δὲ ἐν τῇ συναγωγῇ κατὰ πᾶν σάββατον, ἔπειθέ τε Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας.
- Πραξ. 18,4 Καθε δε Σαββατον ωμιλούσε και συνωμιλούσε με τους Εβραίους εις την συναγωγὴν και ἐπειθεν Ἰουδαίους και Ἕλληνας με την διδασκαλίαν του.
- Πραξ. 18,5 Ὡς δὲ κατήλθον ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ὁ τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, συνέιχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος διαμαρτυρόμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.
- Πραξ. 18,5 Οταν δε κατέβηκαν ἀπὸ την Μακεδονίαν ο Σίλας και ο Τιμόθεος, ο Παῦλος ευρίσκετο εις κατάστασιν στενοχωρίας δια την απροθυμίαν των Ἰουδαίων, προς τους οποίους αὐτὸς ἀπεδείκνυε ὅτι ο Ἰησοῦς ἦτο ο Χριστός.
- Πραξ. 18,6 ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων ἐκτιναζάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτούς· τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· καθαρὸς ἐγώ· ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι.
- Πραξ. 18,6 Επειδὴ ὁμως εκείνοι ἀντετάσσοντο στο ἔργον του και ἐξεστόμιζαν ὕβρεις και βλασφημίας ἐναντίον αὐτοῦ και του Χριστοῦ, ἐτίναξε τα ἐνδύματά του και εἶπε προς αὐτούς· “η ευθύνη δια την ἀπιστίαν σας ας πέση ἐπάνω εις τα κεφάλια σας· ἐγὼ εἶμαι ἀνεύθυνος. Ἀπὸ τώρα δε και στο εξῆς θα υπάγω να κηρύξω στους ἐθνικούς της Κορίνθου”.
- Πραξ. 18,7 καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Ἰούστου, σεβομένου τὸν Θεόν, οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ.
- Πραξ. 18,7 Και πράγματι ἐφυγε ἀπὸ την συναγωγὴν. Και ἦλθε στο σπίτι κάποιου προσηλύτου, ὀνόματι Ἰούστου, που ἐσέβετο τον Θεόν και του οποιου η οικία ἐγειτόνευε με την

συναγωγήν.

Πραξ. 18,8 Κρίσπος δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον καὶ ἐβαπτίζοντο.

Πραξ. 18,8 Ο Κρίσπος δε ο αρχισυνάγωγος ἐπίστευσε στον Κυριον μαζή με ὅλο του το σπίτι και πολλοὶ ἀπὸ τους Κορινθίους, καθὼς ἤκουαν το κήρυγμα του Παύλου, ἐπίστευαν και εβαπτίζοντο.

Πραξ. 18,9 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος δι' ὀράματος ἐν νυκτὶ τῷ Παύλῳ· μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει καὶ μὴ σιωπήσης,

Πραξ. 18,9 Εἶπε δε ο Κυριος στον Παύλον κατὰ την νύκτα με ἓνα ὄραμα· “μη φοβάσαι, ἀλλὰ κήρυττε και μη σιωπήσης.

Πραξ. 18,10 διότι ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεται σοι τοῦ κακῶσαί σε, διότι λαὸς ἐστὶ μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

Πραξ. 18,10 Διότι ἐγὼ εἰμαι μαζή σου και κανεῖς δεν θα σου επιτεθῇ δια να σε βλάβῃ. Κηρυττε, διότι εις την πόλιν αὐτὴν εἶναι πολὺς λαὸς μου”.

Πραξ. 18,11 ἐκάθισέ τε ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ἕξ διδάσκων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 18,11 Εκάθισε, πράγματι, ο Παῦλος ἐκεῖ ἓνα ἔτος και ἐξ μῆνες, διδάσκων μεταξὺ των κατοίκων τον λόγον του Θεοῦ.

Πραξ. 18,12 Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα,

Πραξ. 18,12 Κατὰ τον καιρόν δε που εκυβερνούσε την Αχαΐαν ως ανθύπατος ο Γαλλίων, ἐξηγέρθησαν οι Ιουδαῖοι με μια γνώμη ἐναντίον του Παύλου και τον ἔφεραν ἐμπρὸς εις την δικαστικὴν ἐδραν του Γαλλίωνος

Πραξ. 18,13 λέγοντες ὅτι παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τοὺς ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεόν.

Πραξ. 18,13 λέγοντες ὅτι αὐτὸς παρασύρει με δολίους λόγους τους

	ανθρώπους να λατρεύουν τον Θεόν, με τρόπον διαφορετικόν από αυτόν, που λέγει ο νόμος του Μωϋσέως.
Πραξ. 18,14	μέλλοντος δὲ τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα εἶπεν ὁ Γαλλίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥαδιούργημα πονηρόν, ὧ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ἠγεσχόμεν ὑμῶν·
Πραξ. 18,14	Οταν δε επρόκειτο να ανοίξη το στόμα του ο Παῦλος και να απολογηθῇ, εἶπε ο Γαλλίων προς τους Ιουδαίους· “εάν μεν αυτό που καταγγέλετε, ω Ιουδαῖοι, ἦτο ἀδίκημα που το τιμωρεῖ ο νόμος η ἦτο κάποια εγκληματική πράξις εναντίον σας, θα σας ἤκουα με υπομονήν κατὰ λόγον δικαιοσύνης.
Πραξ. 18,15	εἰ δὲ ζήτημά ἐστι περὶ λόγου καὶ ὀνομάτων καὶ νόμου τοῦ καθ’ ὑμᾶς, ὄψεσθε αὐτοί· κριτῆς γὰρ ἐγὼ τούτων οὐ βούλομαι εἶναι.
Πραξ. 18,15	Εάν όμως εἶναι ζήτημα σχετικόν με διδασκαλίας και ονόματα και με διατάξτου νόμου σας, τακτοποιήσατέ το σεις μόνοι σας. Διότι ἐγὼ δεν θέλω να γίνω δικαστής εις τέτοια ζητήματα”.
Πραξ. 18,16	καὶ ἀπήλασεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ βήματος.
Πραξ. 18,16	Και τους εδίωξε ἀπὸ το δικαστήριον.
Πραξ. 18,17	ἐπιλαβόμενοι δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες Σωσθένην τὸν ἀρχισυνάγωγον ἔτυπον ἔμπροσθεν τοῦ βήματος· καὶ οὐδὲν τούτων τῷ Γαλλίῳ ἐμελεν.
Πραξ. 18,17	Τοτε ὅλοι οι Ἕλληνες επιασαν τον Σωσθένην, τον αρχισυνάγωγον, και τον εκτυπούσαν εμπρός στο δικαστικόν βήμα. Αλλά ὅλα αυτά αφήκαν εντελῶς αδιάφορον τον Γαλλίωνα.
Πραξ. 18,18	Ὁ δὲ Παῦλος ἔτι προσμείνας ἡμέρας ἱκανάς, τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν, καὶ σὺν αὐτῷ Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας, κειράμενος τὴν κεφαλὴν ἐν Κεγχρεαῖς· εἶχε γὰρ εὐχήν.
Πραξ. 18,18	Ο δε Παῦλος, αφού ἔμεινε αρκετάς ημέρας ἀκόμη ἐκεῖ,

απεχαιρέτησε τους αδελφούς και με πλοίο ανεχώρησε δια την Συρίαν. Μαζή δε με αυτόν ανεχώρησαν η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας. Πριν δε ο Παύλος αναχωρήσει εκούρευσε την κεφαλὴν του εἰς τὰς Κεγχρεάς· διότι εἶχε κάνει τάξιμον σύμφωνα με τὸν ἰουδαϊκὸν ἔθιμον νὰ μείνῃ ακούρευτος ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον καὶ νὰ προσφέρῃ κατόπιν τὴν κόμην τοῦ θυσίου στον Θεόν.

Πραξ. 18,19 κατήντησε δὲ εἰς Ἔφεσον, κάκείνους κατέλιπεν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν διελέχθη τοῖς Ἰουδαίοις.

Πραξ. 18,19 Ἦλθε δε εἰς τὴν Ἐφεσον· καὶ τὸν μὲν Ακύλαν καὶ τὴν Πρίσκιλλαν ἀφησε ἐκεῖ, αὐτὸς δε εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν συνωμίλησε με τοὺς Ἰουδαίους.

Πραξ. 18,20 ἐρωτῶντων δὲ αὐτῶν ἐπὶ πλεῖονα χρόνον μέναι παρ' αὐτοῖς οὐκ ἐπένευσεν,

Πραξ. 18,20 Ἐπειδὴ δε ἐκεῖνοι τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ περισσότερον χρόνον κοντὰ τῶν, αὐτὸς δεν συγκατετέθη,

Πραξ. 18,21 ἀλλ' ἀπετάξατο αὐτοῖς εἰπὼν· δεῖ με πάντως τὴν ἐορτὴν τὴν ἐρχομένην ποιῆσαι εἰς Ἱεροσόλυμα, πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς τοῦ Θεοῦ θέλοντος. καὶ ἀνήχθη ἀπὸ τῆς Ἐφέσου,

Πραξ. 18,21 ἀλλὰ τοὺς ἀπεχαιρέτησε καὶ εἶπε· “πρέπει ὁποσδήποτε τὴν προσεχὴ ἐορτὴν νὰ τὴν κάνω εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Πάλιν δε, Θεοῦ θέλοντος, θὰ ἐπιστρέψω εἰς σας”. Καὶ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν Ἐφεσον με πλοίο.

Πραξ. 18,22 καὶ κατελθὼν εἰς Καισάρειαν, ἀναβὰς καὶ ἀσπασάμενος τὴν ἐκκλησίαν κατέβη εἰς Ἀντιόχειαν,

Πραξ. 18,22 Ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ αφοῦ ἀνέβηκε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐχαιρέτησε τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν, κατέβηκε εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

Πραξ. 18,23 καὶ ποιήσας χρόνον τινὰ ἐξῆλθε διερχόμενος καθεξῆς τὴν Γαλατικὴν χώραν καὶ Φρυγίαν, ἐπιστηρίζων πάντας

τούς μαθητάς.

Πραξ. 18,23 Αφού δε έμεινεν ολίγον χρόνον εκεί, έφυγε και περιώδευε εν συνεχεία την χώραν της Γαλατίας και την Θρυγίαν, στηρίζων εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζώην όλους τους μαθητάς.

Πραξ. 18,24 Ίουδαίος δέ τις Άπολλώς όνόματι, Άλεξανδρεύς τῷ γένει, άνήρ λόγιος, κατήντησεν εις Έφεσον, δυνατός ὢν έν ταῖς γραφαῖς.

Πραξ. 18,24 Εν τω μεταξύ δε κάποιος Ιουδαίος, ονόματι Απολλώς, που κατήγετο από την Αλεξάνδρειαν και ήτο μορφωμένος και εύγλωττος και βαθύς γνώστης της Αγίας Γραφής, ήλθεν εις την Εφεσον.

Πραξ. 18,25 οὔτος ἦν κατηχημένος τήν όδόν τοῦ Κυρίου, καί ζέων τῷ πνεύματι έλάλει καί έδίδασκεν ακριβώς τὰ περί τοῦ Κυρίου, έπιστάμενος μόνον τὸ βάπτισμα Ἰωάννου·

Πραξ. 18,25 Αυτός είχε διδαχθή την οδόν του Κυρίου και ήτο θερμός και ενθουσιώδης κατά το πνεύμα. Ωμιλούσε και εδίδασκε με ακρίβειαν τα περί του Κυρίου, μολονότι εγνώριζε μόνον το βάπτισμα και το κήρυγμα του Ιωάννου.

Πραξ. 18,26 οὔτος τε ἤρξατο παρρήσιάζεσθαι έν τῇ συναγωγῇ. άκούσαντες δέ αύτοῦ Άκύλας καί Πρίσκιλλα προσελάβοντο αύτόν καί ακριβέστερον αύτῷ εξέθεντο τήν όδόν τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 18,26 Αυτός ήρχισε με θάρρος να κηρύττη εις την συναγωγήν. Όταν δε τον ήκουσαν ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα, τον επήραν με αγάπην κοντά των και εξέθεσαν εις αυτόν με ακόμη μεγαλυτέραν ακρίβειαν τον δρόμον του Θεού.

Πραξ. 18,27 βουλομένου δέ αύτοῦ διελθεῖν εις τήν Άχαΐαν προτρεψάμενοι οἱ άδελφοί έγραψαν τοῖς μαθηταῖς άποδέξασθαι αύτόν· ὃς παραγενόμενος συνεβάλετο πολὺ τοῖς πεπιστευκόσι διὰ τῆς χάριτος.

Πραξ. 18,27 Επειδή δε αυτός ήθελε να περάση εις την Αχαΐαν, τον

παρεκίνησαν και τον ενεθάρρυναν οι αδελφοί δι' αυτό και έγραψαν στους εκεί Χριστιανούς να τον δεχθούν με κάθε αγάπη και εμπιστοσύνην. Αυτός δε, όταν ήλθε εις την Κορινθον, ωφέλησε και εστήριξε εις την πίστιν πολύ εκείνους, οι οποίοι με την χάριν του Θεού είχαν πιστεύσει στον Κυριον.

Πραξ. 18,28 εύτόνως γάρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσία ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

Πραξ. 18,28 Διότι με πολλήν δύναμιν ἐξήλεγχε και απεστόμωνε δημοσία τους Ιουδαίους αποδεικνύων δια των Γραφών, ότι ο Ιησούς ήτο ο Μεσσίας, ο Χριστός.

ΠΡΑΞΕΙΣ 19

Πραξ. 19,1 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν Ἀπολλῶ εἶναι ἐν Κορίνθῳ Παῦλον διελθόντα τὰ ἀνωτερικὰ μέρη ἐλθεῖν εἰς Ἐφεσον· καὶ εὐρῶν μαθητάς τινας

Πραξ. 19,1 Όταν δε ο Απολλῶς ευρίσκετο εις την Κορινθον, ο Παῦλος, αφού επέρασε τα βαρειότερα μέρη της Μ. Ασίας, ήλθε εις την Εφεσον, όπου και ευρήκε μερικούς μαθητάς.

Πραξ. 19,2 εἶπε πρὸς αὐτούς· εἰ Πνεῦμα Ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες· οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἅγιόν ἐστιν ἠκούσαμεν.

Πραξ. 19,2 Εἶπε δε προς αυτούς εάν, όταν ἐπίστευσαν, ἐλαβαν Πνεῦμα Ἅγιον. Εκείνοι δε του απήντησαν· “ἡμεῖς δεν ἔχομεν ἀκούσει οὔτε και αν υπάρχη Πνεῦμα Ἅγιον”.

Πραξ. 19,3 εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· εἰς τί οὖν βαπτίσθητε; οἱ δὲ εἶπον· εἰς τὸ Ἰωάννου βάπτισμα.

Πραξ. 19,3 Και εἶπε τότε προς αυτούς· “εις τίνος το ὄνομα και ποίου εἶδους βάπτισμα εβαπτίσθητε;” Εκείνοι δε του εἶπαν· “εβαπτίσθημεν στο βάπτισμα του Ἰωάννου”.

- Πραξ. 19,4 εἶπε δὲ Παῦλος· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέγων εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν ἵνα πιστεύσωσι, τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.
- Πραξ. 19,4 Εἶπε δε ο Παῦλος· “ο Ιωάννης μεν σας εβάπτισε εις βάπτισμα μετανοίας και προπαρασκευής, λέγων συγχρόνως στον λαόν να πιστεύσουν εις εκείνον, που θα ήρχετο κατόπιν από αυτόν, δηλαδή στον Ιησούν Χριστόν, ο οποίος και μόνος θα έδιδε άφεσιν και σωτηρίαν”.
- Πραξ. 19,5 ἀκούσαντες δὲ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
- Πραξ. 19,5 Όταν δε εκείνοι ήκουσαν αυτά, επίστευσαν και εβαπτίσθησαν στο όνομα του Κυρίου Ιησού.
- Πραξ. 19,6 καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ' αὐτούς, ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευσον.
- Πραξ. 19,6 Και όταν ο Παῦλος έθεσε τας χείρας του επάνω εις την κεφαλὴν των, κατήλθεν εις αυτούς το Πνεῦμα το Αγιον, επήραν και ειδικά χαρίσματα, ωμιλούσαν διαφόρους γλώσσας αγνώστους προηγουμένως εις αυτούς και επροφήτευσαν.
- Πραξ. 19,7 ἦσαν δὲ οἱ πάντες ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο.
- Πραξ. 19,7 Όλοι δε αυτοί ήσαν περίπου δώδεκα άνδρες.
- Πραξ. 19,8 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν ἐπαρρήσιάζετο ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγόμενος καὶ πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
- Πραξ. 19,8 Επειτα δε από το γεγονός αυτό ο Παῦλος εισήλθε εις την συναγωγὴν των Εβραίων, εκήρυττε με θάρρος επί τρεις μήνας, συνδιελέγετο με τους Ιουδαίους και με τα χωρία της Γραφής και τα άλλα επιχειρήματα τους έπειθε να πιστεύσουν εις την βασιλείαν του Θεού.
- Πραξ. 19,9 ὥς δὲ τινες ἐσκληρύνοντο καὶ ἠπειθουν κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ἀποστὰς ἀπ' αὐτῶν

ἀφώρισε τοὺς μαθητάς, καθ' ἡμέραν διαλεγόμενος ἐν τῇ σχολῇ Τυράννου τινός.

Πραξ. 19,9 Επειδὴ ὁμως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἐσκληρύνοντο καὶ δὲν ἐπίστευαν, διέβαλλαν δὲ καὶ ἐβλασφημοῦσαν τὴν οδὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας ἐμπρὸς στο πλῆθος, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Παῦλος, ἐξεχώρισε τοὺς μαθητάς ἀπὸ ὅσους δὲν εἶχαν πιστεῦσει καὶ ἀπὸ τότε ἐκήρυττε καὶ συνδιελέγετο καθημερινῶς εἰς τὴν σχολὴν κάποιου, πού ἐλέγετο Τυραννός.

Πραξ. 19,10 τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ ἔτη δύο, ὥστε πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἀσίαν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας.

Πραξ. 19,10 Το ἔργον δὲ αὐτοῦ τοῦ Παύλου συνεχίσθηκε ἐπὶ δύο ἔτη, ὥστε ὅλοι ὅσοι κατοικοῦσαν τὴν Ἀσίαν, καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες, ἤκουσαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Πραξ. 19,11 Δυνάμεις τε οὐ τὰς τυχούσας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλου,

Πραξ. 19,11 Καὶ ὁ Θεὸς, δια μέσου τῶν χειρῶν τοῦ Παύλου, ἔκανε θαύματα ὄχι μικρὰ καὶ τυχαία,

Πραξ. 19,12 ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεισθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια καὶ ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσους, τὰ τε πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν.

Πραξ. 19,12 ὥστε ἐπαιρναν οἱ ἄνθρωποι πετσέτες, με τὶς ὁποῖες εἶχε καλύψει τὸ πρόσωπόν του ὁ Παῦλος ἡ μανδήλιά που ἐσφόγγιζε τὸν ἰδρώτα, τὰ ἔφερναν ἐπάνω στοὺς ἀρρώστους καὶ ἔφευγαν ἀπὸ αὐτοῦ αἱ ἀσθένειαι, ὅπως ἐπίσης ἐβγαίναν ἀπὸ αὐτοῦ καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα.

Πραξ. 19,13 Ἐπεχείρησαν δὲ τινες ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ λέγοντες· ὀρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει.

- Πραξ. 19,13 Μερικοί δε από τους Ιουδαίους, που περιήρχοντο τα διάφορα μέρη και με εξορκισμούς έδιωχναν δαιμόνια, επεχείρησαν να επικαλεσθούν το όνομα του Κυρίου Ιησού, δια να θεραπεύσουν εκείνους, που είχαν πονηρά πνεύματα, λέγοντες· “σας εξορκίζομεν στον Ιησούν, τον οποίον ο Παύλος κηρύττει, να φύγετε από αυτούς, που βασανίζετε”.
- Πραξ. 19,14 ἦσαν δέ τινες υἱοὶ Σκευᾶ Ἰουδαίου ἀρχιερέως ἑπτὰ οἱ τοῦτο ποιοῦντες.
- Πραξ. 19,14 Αυτοί δε που έκαναν τούτο ήσαν επτά παιδιά του Ιουδαίου αρχιερέως Σκευά.
- Πραξ. 19,15 ἀποκριθὲν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν εἶπε· τὸν Ἰησοῦν γινώσκω καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσταμαι· ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;
- Πραξ. 19,15 Απήντησε δε το πονηρόν πνεύμα και είπε· “γνωρίζω τον Ιησούν, και τον Παύλον επίσης τον ξεύρω καλά· σεις όμως ποίοι είσθε;”
- Πραξ. 19,16 καὶ ἐφαλλόμενος ἐπ’ αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος, ἐν ᾧ ἦν τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ κατακυριεύσας αὐτῶν ἴσχυσε κατ’ αὐτῶν, ὥστε γυμνοὺς καὶ τετραυματισμένους ἐκφυγεῖν ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου.
- Πραξ. 19,16 Και ο άνθρωπος μέσα στον οποίον υπήρχε το πονηρόν πνεύμα, επήδησε με ορμήν επάνω εις αυτούς τους ήρπασε με μεγάλην δύναμιν (κατά παραχώρησιν Θεού δια να τους τιμωρήση) τους έβαλε κάτω και ήρχισε να τους κτυπά, ώστε αυτοί μισόγυμνοι και τραυματισμένοι κατώρθωσαν να ξεφύγουν από το σπίτι του δαιμονιζομένου εκείνου.
- Πραξ. 19,17 τοῦτο δὲ ἐγένετο γνωστὸν πᾶσιν Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλησι τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐπέπεσε φόβος ἐπὶ πάντας αὐτούς, καὶ ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
- Πραξ. 19,17 Το γεγονός δε αυτό έγινε γνωστόν εις όλους τους Ιουδαίους και τους Ελληνας, που κατοικούσαν εις την Εφεσον και οι οποίοι δεν είχαν πιστεύσει στον Χριστόν, και εκυριεύθησαν

όλοι από μέγαλον φόβον και εδοξάζετο το όνομα του Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 19,18 πολλοί τε τῶν πεπιστευκότων ἤρχοντο ἔξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν.

Πραξ. 19,18 Πολλοί δε από εκείνους, που είχαν πιστεύσει, ἤρχοντο, ἐξωμολογούντο και ἀνεκοίνωναν δημοσίᾳ τὰς κακὰς τῶν πράξεις.

Πραξ. 19,19 ἱκανοὶ δὲ τῶν τὰ περίεργα πραξάντων συνενέγκαντες τὰς βίβλους κατέκαιον ἐνώπιον πάντων· καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν καὶ εὖρον ἀργυρίου μυριάδας πέντε.

Πραξ. 19,19 Ἀρκετοὶ δε πάλιν από εκείνους, που είχαν κάμει διαφόρους μαγικάς πράξεις, ἔφεραν μαζή τῶν τα μαγικά βιβλία και τα ἔκαιαν ἐμπρὸς εἰς όλους. Και υπελόγισαν τὴν τιμὴν τῆς πωλήσεως τῶν βιβλίων αὐτῶν και εὐρήκαν ὅτι ἀξίζαν πενήντα χιλιάδες ἀργυρὰ νομίσματα.

Πραξ. 19,20 Οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.

Πραξ. 19,20 Ἐτσι ο λόγος του Κυρίου διεδίδετο με δύναμιν πολλήν και ἐπεβάλλετο ολονέν και περισσότερον.

Πραξ. 19,21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι διελθὼν τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰπὼν ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.

Πραξ. 19,21 Οταν δε ἐγιναν ὅλα αὐτά, ἐσκέφθηκε και ἐπήρε τὴν ἀπόφασιν ο Παῦλος να περιοδεύσῃ τὴν Μακεδονίαν και Ἀχαΐαν και κατόπιν να πορευθῇ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, προσθέσας ὅτι “μετὰ τὴν ἀφίξίν μου εἰς Ἱεροσόλυμα πρέπει να υπάγω να ἰδῶ και τὴν Ῥωμην”.

Πραξ. 19,22 ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἑραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.

- Πραξ. 19,22 Αφού δε έστειλε εις την Μακεδονίαν δύο από τους μαθητάς του, που τον υπηρετούσαν στο έργον του, τον Τιμόθεον και τον Εραστον, αυτός έμεινε ολίγον ακόμη χρόνον εις την Ασίαν.
- Πραξ. 19,23 Έγένετο δέ κατά τόν καιρόν εκείνον τάραχος ούκ όλίγος περί τής όδοϋ.
- Πραξ. 19,23 Εγινε δε κατά τον χρόνον αυτόν μεγάλη αναταραχή δια την οδόν της σωτηρίας που είχε αποκαλύψει ο Κυριος.
- Πραξ. 19,24 Δημήτριος γάρ τις όνόματι, άργυροκόπος, ποιών ναούς άργυροϋς Άρτέμιδος παρείχετο τοίς τεχνίταις εργασίαν ούκ όλίγην·
- Πραξ. 19,24 Διότι κάποιος, ονόματι Δημήτριος, που κατειργάζετο τον άργυρον και έκανε μικρούς αργυρούς ναούς, μικρογραφίες του ναού της Αρτέμιδος, και έδιδε επικερδή εργασίαν στους τεχνίτας,
- Πραξ. 19,25 οϋς συναθροίσας καί τούς περί τά τοιαϋτα εργάτας είπεν· άνδρες, επίστασθε ότι έκ ταύτης τής εργασίας ή εύπορία ήμῶν έστι,
- Πραξ. 19,25 αυτός εμάζευσε όλους εκείνους, που ησχολούντο με τα έργα αυτά, και τους είπε· “άνδρες, γνωρίζετε πολύ καλά, ότι από αυτό το επάγγελμα μας προέρχεται το πλούσιον εισόδημά μας.
- Πραξ. 19,26 καί θεωρεΐτε καί ακούετε ότι ού μόνον Έφέσου, αλλά σχεδόν πάσης τής Άσίας ό Παϋλος οϋτος πείσας μετέστησεν ίκανόν όχλον, λέγων ότι ούκ είσι θεοί οί διά χειρῶν γινόμενοι.
- Πραξ. 19,26 Βλέπετε δε οι ίδιοι και ακούετε ότι πολύ πλήθος, όχι μόνον της Εφέσου αλλά σχεδόν όλης της Ασίας, αυτός ο Παϋλος το έπεισε και το απεμάκρυνε από την θρησκείαν μας, λέγων ότι οι θεοί που κατασκευάζονται με τα χέρια των ανθρώπων δεν είναι αληθινοί θεοί.
- Πραξ. 19,27 ού μόνον δέ τοϋτο κινδυνεύει ήμῖν τὸ μέρος είς

ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐθὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.

Πραξ. 19,27 Καὶ δὲν εἶναι μόνον ὅτι κινδυνεύει ἡ ἐργασία μας νὰ πέσῃ εἰς παρακμὴν, ἀλλὰ δὲν θὰ λογαριάζεται πλέον εἰς τίποτε καὶ ὁ ναὸς τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ μέλλει νὰ καθαιρεθῇ καὶ νὰ σβῆσῃ ἡ μεγαλειότης αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται”.

Πραξ. 19,28 ἀκούσαντες δὲ καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ ἔκραζον λέγοντες· μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

Πραξ. 19,28 Ὅταν δὲ ἀκούσαν ἐκεῖνοι αὐτά, ἐκυριεύθησαν ἀπὸ θυμόν καὶ ἔκραζαν λέγοντες· “εἶναι μεγάλη ἡ θεὰ Ἀρτεμις τῶν Ἐφεσίων”.

Πραξ. 19,29 καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη τῆς συγχύσεως, ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον συναρπάσαντες Γαῖον καὶ Ἀρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους Παύλου.

Πραξ. 19,29 Καὶ ἐγέμισεν ἡ πόλις ἀπὸ ἀναστάτῳσιν καὶ ταραχῇν, ὥρμησαν ὅλοι μαζὴ στο θέατρον καὶ ἤρπασαν τοὺς δύο Μακεδόνας Γαῖον καὶ Ἀρίσταρχον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνεργάται καὶ συνοδοιπόροι τοῦ Παύλου.

Πραξ. 19,30 τοῦ δὲ Παύλου βουλομένου εἰσελθεῖν εἰς τὸν δῆμον οὐκ εἶων αὐτὸν οἱ μαθηταί.

Πραξ. 19,30 Ὅταν δὲ ὁ Παῦλος ἠθέλησε νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν συγκέντρωσιν αὐτῇν τοῦ λαοῦ, δὲν τὸν ἀφῖναν οἱ μαθηταί.

Πραξ. 19,31 τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν, ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.

Πραξ. 19,31 Μερικοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς Ἀσιάρχας, ποὺ ἦσαν φίλοι τοῦ, ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν ἀνθρώπους καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ μεταβῇ στο θέατρον καὶ ἐκθέσῃ τὸν εὐατὸν τοῦ εἰς κίνδυνον.

- Πραξ. 19,32 ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἔκραζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ οἱ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεισαν.
- Πραξ. 19,32 Ἐν τῷ μεταξύ ἄλλοι ἄλλα ἐκραύγαζον, διότι ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ εὐρίσκετο εἰς ἀναστάτωσιν καὶ σύγχυσιν καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἐγνώριζαν, διὰ ποῖον λόγον εἶχον συγκεντρωθῆ ἐκεῖ.
- Πραξ. 19,33 ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα ᾔθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.
- Πραξ. 19,33 Μερικοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ λαόν ὠδήγησαν πρὸς τα ἐμπρὸς κάποιον Ἀλέξανδρον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι προσπαθοῦσαν νὰ προβάλουν καὶ παρυσιάσουν στο πλῆθος. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐκίνησε τὸ χέρι, διὰ νὰ δηλώσῃ, ὅτι ᾔθελε νὰ ομιλήσῃ στον λαόν καὶ νὰ ἀπολογηθῇ ὑπὲρ των Ἰουδαίων.
- Πραξ. 19,34 ἐπιγινόντες δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστι, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κρᾶζόντων· μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.
- Πραξ. 19,34 Ὅταν ὁμως τα πλῆθη ἐκατάλαβαν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, τότε ἐγένετο μία μεγάλη φωνὴ ἀπὸ ὅλους καὶ ἐπὶ δύο περίπου ὥρας ἔκραζον· “μεγάλη ἡ θεὰ Ἀρτεμις των Εφεσίων”!
- Πραξ. 19,35 καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον φησὶν· ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γὰρ ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὔσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Διοπετοῦς;
- Πραξ. 19,35 Τότε ὁ γραμματεὺς τῆς Εφέσου, ἀφοῦ καθυσύχασε τα πλῆθη, εἶπε· “ἄνδρες Εφεσίοι, ἡρεμήσατε· διότι ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, που δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ πόλις των Εφεσίων ἔχει κτίσει καὶ τιμᾷ τὸν ναόν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ ἰδιαιτέρως λατρεῖ αὐτὴν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς, που μας ἔχει ρίξει ὁ Ζεὺς;
- Πραξ. 19,36 ἀναντιρρήτων οὖν ὄντων τούτων δέον ἐστὶν ὑμᾶς

κατεσταλμένους ὑπάρχειν καὶ μηδὲν προπετὲς
πράσσειν.

Πραξ. 19,36 Αφού λοιπόν η τιμή, που αποδίδεται εις την θεάν και η προέλευσις του αγάλματος από τον Δια είναι αναντίρρητος και δεν επιδέχονται καμμίαν αμφιβολία, πρέπει σεις να μένετε ήσυχοι και να μη κάνετε τίποτε το απερίσκεπτον και παράφορον.

Πραξ. 19,37 ἡγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε ἱεροσούλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὰν ὑμῶν.

Πραξ. 19,37 Διότι εφέρατε αυτούς τους άνδρας, τον Γαϊόν και Αρίσταρχον, οι οποίοι ούτε έκλεψαν τίποτε από τον ναόν ούτε βλασφημοῦν την θεάν σας.

Πραξ. 19,38 εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται ἔχουσι πρὸς τινα λόγον, ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν, ἐγκαλεῖτωσαν ἀλλήλοις.

Πραξ. 19,38 Εάν λοιπόν ο Δημήτριος και οι μαζί με αυτόν τεχνῖται έχουν να διατυπώσουν κατηγορίαν εναντίον κάποιου ανθρώπου, γίνονται δημόσιαι συγκεντρώσεις εις απονομήν δικαιοσύνης, έχομεν δε και τους ανθυπάτους, δια να αποδώσουν το δίκαιον και ας καταγγείλουν ο ένας τον άλλον εις τα δικαστήρια.

Πραξ. 19,39 εἰ δέ τι περὶ ἐτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.

Πραξ. 19,39 Εάν όμως ζητήτε και κάτι άλλο περί άλλων υποθέσεων, που δεν μπορούν να τακτοποιηθούν από τους ανθυπάτους, τότε αυτό θα λυθῇ από την συνέλευσιν του λαού, η οποία σύμφωνα με τον νόμον, συγκαλεῖται ωρισμένας ημέρας.

Πραξ. 19,40 καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης.

Πραξ. 19,40 Αναγκάζομαι να σας εἶπω αυτά, διότι κινδυνεύομεν να κατηγορηθῶμεν ἐπὶ στάσει δια την σημερινήν αυτήν

συγκέντρωσιν, αφού δεν υπάρχει καμμία δικαιολογία με την οποίαν θα ημπορέσωμεν να απολογηθώμεν δια την συρροήν αυτήν και αναταραχήν του λαού”.

Πραξ. 19,41

καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.

Πραξ. 19,41

Και αφού εἶπε αὐτά, διέλυσε τὴν συγκέντρωσιν τοῦ λαοῦ.

ΠΡΑΞΕΙΣ 20

Πραξ. 20,1

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον προσκαλεσάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ ἀσπασάμενος ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς Μακεδονίαν.

Πραξ. 20,1

Οταν πλέον ἐπαυσεν ὁ θόρυβος, ἐκάλεσε ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς, τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ ἀνεχώρησε, δια νὰ μεταβῇ εἰς Μακεδονίαν.

Πραξ. 20,2

διελθὼν δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ παρακαλέσας αὐτοὺς λόγῳ πολλῷ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα·

Πραξ. 20,2

Αφού δε ἐπέρασε τὰ γνωστά τοῦ μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ με τὴν διδασκαλίαν τοῦ καὶ πολλοὺς ἄλλους λόγους τοῦ Εὐαγγελίου ἐνίσχυσε τοὺς ἐκεῖ μαθητὰς, ἦλθε εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Πραξ. 20,3

ποιήσας τε μῆνας τρεῖς, γενομένης αὐτῷ ἐπιβουλῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μέλλοντι ἀνάγεσθαι εἰς τὴν Συρίαν, ἐγένετο γνώμη τοῦ ὑποστρέφειν διὰ Μακεδονίας.

Πραξ. 20,3

Εἰς αὐτὴν ἐμείνε ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Επειδὴ δε μερικοὶ Ἰουδαῖοι τὸν ἐπιβουλεύθησαν καὶ ἐσχεδίαζαν νὰ τὸν φονεύσουν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ με πλοῖον δια τὴν Συρίαν, ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιστρέψῃ δια μέσου τῆς Μακεδονίας.

Πραξ. 20,4

συνείπετο δὲ αὐτῷ ἄχρι τῆς Ἀσίας Σώπατρος Βεροιαῖος, Θεσσαλονικέων δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος, καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος, Ἀσιανοὶ δὲ Τυχικὸς καὶ

Τρόφιμος.

- Πραξ. 20,4 Συνώδευαν δε αυτόν μέχρι της Ασίας ο Σωπατρος από την Βεροϊαν, ο Αρίσταρχος και ο Σεκούνδος από την Θεσσαλονίκη, όπως επίσης ο Γαῖος, που κατήγετο από την Δερβην, και ο Τιμόθεος, από δε την Ασίαν ο Τυχικός και Τρόφιμος.
- Πραξ. 20,5 οὗτοι προελθόντες ἔμενον ἡμᾶς ἐν Τρωάδι·
- Πραξ. 20,5 Αυτοί δε ἦλθαν ἐνωρίτερον εἰς τὴν Τρωάδα καὶ μας ἐπερίμεναν.
- Πραξ. 20,6 ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων καὶ ἦλθομεν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν Τρωάδα ἄχρις ἡμερῶν πέντε, οὗ διετρίψαμεν ἡμέρας ἑπτὰ.
- Πραξ. 20,6 Ἡμεῖς δε ἐξεκινήσαμεν με πλοῖον ἀπὸ τῆς Νεάπολιν, ἔπειτα ἀπὸ τῆς εορτῆς τῶν ἀζύμων, ἔπειτα δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ εβραϊκῶν πάσχα, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθαμε πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν Τρωάδα, ὅπου καὶ ἐμείναμεν ἑπτὰ ἡμέρας.
- Πραξ. 20,7 Ἐν δὲ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων συνηγμένων τῶν μαθητῶν κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλων ἐξίεναι τῇ ἐπαύριον, παρέτεινέ τε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου.
- Πραξ. 20,7 Κατὰ δε τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς εβδομάδος, δηλαδὴ τὴν Κυριακὴν, ὅταν οἱ μαθηταὶ εἶχαν συγκεντρωθῇ, διὰ νὰ κόψουν καὶ κοινωνήσουν τὸν ἄρτον τῆς θείας Ευχαριστίας, ὁ Παῦλος ὠμιλοῦσε καὶ συνωμιλοῦσε πρὸς αὐτοὺς, ἐπειδὴ τὴν ἐπομένη ἐμέλλε ν' ἀναχωρήσῃ. Παρέτεινε δε τὴν διδασκαλίαν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.
- Πραξ. 20,8 ἦσαν δὲ λαμπάδες ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερώῳ οὗ ἦμεν συνηγμένοι.
- Πραξ. 20,8 Ἐκεῖ δε στο ὑπερώον, ὅπου εἴμεθα συγκεντρωμένοι. ἦσαν ἀρκεταὶ λαμπάδες ἀνεμμέναι.
- Πραξ. 20,9 καθήμενος δὲ τις νεανίας ὀνόματι Εὐτυχὸς ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ διαλεγόμενου τοῦ

Παύλου ἐπὶ πλείον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω καὶ ἦρθη νεκρὸς.

Πραξ. 20,9 Ενας νέος, ονόματι Εὐτυχος ἐκάθητο στο παράθυρον και εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ βαθὺν ὕπνον. Επειδὴ δε ο Παῦλος παρέτεινε πολλήν ὥραν την διδασκαλίαν, εκυριεύθη ἐξ ολοκλήρου ο Εὐτυχος ἀπὸ τον ὕπνον και ἔπεσε ἀπὸ το τρίτο πάτωμα κάτω, ἀπ' ὅπου και τον εσήκωσαν νεκρόν.

Πραξ. 20,10 καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ καὶ συμπεριλαβὼν εἶπε· μὴ θορυβεῖσθε· ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ ἐστίν.

Πραξ. 20,10 Ἀλλὰ ο Παῦλος κατέβηκε κάτω, ἔπεσε ἐπάνω εἰς αὐτόν, τον ἐπήρε εἰς την ἀγκάλην του και εἶπε· “μη ταρασσεσθε και μη λυπείσθε, διότι ἡ ψυχὴ του ἐπανήλθε και ὑπάρχει μέσα του”.

Πραξ. 20,11 ἀναβὰς δὲ καὶ κλάσας ἄρτον καὶ γευσάμενος ἐφ' ἱκανόν τε ὁμιλήσας ἄχρις αὐγῆς, οὕτως ἐξῆλθεν.

Πραξ. 20,11 Ἀνέβηκε δε και πάλιν ἐπάνω, ἔκοψε τον ἄρτον της θείας Ευχαριστίας και ἔφαγε και αφοῦ ἐπὶ ἀρκετάς ἀκόμη ὥρας, μέχρι την αυγήν, τους ὠμίλησε, ἔτσι κουρασμένος ἀπὸ την αὐπνίαν και το κήρυγμα ανεχώρησε.

Πραξ. 20,12 ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

Πραξ. 20,12 Εφεραν δε στο υπερώον τον νέον ζωντανόν και παρηγορήθηκαν ὅλοι παρά πολὺ.

Πραξ. 20,13 Ἡμεῖς δὲ προελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀνήχθημεν εἰς τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν Παῦλον· οὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένος, μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.

Πραξ. 20,13 Ἡμεῖς δε ἦλθαμε ὀλίγον ἐνωρίτερα στο πλοῖον και ἐπλεύσαμεν εἰς την Ἀσσον, ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο να πάρωμεν μαζὴ μας τον Παῦλον. Διότι ἔτσι εἶχε κανονίσει ο Παῦλος, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπρόκειτο να ταξιδεύσῃ ἕως ἐκεῖ δια ξηράς.

Πραξ. 20,14 ὥς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόντες αὐτόν ἦλθομεν εἰς Μυτιλήνην·

- Πραξ. 20,14 Όταν δε μας συνήντησε εις την Ασσον, τον επήραμεν στο πλοῖον και ἤλθαμε εις την Μιτυλήνην.
- Πραξ. 20,15 κάκειῃθεν ἀποπλεύσαντες τῇ ἐπιούσῃ κατηντήσαμεν ἀντικρὺ Χίου, τῇ δὲ ἐτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον, καὶ μείναντες ἐν Τρωγυλίῳ τῇ ἐχομένῃ ἤλθομεν εἰς Μίλητον.
- Πραξ. 20,15 Ἀπὸ ἐκεῖ την επομένην ἡμέραν ἀπεπλεύσαμεν και εφθάσαμεν ἀντικρὺ εις την Χιον. Κατὰ δε την ἄλλην ἡμέραν προσεγγίσαμεν εις την Σαμον, και αφοῦ εμείναμεν την νύκτα στον Τρωγύλιον, ἤλθομεν κατὰ την τρίτην ἡμέραν εις την Μιλητον.
- Πραξ. 20,16 ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα.
- Πραξ. 20,16 Ἠλθομεν δε ἐκεῖ, διότι ο Παῦλος ἀπεφάσισε να προσπεράσῃ με το πλοῖον την Εφεσον και να μη αποβιβασθῇ εις αὐτήν, δια να μη χρονοτριβήσῃ εις την Ἀσίαν. Και τοῦτο, διότι ἐβιάζετο, εἴαν θα του ἦτο δυνατόν, κατὰ την ἡμέραν της Πεντηκοστῆς να φθάσῃ εις Ἱεροσόλυμα.
- Πραξ. 20,17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.
- Πραξ. 20,17 Ἀπὸ την Μιλητον δε ἔστειλε ἀνθρώπους εις την Εφεσον και ἐκάλεσε τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας.
- Πραξ. 20,18 ὥς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην,
- Πραξ. 20,18 Όταν δε ἤλθαν πρὸς αὐτόν, τους εἶπε· “σεῖς γνωρίζετε πολὺ καλὰ, πῶς συμπεριεφέρθην μαζὴ σας ἀπὸ την πρώτην ἡμέραν που ἤλθα εις την Ἀσίαν και καθ' ὅλον τον χρόνον της παραμονῆς μου.

- Πραξ. 20,19 δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων,
- Πραξ. 20,19 Υπηρετούσα, ὡς πιστὸς δούλος τον Κυριον, με κάθε ταπεινοφροσύνην και με πολλά δάκρυα, που ἔχυνα δια τους απιστούντας και πολεμούντας το Ευαγγέλιον, και με πολλήν υπομονήν εν μέσω των δυσκολιών και των κατατρεγμών, που μου συνέβησαν ἀπὸ τας ἐπιβουλὰς των Ἰουδαίων.
- Πραξ. 20,20 ὥς οὐδὲν ὑπεστείλαμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκου,
- Πραξ. 20,20 Γνωρίζετε ἀκόμη, ὅτι καμμία δυσκολία και κανένας κίνδυνος δεν με ἠμπόδισε ἀπὸ του να κηρύξω εἰς σας, και εἰς δημόσια κέντρα και ἰδιαιτέρως εἰς τα σπίτια σας, κάθε τι που ἐξυπηρετοῦσε το πνευματικὸν σας συμφέρον.
- Πραξ. 20,21 διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.
- Πραξ. 20,21 Ετόνιζα δε στους Ἰουδαίους και στους Ἑλληνας την ἀνάγκην της μετανοίας ἀπέναντι του Θεοῦ και την ἀνάγκην της πίστεως στον Κυριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.
- Πραξ. 20,22 καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς,
- Πραξ. 20,22 Και ἰδοὺ τώρα ἐγώ, σαν να εἶμαι δεμένος ἀπὸ το Πνεῦμα το Ἁγιον, πηγαίνω υποχρεωτικά εἰς την Ἱερουσαλήμ, χωρὶς να ξέρω ἐκεῖνα, που θα μου συμβοῦν εἰς αὐτήν.
- Πραξ. 20,23 πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται λέγον ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν.
- Πραξ. 20,23 Πλὴν τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι το Πνεῦμα το Ἁγιον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μαρτυρεῖ καθαρά μέσα μου και μου λέγει, ὅτι με περιμένουν δεσμά και θλίψεις.
- Πραξ. 20,24 ἀλλ' οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχὴν μου

τιμίαν ἑμαυτῷ, ὥς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ
χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ.

Πραξ. 20,24 Ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δεν θεωρῶ ἀξίον λόγου, να με
εμποδίσῃ ἀπὸ τὴν πορείαν μου, οὔτε και θεωρῶ τὴν ζωὴν
μου πολῦτιμον δι' ἐμέ, ὅσον θεωρῶ σπουδαίον να φθάσω
στο τέλος τοῦ δρόμου μου με χαρὰν και εἰρήνην
συνειδήσεως και να φέρω εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν, που
ἔχω λάβει ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, και ἡ οποία εἶναι να
κηρύξω και να δώσω ἀφόβως τὴν καλὴν μαρτυρίαν δια το
Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 20,25 καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν
μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 20,25 Και ἰδοὺ τώρα ἐγὼ προβλέπω, κατὰ το ἀνθρώπινον, ὅτι δεν
θα ξαναἰδῆτε πλέον το πρόσωπόν μου ὅλοι σεις, ἀνάμεσα
στοὺς οὐοίους ἐπέρασα, κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 20,26 διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς
ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων·

Πραξ. 20,26 Δι' αὐτὸ και κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, τὴν τελευταίαν
που με βλέπετε, βεβαιῶνω, με καθαρὰν τὴν συνείδησιν
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶμαι ἀνεύθυνος δι' ὅλους σας, εἰάν
συμβῇ και παραστρατήσῃ κανεῖς ἀπὸ σας.

Πραξ. 20,27 οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν
βουλήν τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 20,27 Δεν ἔχω ευθύνην, διότι δεν παρέλειψα ποτέ να μη
καταστήσω γνωστήν εἰς σας κάθε βουλήν τοῦ Θεοῦ, που
σχετίζεται με τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Πραξ. 20,28 προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμεῖς
τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν
ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ

τοῦ ἰδίου αἵματος.

Πραξ. 20,28

Προσέχετε λοιπόν στον εαυτόν σας, πως θα ζήτε.

Προσέχετε δε πως θα φέρεσθε και τι θα διδάσκετε εις όλον το πνευματικόν σας ποῖμνιον, στο οποίον το Πνεῦμα το Ἅγιον σας ἔβαλε επισκόπους, να ποιμαίνετε την Εκκλησίαν του Κυρίου και Θεοῦ, την οποίαν αυτός ο Κυριος απέκτησε με το αἷμα του.

Πραξ. 20,29

ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου·

Πραξ. 20,29

Διότι ἐγὼ γνωρίζω τούτο· ὅτι μετὰ την ἔλευσίν μου αὐτήν και την αναχώρησιν θα εἰσέλθουν μεταξύ σας ψευδοδιδάσκαλοι και αιρετικοί, σαν ἄγριοι λύκοι, οι οποίοι δεν θα λογαριάζουν καθόλου τα λογικά πρόβατα του Χριστοῦ, ἀλλὰ θα προσπαθοῦν να τα παρασύρουν εις τας πλάνας των και να τα κατασπαράξουν ψυχικῶς.

Πραξ. 20,30

καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

Πραξ. 20,30

Και ἀπὸ σας τους ἰδίους θα ἐγερθοῦν ἐγωπαθεῖς ἄνδρες, οι οποίοι θα διδάσκουν διεστραμμένας και ψευδεῖς διδασκαλίας, δια να ἀποσποῦν τους μαθητὰς ἀπὸ τον ὀρθὸν δρόμον της σωτηρίας και να τους παρασύρουν με το μέρος των ὡς ἰδικοὺς των ὁπαδοὺς.

Πραξ. 20,31

διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον.

Πραξ. 20,31

Δι' αὐτὸ πρέπει να εἰσθε ἀγρυπνοὶ και προσεκτικοί, ἐνθυμούμενοι το παράδειγμά μου, ὅτι ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη δεν ἐπαυσα νύκτα και ἡμέραν με δάκρυα να συμβουλεύω και καθοδηγῶ τον καθένα σας.

Πραξ. 20,32

καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι

	καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.
Πραξ. 20,32	Και τώρα, αδελφοί, σας εμπιστεύομαι εις τα χέρια του Θεού και εις την διδασκαλίαν της χάριτος αυτού, ο οποίος Θεός μόνος ημπορεί να σας οικοδομήση εις την κατά Χριστόν ζωήν και να σας δώση κληρονομίαν μεταξύ όλων εκείνων, οι οποίοι έχουν προχωρήσει στον αγιασμόν δια της χάριτος του Χριστού.
Πραξ. 20,33	ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα·
Πραξ. 20,33	Αργύριον η χρυσίον η ενδύματα, τίποτε από αυτά δεν επεθύμησα.
Πραξ. 20,34	αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεΐαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται.
Πραξ. 20,34	Σεις δε οι ίδιοι γνωρίζετε ότι εις τας ανάγκας μου και εις τας ανάγκας εκείνων, που ήσαν μαζί μου, υπηρέτησαν αυτά τα χέρια.
Πραξ. 20,35	πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν.
Πραξ. 20,35	Ολα, έργω και λόγω, σας τα έχω υποδείξει, ότι δηλαδή έτσι εργαζόμενοι πνευματικώς και υλικώς θα βοηθήτε και θα στηρίζετε τους ασθενείς εις την πίστιν αδελφούς. Να ενθυμήσθε τους λόγους του Κυρίου Ιησού, τους οποίους αυτός είπε· Είναι περισσότερον μακάριον να δίδη κανείς, παρά να λαμβάνη”.
Πραξ. 20,36	καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.
Πραξ. 20,36	Και αφού είπε αυτά, εγονάτισε και μαζί με όλους προσευχήθηκε.
Πραξ. 20,37	ἰκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων, καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν,
Πραξ. 20,37	Εγινε δε πολὺς κλαυθμὸς ἀπὸ ὅλους και αφού έπεσαν στον

- Πραξ. 20,38 τράχηλον του Παύλου, τον εφιλούσαν και τον
ξαναφιλούσαν με πολλήν στοργήν,
όδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ὃν εἰρήκει, ὅτι οὐκέτι
μέλλουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν. προέπεμπον δὲ
αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον.
- Πραξ. 20,38 πονούντες μάλιστα και λυπούμενοι δια τον λόγον, που τους
εἶπε, ὅτι δεν πρόκειται πλέον να ξαναἰδοῦν το πρόσωπόν
του. Ετσι δε συγκινημένοι τον συνώδευσαν ἕως το πλοῖον
και τον κατευώδωσαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 21

- Πραξ. 21,1 Ὡς δὲ ἐγένετο ἀναχθῆναι ἡμᾶς ἀποσπασθέντας ἀπ’
αὐτῶν, εὐθυδρομήσαντες ἦλθομεν εἰς τὴν Κῶ, τῇ δὲ
ἐξῆς εἰς τὴν Ῥόδον, κακεῖθεν εἰς Πάταρα.
- Πραξ. 21,1 Οταν δε, καθὼς με δυσκολίαν ἀπεσπάνθημεν ἀπὸ αὐτοὺς,
επεπλεύσαμεν, ἦλθαμεν κατ’ ευθείαν εἰς τὴν Κω, τὴν δε
ἄλλη ἡμέραν εἰς τὴν Ροδον και ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰ Παταρα.
- Πραξ. 21,2 καὶ εὐρόντες πλοῖον διαπερῶν εἰς Φοινίκην ἐπιβάντες
ἀνήχθημεν.
- Πραξ. 21,2 Και αφοῦ εὐρήκαμεν πλοῖον, που ἐπρόκειτο να περάσῃ εἰς
τὴν Φοινίκην, ἐπεβιβάσθημεν εἰς αὐτὸ και ἐπεπλεύσαμεν.
- Πραξ. 21,3 ἀναφανέντες δὲ τὴν Κύπρον καὶ καταλιπόντες αὐτὴν
εὐώνυμον ἐπλέομεν εἰς Συρίαν, καὶ κατήχθημεν εἰς
Τύρον· ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν
γόμον.
- Πραξ. 21,3 Οταν δε ἐπροχωρήσαμεν αρκετά, ὥστε να φανῇ ἀπὸ
μακρὰ ἡ Κυπρος, τὴν ἀφήσαμεν ἀριστερά και ἐπλέσαμεν
εἰς τὴν Συρίαν και ἐρρίξαμε ἄγκυρα εἰς τὴν Τυρον. Διότι
ἐκεῖ ἐπρόκειτο τὸ πλοῖον να ξεφορτώσῃ τὸ φορτίον του.
- Πραξ. 21,4 καὶ ἀνευρόντες τοὺς μαθητὰς ἐπεμείναμεν αὐτοῦ

ἡμέρας ἑπτὰ· οἵτινες τῷ Παύλῳ ἔλεγον διὰ τοῦ
Πνεύματος μὴ ἀναβαίνειν εἰς Ἱεροσόλυμα.

Πραξ. 21,4 Αφοῦ δε ανεζητήσαμεν και ευρήκαμεν τους μαθητάς,
εμείναμεν εἰς την πόλιν αὐτήν επτά ημέρας. Και οι
Χριστιανοί αυτοί, επειδή είχαν φωτισθῇ ἀπὸ το Ἅγιον
Πνεῦμα δι' ὅσα ἐμέλλον να συμβοῦν στον Παῦλον, του
ἔλεγαν να μη ανεβῇ εἰς τα Ἱεροσόλυμα, δια να ἀποφύγῃ τας
σκληράς περιπετείας.

Πραξ. 21,5 ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμῶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, ἐξελθόντες
ἐπορευόμεθα προπεμπόντων ἡμῶς πάντων σὺν γυναιξὶ
καὶ τέκνοις ἕως ἔξω τῆς πόλεως, καὶ θέντες τὰ γόνατα
ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν προσηυξάμεθα,

Πραξ. 21,5 Οταν ὁμως συνεπληρώσαμεν τας επτά ημέρας, εβγήκαμεν
ἀπὸ το σπίτι, που εφίλοξενούμεθα, και επηγαίναμε,
συνοδευόμενοι και προπεμπόμενοι ἀπὸ ὅλους συν γυναιξὶ
και τέκνοις, ἕως ἔξω ἀπὸ την πόλιν. Και ἐκεῖ εἰς την
παραλίαν γονατιστοὶ προσευχηθήκαμε.

Πραξ. 21,6 καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους ἐπέβημεν εἰς τὸ πλοῖον,
ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

Πραξ. 21,6 Και αφοῦ ἀποχαιρετήσαμεν ἀλλήλους, ἡμεῖς μεν ἀνεβήκαμε
στο πλοῖον, ἐκεῖνοι δε ἐπέστρεψαν εἰς τα σπίτια των.

Πραξ. 21,7 Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν διανύσαντες ἀπὸ Τύρου
κατηντήσαμεν εἰς Πτολεμαῖδα, καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς
ἀδελφοὺς ἐμείναμεν ἡμέραν μίαν παρ' αὐτοῖς.

Πραξ. 21,7 Ἡμεῖς δε αφοῦ ετελειώσαμε το θαλασσινὸ ταξίδι,
εφθάσαμεν ἀπὸ την Τυρον εἰς την Πτολεμαῖδα και αφοῦ
ἀχαιρετήσαμεν με εγκαρδιότητα τους ἀδελφοὺς ἐμείναμεν
κοντὰ των μίαν ἡμέραν.

Πραξ. 21,8 τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελθόντες ἦλθομεν εἰς Καισάρειαν, καὶ
εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ,
ὄντος ἐκ τῶν ἑπτὰ, ἐμείναμεν παρ' αὐτῷ.

Πραξ. 21,8 Την δε ἄλλην ἡμέραν ἀνεχωρήσαμεν και ἦλθαμεν εἰς την

Καισάρειαν. Επήγαμεν δε στο σπίτι του Φιλίππου του Ευαγγελιστού, ο οποίος ήτο ένας από τους επτά διακόνους και εμείναμεν πλησίον του.

Πραξ. 21,9 τούτω δὲ ἦσαν θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφητεύουσαι.

Πραξ. 21,9 Εἶχε δε αὐτὸς τέσσαρας θυγατέρας παρθένους, αἱ οἷαι ἐδίδασκαν καὶ ἐπροφήτευσαν.

Πραξ. 21,10 ἐπιμενόντων δὲ ἡμῶν ἡμέρας πλείους κατήλθέ τις ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας προφήτης ὀνόματι Ἄγαβος,

Πραξ. 21,10 Εὐὼ δε ἡμεῖς ἐμέναμεν περισσότερας ἡμέρας εἰς τὴν Καισάρειαν, κατέβηκε ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν ἓνας προφήτης, ὀνόματι Ἀγαβος.

Πραξ. 21,11 καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄρας τὴν ζώνην τοῦ Παύλου, δῆσας τε αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας εἶπε· τὰδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· τὸν ἄνδρα οὗ ἐστὶν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δῆσουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας ἐθνῶν.

Πραξ. 21,11 Ἠλθεν ἐκεῖ ὅπου ἐμέναμεν, ἐπῆρε τὴν ζώνην τοῦ Παύλου, ἔδεσε με αὐτὴν τα δικά του πόδια καὶ χέρια καὶ εἶπε· “αὐτὰ λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· τὸν ἄνδρα στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ ζώνη αὕτη, ἐτσι θα τὸν δέσουν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ θα τὸν παραδώσουν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐθνικῶν Ῥωμαίων”.

Πραξ. 21,12 ὥς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα, παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ μὴ ἀναβαίνειν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ.

Πραξ. 21,12 Ἡμεῖς δε καὶ οἱ ἐντόπιοι, ἀμέσως μόλις ἠκούσαμεν τὰ λόγια αὐτά, παρακαλοῦσαμεν με δάκρυα τὸν Παῦλον νὰ μὴ ἀνεβῇ εἰς Ἱερουσαλὴμ.

Πραξ. 21,13 ἀπεκρίθη τε ὁ Παῦλος· τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐτοίμως ἔχω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

- Πραξ. 21,13 Απεκρίθη τότε ο Παύλος· “τι είναι αυτό που κάνετε, κλαίετε και μου κομματιάζετε την καρδιά; Διότι εγώ είμαι έτοιμος δια το όνομα του Κυρίου Ιησού, όχι μόνον να δεθώ, αλλά και να αποθάνω εις την Ιερουσαλήμ”.
- Πραξ. 21,14 μὴ πειθομένου δὲ αὐτοῦ ἡσυχάσαμεν εἰπόντες· τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γινέσθω.
- Πραξ. 21,14 Επειδὴ δε ο Παύλος δεν ἐπείθετο εις τας παρακλήσεις μας, ἡσυχάσαμεν εἰπόντες· “ας γίνη το θέλημα του Κυρίου”.
- Πραξ. 21,15 Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπισκευσάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλήμ·
- Πραξ. 21,15 Ἐπειτα δε ἀπὸ τας ἡμέρας αὐτάς, αφοῦ ἐτοιμάσαμεν τα του ταξιδίου μας, ἐξεκινήσαμεν δια την Ιερουσαλήμ.
- Πραξ. 21,16 συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μαθητῶν ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν, ἄγοντες παρ’ ᾧ ξενισθῶμεν Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ.
- Πραξ. 21,16 Ἦλθαν δε μαζή μας και μερικοί μαθηταί ἀπὸ την Καισάρειαν, οι οποίοι μάλιστα και μας ὠδήγησαν, δια να φιλοξενηθῶμεν κατὰ το ταξίδι μας, εις κάποιον, ονόματι Μνάσωνα, Κυπριον, ἀρχαίον μαθητήν.
- Πραξ. 21,17 Γενομένων δὲ ἡμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀσμένως ἐδέξαντο ἡμᾶς οἱ ἀδελφοί.
- Πραξ. 21,17 Ὅταν σε εφθάσαμεν εις Ἱεροσόλυμα, μας ἐδέχθησαν με χαράν οι ἀδελφοί.
- Πραξ. 21,18 τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰσῆει ὁ Παῦλος σὺν ἡμῖν πρὸς Ἰάκωβον, πάντες τε παρεγένοντο οἱ πρεσβύτεροι.
- Πραξ. 21,18 Την επομένην ἐπήγε ο Παύλος μαζή με ἡμᾶς στο σπίτι του Ἰακώβου, ὅπου και ἦλθαν ὅλοι οι πρεσβύτεροι.
- Πραξ. 21,19 καὶ ἀσπασάμενος αὐτοὺς ἐξηγεῖτο καθ’ ἓν ἕκαστον ὧν ἐποίησεν ὁ Θεός ἐν τοῖς ἔθνεσι διὰ τῆς διακονίας αὐτοῦ.
- Πραξ. 21,19 Και αφοῦ τους εχαιρέτησε, ἀνέφερε και ἐξήγησε ἓνα πρὸς ἓνα, ὅσα ο Θεός ἐπραγματοποίησε μεταξύ των ἐθνῶν δια της ἀποστολικῆς διακονίας αὐτοῦ.

- Πραξ. 21,20 οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐδόξαζον τὸν Κύριον, εἰπόν τε αὐτῷ· θεωρεῖς, ἀδελφέ, πόσαι μυριάδες εἰσὶν Ἰουδαίων τῶν πεπιστευκότων, καὶ πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμου ὑπάρχουσι.
- Πραξ. 21,20 Εκείνοι δε, ὅταν ἤκουσαν αὐτά, ἐδόξασαν τὸν Κύριον καὶ τοῦ εἶπον· “βλέπεις, ἀδελφέ, πόσαι χιλιάδες εἶναι οἱ Εβραῖοι, που ἔχουν πιστεῦσαι στὸν Κύριον, καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν με ζήλον νὰ κρατοῦν καὶ νὰ ομιλοῦν διὰ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.
- Πραξ. 21,21 κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωϋσέως τοὺς κατὰ τὰ ἔθνη πάντας Ἰουδαίους, λέγων μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα μηδὲ τοῖς ἔθεσι περιπατεῖν.
- Πραξ. 21,21 Ἦκουσαν δε πολλές φορές καὶ με ἐπιμονὴν διὰ σε, ὅτι διδάσκεις ὅλους τοὺς Ἰουδαίους, που εὐρίσκονται μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνῶν, νὰ ἀποστατήσουν ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, λέγων εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ περιτέμνουν τὰ τέκνα τῶν οὔτε νὰ ζοῦν σύμφωνα με τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα τῶν Εβραίων.
- Πραξ. 21,22 τί οὖν ἐστι; πάντως δεῖ πλῆθος συνελθεῖν· ἀκούσονται γὰρ ὅτι ἐλήλυθας.
- Πραξ. 21,22 Τι θα γίνῃ λοιπὸν τώρα; Πάντως, θα συγκεντρωθῇ ὁπωσδήποτε τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν Ἰουδαίων, διότι θα ἀκούσουν ὅτι ἦλθες.
- Πραξ. 21,23 τοῦτο οὖν ποιήσον ὃ σοι λέγομεν· εἰσὶν ἡμῖν ἄνδρες τέσσαρες εὐχὴν ἔχοντες ἐφ’ ἑαυτῶν·
- Πραξ. 21,23 Διὰ νὰ διαλύσῃς λοιπὸν τὰς υποψίας καὶ νὰ προλάβῃς τὸ σκάνδαλον, κάμε αὐτὸ που θα σοῦ εἰπῶμεν. Ὑπάρχουν ἐδῶ μαζὴ μας τέσσαρες ἄνδρες, που ἔχουν κάμει τάξιμο ἐπὶ τοῦ εὐατοῦ τῶν νὰ ζήσουν με εἰδικὴν ἐγκράτειαν καὶ νὰ μὴ κόψουν ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῶν, διὰ νὰ τὰς ἀφιερῶσουν κατόπιν στὸ

- Πραξ. 21,24 θυσιαστήριον σύμφωνα με το έθιμον περί των Ναζηραίων.
τούτους παραλαβὼν ἀγνίσθητι σὺν αὐτοῖς καὶ
δαπάνησον ἐπ' αὐτοῖς ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλὴν, καὶ
γινῶσι πάντες ὅτι ὧν κατήχηνται περὶ σοῦ οὐδὲν ἔστιν,
ἀλλὰ στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων.
- Πραξ. 21,24 Αφοῦ λοιπὸν πάρης αὐτοὺς μαζὴ σου, κάμε καὶ συ μαζὴ με
αὐτοὺς ο,τι ορίζει ο μωσαϊκὸς νόμος δια τον αγνισμόν και
πλήρωσε δι' αὐτοὺς ο,τι θα χρειασθῇ, δια τας θυσίας, που
πρέπει να γίνουν, δια να ξυρίσουν οι ἄνθρωποι αυτοί την
κεφαλὴν των. Ετσι δε θα μάθουν ὅλοι ὅτι δεν ἔχουν καμμίαν
βάσιν ὅσα εἰς βάρος σου ἔχουν πληροφορηθῇ, ἀλλ' ὅτι και
συ ο ἴδιος πορεύεσαι φυλάσσων τον μωσαϊκὸν νόμον.
- Πραξ. 21,25 περὶ δὲ τῶν πεπιστευκότων ἐθνῶν ἡμεῖς ἐπεστείλαμεν
κρίναντες μηδὲν τοιοῦτον τηρεῖν αὐτοὺς, εἰ μὴ
φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τὸ τε εἰδωλόθυτον καὶ τὸ αἷμα καὶ
πνικτὸν καὶ πορνείαν.
- Πραξ. 21,25 Οσον δε δια τους εθνικούς, που ἔχουν πιστεύσει, ἡμεῖς τους
εστείλαμεν ἐπιστολὴν, σύμφωνα με την ἀπόφασιν που
ελάβομεν, να μη τηροῦν κανένα ἀπὸ τους τύπους αὐτοὺς
του Νομου, εἰ μη μόνον να προφυλάσσωνται ἀπὸ το
εἰδωλόθυτον και το αἷμα και το πνικτὸν και την πορνείαν”.
- Πραξ. 21 ,26 τότε ὁ Παῦλος παραλαβὼν τοὺς ἄνδρας τῇ ἐχομένῃ
ἡμέρᾳ σὺν αὐτοῖς ἀγνισθεὶς εἰσῆει εἰς τὸ ἱερόν,
διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀγνισμοῦ,
ἕως οὔ προσηνέχθη ὑπὲρ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν ἡ
προσφορά.
- Πραξ. 21,26 Τότε ο Παῦλος ἐπῆρε την επομένην ἡμέραν τους τέσσαρας
ἄνδρας, υπεβλήθη στους αγνισμούς, που ὠριζε ο νόμος,
εἰσῆλθε στο ἱερόν και ἀνήγγειλε εἰς ὅλους ὅτι
συνεπληρώθησαν αἱ ἡμέραι του ἀγνισμοῦ, ἕως ὅτου
προσεφέρθη δι' ἓνα ἐκάστον ἀπὸ αὐτοὺς ἡ καθιερωμένη
θυσία.

- Πραξ. 21,27 Ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι θεασάμενοι αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ συνέχεον πάντα τὸν ὄχλον, καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπ’ αὐτὸν
- Πραξ. 21,27 Οὕτως δὲ ἐπρόκειτο νὰ συμπληρωθῶν αἱ ἑπτὰ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἔλγη ἡ ὅλη τελετὴ τοῦ ἀγνισμοῦ, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι, ὅταν εἶδαν τὸν Παῦλον στὸ ἱερόν, ἀνεστάτωσαν καὶ ἐξεσήκωσαν ὅλον τὸν λαόν καὶ τὸν ἐπίασαν,
- Πραξ. 21,28 κράζοντες· ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθεῖτε· οὗτός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ νόμου καὶ τοῦ τόπου τούτου πάντας πανταχοῦ διδάσκων· ἔτι τε καὶ Ἑλλήνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερόν καὶ κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον τοῦτον·
- Πραξ. 21,28 κράζοντες· “ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθήστε μας· αὐτός ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλα τὰ μέρη διδάσκει ὅλους ἐναντίον τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ Μωσαϊκοῦ Νομοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου. Ἀκόμῃ δὲ καὶ Ἑλλήνας εἰδωλολάτρης ἔφερε στὸ ἱερόν καὶ ἐμόλυνε τὸν ἅγιον τούτον τόπον”.
- Πραξ. 21,29 ἦσαν γὰρ ἑωρακότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον ἐν τῇ πόλει σὺν αὐτῷ, ὃν ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ ἱερόν εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος.
- Πραξ. 21,29 Ἐλεγον δὲ αὐτό, διότι εἶχαν ἰδεῖ τὸν Τρόφιμον, τὸν Ἐφέσιον, εἰς τὴν πόλιν μαζὴ μετὰ τὸν Παῦλον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐνόμιζαν ὅτι τὸν εἶχεν εἰσαγάγει ὁ Παῦλος στὸ ἱερόν.
- Πραξ. 21,30 ἐκινήθη τε ἡ πόλις ὅλη καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου εἴλκον αὐτὸν ἔξω τοῦ ἱεροῦ, καὶ εὐθέως ἐκλείσθησαν αἱ θύραι.
- Πραξ. 21,30 Ἐταράχθη ὅλη ἡ πόλις, ἐμαζεύτηκε ταχέως ἐκεῖ λαὸς Ἑβραίων καὶ ἀφ’ οὗ ἐπίασαν τὸν Παῦλον, τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ καὶ ἀμέσως ἐκλείσθησαν αἱ θύραι, μήπως καὶ μολυνθῇ ὁ ναὸς μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Παύλου, τὸν

	οποίον είχαν αποφασιν να εκτελέσουν αμέσως εκεί.
Πραξ. 21,31	ζητούντων δὲ αὐτὸν ἀποκτεῖναι ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρης ὅτι ὅλη συγκέχυται Ἱερουσαλήμ·
Πραξ. 21,31	Ενὼ δε ἐκεῖνοι με τα κτυπήματα των επιχειρούσαν να τον φονεύσουν, ἐγινε γνωστόν στον χιλιάρχον του ρωμαϊκοῦ τάγματος ὅτι ὅλη η Ἱερουσαλήμ εἶναι ἀναστατωμένη.
Πραξ. 21,32	ὃς ἐξαυτῆς παραλαβὼν στρατιώτας καὶ ἑκατοντάρχους κατέδραμεν ἐπ’ αὐτούς. οἱ δὲ ἰδόντες τὸν χιλιάρχον καὶ τοὺς στρατιώτας ἐπαύσαντο τύπτοντες τὸν Παῦλον.
Πραξ. 21,32	Αὐτὸς παραλαβὼν αμέσως στρατιώτας και εκατοντάρχους, ἔτρεξε κάτω εις αὐτούς. Οταν δε ἐκεῖνοι εἶδαν τον χιλιάρχον και τους στρατιώτας, ἐπαυσαν να κτυποῦν τον Παῦλον.
Πραξ. 21,33	ἐγγίσας δὲ ὁ χιλιάρχος ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ ἐκέλευσε δεθῆναι ἀλύσεσι δυσί, καὶ ἐπυνθάνετο τίς ἂν εἴῃ καὶ τί ἐστὶ πεποιηκώς.
Πραξ. 21,33	Αφού ἐπλησίασε ο χιλιάρχος, ἐπίασε τον Παῦλον, διέταξε να τον δέσουν με δύο αλυσίδες και ἐζητούσε πληροφορίες, ποιὸς εἶναι αὐτὸς και τι ἔχει κάμει.
Πραξ. 21,34	ἄλλοι δὲ ἄλλο τι ἐβόων ἐν τῷ ὄχλῳ· μὴ δυνάμενος δὲ γινῶναι τὸ ἀσφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν.
Πραξ. 21,34	Ομως ἄλλοι ἄλλα ἐφώναζαν μέσα στο πλήθος. Επειδὴ δε ο χιλιάρχος ἐνεκα της οχλοβοῆς δεν ἠμποροῦσε να μάθῃ κάτι το βέβαιον, διέταξε να οδηγήσουν τον Παῦλον στο περιτειχισμένον στρατόπεδον.
Πραξ. 21,35	ὅτε δὲ ἐγένετο ἐπὶ τοὺς ἀναβαθμούς, συνέβη βαστάζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διὰ τὴν βίαν τοῦ ὄχλου·
Πραξ. 21,35	Οταν δε ἦλθε εις τα σκαλοπάτια της κλίμακος του φρουρίου, ἠναγκάσθησαν οι στρατιώται να βαστάζουν εις τα χέρια τον Παῦλον, δια να τον προφυλάξουν ἀπὸ το στρύμωγμα και την ορμήν του ὄχλου.

Πραξ. 21,36	ἠκολούθει γὰρ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ κρᾶζον· αἶρε αὐτόν.
Πραξ. 21,36	Διότι ὅλον το πλῆθος του λαοῦ ακολουθοῦσε και εκραύγαζε· “φόνευσέ τον, να λείψη από την γην”.
Πραξ. 21,37	Μέλλων τε εἰσάγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν ὁ Παῦλος λέγει τῷ χιλιάρχῳ· εἰ ἔξεστί μοι εἰπεῖν τι πρὸς σε; ὁ δὲ ἔφη· ἑλληνιστὶ γινώσκεις;
Πραξ. 21,37	Και ὅταν ο Παῦλος ἐπρόκειτο να εισαχθῇ στο φρούριον, εἶπε στον εκατόνταρχον· “μου επιτρέπεται να σου πω κάτι;” Εκείνος δε εἶπε· “ὥστε γνωρίζεις την ελληνικήν;
Πραξ. 21,38	οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν σικαρίων;
Πραξ. 21,38	Δεν εἶσαι λοιπόν συ ο Αιγύπτιος, ο οποίος τώρα προ ολίγων ημερῶν εἶχε ἀναστατώσει και ἐβγαλε εις την ἔρημον τις τέσσαρες χιλιάδες δολοφόνους, τους ωπλισμένους με μαχαίρια;”
Πραξ. 21,39	εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· ἐγὼ ἄνθρωπος μὲν εἰμι Ἰουδαῖος Ταρσεύς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης· δέομαι δέ σου, ἐπίτρεψόν μοι λαλῆσαι πρὸς τὸν λαόν.
Πραξ. 21,39	Εἶπε δε ο Παῦλος· “ἐγὼ εἶμαι μεν Ἰουδαῖος, κατάγομαι ὁμως ἀπὸ την Ταρσὸν και εἶμαι συνεπῶς πολίτης μιας ἐπισήμου πόλεως της Κιλικίας. Σε παρακαλῶ πολὺ, δος μου την ἀδειαν, να ομιλήσω προς τον λαόν”.
Πραξ. 21,40	ἐπιτρέψαντος δὲ αὐτοῦ ὁ Παῦλος ἐστῶς ἐπὶ τῶν ἀναβαθμῶν κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ· πολλῆς δὲ σιγῆς γενομένης προσεφώνησε τῇ ἐβραϊδὶ διαλέκτῳ λέγων·
Πραξ. 21,40	Αφού δε ο χιλιάρχος ἔδωσε την ἀδειαν, ο Παῦλος ἐστάθηκε εις τα σκαλιά και ἐκίνησε το χέρι προς τον λαόν, δια να φανερῶση ὅτι θέλει να ομιλήση. Οταν δε ἐγινε πολλή ησυχία, ωμίλησε προς αὐτοὺς εις την εβραϊκὴν γλῶσσαν λέγων·

ΠΡΑΞΕΙΣ 22

- Πραξ. 22,1 Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατέ μου τῆς πρὸς ὑμᾶς νυνὶ ἀπολογίας.
- Πραξ. 22,1 Ἀνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε τὴν ἀπολογία μου, πού απευθύνω τώρα πρὸς σας”.
- Πραξ. 22,2 ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ ἐβραϊδὶ διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν.
- Πραξ. 22,2 Ὅταν δὲ ἤκουσαν ὅτι ὠμιλοῦσε τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσαν, τὸν ἐπρόσεξαν περισσότερο καὶ ἔκαμαν μεγαλυτέραν ἡσυχίαν.
- Πραξ. 22,3 καὶ φησιν· ἐγὼ μὲν εἰμι ἀνὴρ Ἰουδαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατεθραμμένος δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιήλ, πεπαιδευμένος κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρῷου νόμου, ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ καθὼς πάντες ὑμεῖς ἐστε σήμερον.
- Πραξ. 22,3 Καὶ τότε ὁ Παῦλος εἶπε· “ἐγὼ εἰμαι ἄνθρωπος Ἰουδαῖος, πού ἔχω γεννηθῆ εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας· ἔχω ὅμως ἐκπαιδευθῆ εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, κοντὰ στον γνωστὸν σας διδάσκαλον Γαμαλιήλ. Επομένως ἔχω διδαχθῆ με πολλὴν ἀκρίβειαν τὸν νόμον τῶν πατέρων μας καὶ ἡμουν πάντοτε γεμάτος ζήλον διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἴσθε καὶ σεις σήμερα.
- Πραξ. 22,4 Ὅς ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα ἄχρι θανάτου, δεσμεύων καὶ παραδιδούς εἰς φυλακὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας,
- Πραξ. 22,4 Ἀκριβῶς δὲ διότι εἶχα τέτοιον ζήλον, κατεδίωξα μέχρι θανάτου τὴν νέαν αὐτὴν πίστιν, τὸν δρόμον τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, συλλαμβάνων, δεσμεύων καὶ παραδίδων εἰς τὰς φυλακὰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας.
- Πραξ. 22,5 ὥς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον· παρ’ ὧν καὶ ἐπιστολὰς δεξάμενος πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εἰς Δαμασκὸν ἐπορευόμην ἄξων καὶ

τούς ἐκέϊσε ὄντας δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλήμ ἵνα τιμωρηθῶσιν.

Πραξ. 22,5 Αὐτά ακριβῶς τα βεβαιώνουν ο ἀρχιερεὺς καὶ ὅλον το συνέδριον τῶν Ἰουδαίων. Ἀπὸ αὐτοὺς δε αφοῦ ἔλαβα συστατικὰς καὶ ἐξουσιοδοτικὰς ἐπιστολάς δια τοὺς Ἰουδαίους ἀδελφούς τῆς Δαμασκού, ἐπῆγαινα με τον σκοπὸν νὰ φέρω εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ δεμένους τοὺς χριστιανούς, που θὰ ἦσαν ἐκεῖ, δια νὰ τιμωρηθοῦν.

Πραξ. 22,6 Ἐγένετο δέ μοι πορευομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δαμασκῷ περὶ μεσημβρίαν ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ,

Πραξ. 22,6 Ἐνῶ δε ἐπροχωροῦσα καὶ ἐπλησίαζα εἰς τὴν Δαμασκὸν, αἰφνης κατὰ το μεσημέρι ἀστραψε γύρω μου ολόλαμπρο φως ἀπὸ τον ουρανόν.

Πραξ. 22,7 ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις;

Πραξ. 22,7 Ἐπεςα τότε κάτω στο ἔδαφος καὶ ἤκουσα φωνήν, που μου ἔλεγε· Σαοὺλ, Σαοὺλ, διατί με καταδιώκεις;

Πραξ. 22,8 ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· τίς εἶ, Κύριε; εἶπέ τε πρὸς με· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις.

Πραξ. 22,8 Ἐγὼ δε ἀπήντησα· Ποιὸς εἶσαι Κυριε; Καὶ μου εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ναζωραῖος, τον οποίον συ καταδιώκεις.

Πραξ. 22,9 οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο καὶ ἔμβοβοι ἐγένοντο, τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι.

Πραξ. 22,9 Αὐτοὶ δε που ἦσαν μαζὴ μου, εἶδαν το φως, ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φόβον, ἀλλὰ δεν ἐξεχώρισαν τὶς λέξεις ἐκείνου, ὁ οποίος μου ὠμιλοῦσε.

Πραξ. 22,10 εἶπον δέ· τί ποιήσω, Κύριε; ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς με· ἀναστὰς πορεύου εἰς Δαμασκόν, κάκεῖ σοι λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν τέτακταί σοι ποιῆσαι.

Πραξ. 22,10 Ἐγὼ δε εἶπα· Τί νὰ κάμω, Κυριε; Ὁ δε Κύριος μου εἶπε·

Σηκω, πήγαινε εις την Δαμασκόν και εκεί θα σου λεχθή δι' όλα όσα ο Θεός έχει ορίσει να κάμης εσύ.

Πραξ. 22,11 ώς δὲ οὐκ ἐνέβλεπον ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτός ἐκείνου, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν συνόντων μοι ἦλθον εἰς Δαμασκόν.

Πραξ. 22,11 Επειδὴ δε, ἐξ αἰτίας του λαμπροῦ ἐκείνου φωτός, δεν ἐβλεπα πλέον, ἦλθα εις την Δαμασκόν χειραγωγούμενος, ἀπὸ ἐκείνους, που ἦσαν μαζί μου.

Πραξ. 22,12 Ἀνανίας δέ τις, ἀνὴρ εὐσεβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν κατοικούντων ἐν Δαμασκῷ Ἰουδαίων,

Πραξ. 22,12 Καποιοις δε, ονόματι Ανανίας, ἄνθρωπος σύμφωνα με τον Νομον πιστός και ευλαβής και ο οποίος εμαρτυρεῖτο ως ἐνάρετος ἀπὸ ὅλους τους Ἰουδαίους κατοίκους της Δαμασκού,

Πραξ. 22,13 ἐλθὼν πρὸς με καὶ ἐπιστὰς εἶπέ μοι· Σαοὺλ ἀδελφέ, ἀνάβλεψον. κἀγὼ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

Πραξ. 22,13 ἦλθε εις ἐμέ, ἐστάθηκε κοντά μου και μου εἶπε· Σαοὺλ, ἀδελφέ, σήκωσε τα μάτια σου ἐπάνω. Και ἐγὼ ἀμέσως την στιγμὴν ἐκείνην ἀπέκτησα το φως των οφθαλμῶν μου και τον ἐκύτταξα.

Πραξ. 22,14 ὁ δὲ εἶπεν· ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ ἰδεῖν τὸν δίκαιον καὶ ἀκοῦσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,

Πραξ. 22,14 Εκείνος δε εἶπε· Ο Θεὸς των πατέρων μας σε προώρισε να μάθης το θέλημα του και να ιδῆς τον δίκαιον Ἰησοῦν και να ακούσης τα λόγια του ἀπὸ το ἴδιο του το στόμα.

Πραξ. 22,15 ὅτι ἔση μάρτυς αὐτῷ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὧν ἐώρακας καὶ ἤκουσας.

Πραξ. 22,15 Και τούτο, διότι θα εἶσαι κήρυξ και μάρτυς αὐτοῦ πρὸς ὅλους τους ἀνθρώπους, στους ὁποίους θα ἀναγγείλῃς αὐτὰ που εἶδες και ἤκουσες.

- Πραξ. 22,16 καὶ νῦν τί μέλλεις; ἀναστὰς βάπτισαι καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου, ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.
- Πραξ. 22,16 Καὶ τώρα τι περιμένεις; (Θεσε αμέσως εἰς ἐνέργειαν αὐτὰ που ἤκουσες). Σηκω, βαπτίσου καὶ καθάρῃσιν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας σου με τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἀφοῦ ἐπικαλεσθῇς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
- Πραξ. 22,17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι·
- Πραξ. 22,17 Οταν δε ἐπέστρεψα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς ὥραν που προσευχόμενον στο ἱερόν, περιέπεσα εἰς ἐκστασιν καὶ εἶδα αὐτὸν τὸν Κύριον νὰ μου λέγῃ·
- Πραξ. 22,18 σπεῦσον καὶ ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλὴμ, διότι οὐ παραδέξονται σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ.
- Πραξ. 22,18 Σπείψε καὶ φύγε γρήγορα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, διότι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν θὰ παραδεχθὺν τὴν μαρτυρίαν καὶ τὸ κῦρυγμά σου περὶ ἐμοῦ.
- Πραξ. 22,19 κάγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σέ·
- Πραξ. 22,19 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Κυριε, αὐτοὶ γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ ἐφυλάκιζα καὶ ἔδερνα εἰς τὰς διαφόρους συναγωγὰς ἐκείνους, που ἐπίστευσαν εἰς σε.
- Πραξ. 22,20 καὶ ὅτε ἔξεχεῖτο τὸ αἷμα Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, καὶ αὐτὸς ἤμην ἐφροσῶς καὶ συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ καὶ φυλάσσω τὰ ἱμάτια τῶν ἀναιρούντων αὐτόν.
- Πραξ. 22,20 Καὶ ὅταν ἐχύνετο τὸ αἷμα τοῦ Στεφάνου, τοῦ μάρτυρός σου ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤμουν ἐκεῖ κοντὰ παρὼν καὶ ἐπεδοκίμαζα τὸν φόνον τοῦ καὶ ἐφύλασσα τὰ ἐνδύματα ἐκείνῳ, που τὸν ἐφόνευαν.
- Πραξ. 22,21 καὶ εἶπε πρὸς με· πορεύου, ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν

ἐξαποστελῶ σε.

- Πραξ. 22,21 Και μου εἶπε· Πηγαίνε, διότι ἐγὼ θα σε στείλω εἰς ἔθνη μακράν”.
- Πραξ. 22,22 Ἦκουον δὲ αὐτοῦ ἄχρι τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν λέγοντες· αἶρε ἀπὸ τῆς γῆς τὸν τοιοῦτον· οὐ γὰρ καθῆκεν αὐτὸν ζῆν.
- Πραξ. 22,22 Οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ἤκουαν ἡσυχοὶ ἕως το σημεῖον αὐτοῦ τοῦ λόγου. Οταν ὁμως ἀνέφερε τα ἔθνη (ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φανατισμὸν καὶ σκοτισμὸν νοῦ) ἐσήκωσαν τὴν φωνὴν των κρίζοντες· “φόνευσέ τον, ἐξαφάνισε ἀπὸ τὴν γῆν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Διότι δεν θα ἐπρεπε ἡδη νὰ ζῇ αὐτός”.
- Πραξ. 22,23 κραυγάζοντων δὲ αὐτῶν καὶ ῥιπτόντων τὰ ἱμάτια καὶ κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα,
- Πραξ. 22,23 Ἐπειδὴ δε αὐτοὶ ἐκραύγαζαν καὶ ἐρριπταν τὰ ρούχα των καὶ ἐπετούσαν χῶμα στον αἶρα,
- Πραξ. 22,24 ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ χιλιάρχος ἄγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολήν, εἰπὼν μᾶστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν, ἵνα ἐπιγνῶ δι’ ἣν αἰτίαν οὕτως ἐπεφώνουν αὐτῷ.
- Πραξ. 22,24 διέταξε ὁ χιλιάρχος νὰ οδηγηθῇ ὁ Παῦλος στο στρατόπεδον καὶ ἔδωσε ἐντολήν νὰ τον ἀνακρίνουν χρησιμοποιοῦντες καὶ τὴν μαστίγῳσιν, διὰ νὰ τον ἀναγκάσουν ἔτσι νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν, ὥστε νὰ μάθῃ ὁ χιλιάρχος τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐκραύγαζαν ἔτσι ἐναντίον του οἱ Εβραῖοι.
- Πραξ. 22,25 ὥς δὲ προέτειναν αὐτὸν τοῖς ἱμαῖσιν, εἶπε πρὸς τὸν ἐστῶτα ἐκατόνταρχον ὁ Παῦλος· εἰ ἄνθρωπον Ῥωμαῖον καὶ ἀκατάκριτον ἔξεστιν ὑμῖν μαστίζειν;
- Πραξ. 22,25 Οταν ὁμως γυμνὸν τὸν ἐτέντωσαν καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς τὴν σανίδα, διὰ νὰ τον μαστιγώσουν, εἶπε ὁ Παῦλος στον ἐκατόνταρχον, πὺ ἐστέκετο ἐκεῖ ὀρθίος· “ἔχετε λοιπὸν τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ μαστιγώσετε Ῥωμαῖον πολίτην, χωρὶς προηγουμένως νὰ τον δικάσετε καὶ νὰ τον κρίνετε;”

- Πραξ. 22,26 ἀκούσας δὲ ὁ ἐκατόνταρχος, προσελθὼν ἀπήγγειλε τῷ χιλιάρχῳ λέγων· ὄρα τί μέλλεις ποιεῖν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὗτος Ῥωμαῖός ἐστι.
- Πραξ. 22,26 Όταν ο εκατόνταρχος ἤκουσε αὐτό, προσήλθε στον χιλιάρχον και του εἶπε· “πρόσεχε τι μέλλεις να πράξης· διότι ο ἄνθρωπος αὐτός εἶναι Ῥωμαῖος πολίτης”.
- Πραξ. 22,27 προσελθὼν δὲ ὁ χιλιάρχος εἶπεν αὐτῷ· λέγε μοι εἰ σὺ Ῥωμαῖός εἶ. ὁ δὲ ἔφη· ναί.
- Πραξ. 22,27 Ἠλθε τότε ο χιλιάρχος προς τον Παῦλον και του εἶπε· “λέγε μου, εἴν πράγματι συ εἶσαι Ῥωμαῖος πολίτης”. Ο δε Παῦλος του εἶπε· “ναί”.
- Πραξ. 22,28 ἀπεκρίθη τε ὁ χιλιάρχος· ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. ὁ δὲ Παῦλος ἔφη· ἐγὼ δὲ καὶ γεγέννημαι.
- Πραξ. 22,28 Απεκρίθη ο χιλιάρχος· “ἐγὼ με πολλὰ χρήματα ἀπέκτησα το δικαίωμα του Ῥωμαίου πολίτου”. Ο δε Παῦλος εἶπε· “ἐγὼ ὁμως και ἔχω γεννηθῇ Ῥωμαῖος πολίτης”.
- Πραξ. 22,29 εὐθέως οὖν ἀπέστησαν ἀπ’ αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν· καὶ ὁ χιλιάρχος δὲ ἐφοβήθη ἐπιγνοὺς ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι, καὶ ὅτι ἦν αὐτὸν δεδεκώς.
- Πραξ. 22,29 Αμέσως δε τότε απεμακρύνθησαν ἀπὸ αὐτὸν ἐκεῖνοι, που ἐπρόκειτο να τον ανακρίνουν. Αλλά και ο χιλιάρχος ἐφοβήθηκε, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶναι Ῥωμαῖος πολίτης και διότι τον εἶχε δέσει.
- Πραξ. 22,30 Τῇ δὲ ἐπαύριον βουλόμενος γνῶναι τὸ ἀσφαλές, τὸ τί κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον αὐτῶν, καὶ καταγαγὼν τὸν Παῦλον ἔστησεν εἰς αὐτούς.
- Πραξ. 22,30 Την ἄλλην δε ἡμέραν ἐπειδὴ ἠθελε να μάθη με ακρίβειαν, τι εἶναι ἐκεῖνο, δια το οποίον κατηγορεῖται ἀπὸ τους Εβραίους, ἔλυσε αὐτὸν ἀπὸ τις αλυσίδες και διέταξε να

συγκεντρωθούν οι αρχιερείς και όλον το συνέδριόν των και αφού κατέβασε τον Παύλον από το στρατόπεδον, τον έβαλε να σταθή όρθιος εμπρός εις αυτούς.

ΠΡΑΞΕΙΣ 23

- Πραξ. 23,1 Άτενίσας δέ ό Παῦλος τῷ συνεδρίῳ εἶπεν· ἄνδρες ἄδελφοί, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.
- Πραξ. 23,1 Ο δε Παῦλος, αφού προσήλωσε το βλέμμα στο συνέδριον, εἶπε· “ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ ἔχω πολιτευθῇ ἀπένεντι του Θεοῦ με καθαρὰν συνείδησιν ἕως τὴν ἡμέραν αὐτήν”.
- Πραξ. 23,2 ό δέ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας ἐπέταξε τοῖς παρεστῶσιν αὐτῷ τύπτειν αὐτοῦ τὸ στόμα.
- Πραξ. 23,2 Ἀλλ' ο ἀρχιερεὺς Ἀνανίας διέταξε τοὺς υπηρέτας, που ἐστέκοντο κοντὰ στον Παῦλον, νὰ του κτυπήσουν τὸ στόμα.
- Πραξ. 23,3 τότε ό Παῦλος πρὸς αὐτόν εἶπε· τύπτειν σε μέλλει ό Θεός, τοῖχε κεκονιαμένε· καὶ σὺ κάθη κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι!
- Πραξ. 23,3 Τότε ο Παῦλος εἶπε· “θα σε κτυπήσῃ καὶ σε ο Θεός, τοῖχε ἀσβεστωμένε· καὶ συ κάθῃ νὰ με κρίνῃς σύμφωνα με τὸν νόμον καὶ αὐτόν τὸν νόμον (ο οποίος δίδει τὸ δικαίωμα στον κατηγορούμενον ν' ἀπολογῇται ἐλεύθερα καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ τον κτυποῦν) τὸν καταπατεῖς, με τὸ νὰ διατάσῃς νὰ με κτυπήσουν”.
- Πραξ. 23,4 οἱ δέ παρεστῶτες εἶπον· τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς;
- Πραξ. 23,4 Αὐτοὶ δε, που ἐστέκοντο κοντὰ στον Παῦλον, εἶπαν· “τὸν ἀρχιερέα του Θεοῦ υβρίζεις;”
- Πραξ. 23,5 ἔφη τε ό Παῦλος· οὐκ ἤδριν, ἀδελφοί, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεὺς· γέγραπται γάρ· ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ

ἐρεῖς κακῶς.

Πραξ. 23,5 Και ο Παῦλος εἶπε· “δεν ἐγνώριζα, ἀδελφοί, ὅτι εἶναι ἀρχιερεὺς· διότι ἔχει γραφή· Δεν θα εἴπῃς λόγια κακά και υβριστικά ἐναντίον ἀρχοντος του λαοῦ σου”.

Πραξ. 23,6 γνοὺς δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἓν μέρος ἐστὶ Σαδδουκαίων, τὸ δὲ ἕτερον Φαρισαίων, ἔκραξεν ἐν τῷ συνεδρίῳ· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ Φαρισαῖός εἰμι, υἱὸς Φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι.

Πραξ. 23,6 Επειδὴ δε ο Παῦλος ἀντελήφθη ὅτι ἓνα μέρος του συνεδρίου ἦσαν Σαδδουκαῖοι, το δε ἄλλο Φαρισαῖοι, ἐφώνησε δυνατὰ· “ἀνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ εἰμαι Φαρισαῖος, υἱὸς Φαρισαίου και αὐτὴν την στιγμὴν ἐγὼ δικάζομαι, ἐπειδὴ πιστεύω και ἐλπίζω εἰς την ἀνάστασιν των νεκρῶν”.

Πραξ. 23,7 τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων, καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος.

Πραξ. 23,7 Όταν δε εἶπε αὐτό ο Παῦλος, ἐγένετο ζοηρὰ φιλονεικία μεταξύ των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων και ἐδιχάσθησαν μεταξύ των οἱ σύνεδροι.

Πραξ. 23,8 Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν μήτε ἄγγελον μήτε πνεῦμα, Φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφοτέρω.

Πραξ. 23,8 Διότι οἱ μὲν Σαδδουκαῖοι λέγουν ὅτι δεν ὑπάρχει ἀνάστασις οὔτε ἄγγελος οὔτε ψυχὴ ἔξω ἀπὸ το σώμα. Οἱ δε Φαρισαῖοι ὁμολογοῦν και τα δύο, και την ἀνάστασιν των νεκρῶν και την ὑπαρξιν ἀγγέλων και ψυχῶν.

Πραξ. 23,9 ἐγένετο δὲ κραυγὴ μεγάλη, καὶ ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν Φαρισαίων διεμάχοντο λέγοντες· οὐδὲν κακὸν εὐρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν.

Πραξ. 23,9 Ἐγένετο δε μεγάλη κραυγὴ και αφοῦ ἐσηκώθησαν οἱ

γραμματεῖς της παρατάξεως των Φαρισαίων,
ελογομαχοῦσαν με θυμόν και ἔλεγαν· “τίποτε το κακόν δεν
ευρίσκομεν στον ἄνθρωπον αὐτόν· εἰάν δε πνεῦμα ἡ ἄγγελος
ωμίλησε και ἔκαμε αποκαλύψεις εἰς αὐτόν, ας μη μαχώμεθα
ἐναντίον του Θεοῦ”.

Πραξ. 23,10 πολλῆς δὲ γενομένης στάσεως εὐλαβηθεὶς ὁ χιλιάρχος
μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ’ αὐτῶν, ἐκέλευσε τὸ
στράτευμα καταβῆναι καὶ ἀρπάσαι αὐτόν ἐκ μέσου
αὐτῶν ἄγειν τε εἰς τὴν παρεμβολήν.

Πραξ. 23,10 Επειδὴ δε ἐγένε ἐντονος ἀντίθεσις και μεγάλη φιλονεικία,
εφοβήθηκε ὁ χιλιάρχος, μήπως και ξεσχισθῇ ἀπὸ αὐτοῦς ὁ
Παῦλος, διέταξε να κατεβούν οἱ στρατιῶται και να
αρπάξουν τον Παῦλον ἐκ μέσου των συνέδρων και να τον
οδηγήσουν στο στρατόπεδον.

Πραξ. 23,11 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ ἐπιστὰς αὐτῷ ὁ Κύριος εἶπε·
θάρσει, Παῦλε· ὡς γὰρ διεμαρτύρω τὰ περὶ ἐμοῦ εἰς
Ἱερουσαλήμ, οὕτω σε δεῖ καὶ εἰς Ῥώμην μαρτυρῆσαι.

Πραξ. 23,11 Κατὰ δε την επομένην νύκτα παρουσιάσθηκε ἔξαφνα στον
Παῦλον ὁ Κύριος και εἶπε· “ἔχε θάρρος, Παῦλε· διότι, ὅπως
με παρρησίαν ἐμαρτύρησες και ἐκήρυξες την ἀλήθειαν περὶ
ἐμοῦ εἰς την Ἱερουσαλήμ, ἔτσι σύμφωνα με το θεῖον σχέδιον
θα κηρύξης και εἰς την Ῥωμην”.

Πραξ. 23,12 Γενομένης δὲ ἡμέρας ποιήσαντές τινες τῶν Ἰουδαίων
συστροφὴν ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοῦς, λέγοντες μήτε
φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὔ ἀποκτείνωσι τὸν Παῦλον.

Πραξ. 23,12 Οταν δε ἐγένε ἡμέρα, μερικοὶ ἀπὸ τους Ἰουδαίους
εμαζεύτηκαν και ἔκαμαν συνωμοσίαν, ὠρκίσθησαν και
ἀναθεμάτισαν τον εαυτὸν τους λέγοντες, να μη φάγουν και
να μη πίνουν, ἕως ὅτου φονεύσουν τον Παῦλον.

Πραξ. 23,13 ἦσαν δὲ πλείους τεσσαράκοντα οἱ ταύτην τὴν
συνωμοσίαν πεποιηκότες·

Πραξ. 23,13 Αὐτοὶ δε που ἔκαμαν την συνωμοσίαν ἦσαν περισσότεροι

από σαράντα.

Πραξ. 23,14 οἷτινες προσελθόντες τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις εἶπον· ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτοὺς μηδενὸς γεύσασθαι ἕως οὗ ἀποκτείνωμεν τὸν Παῦλον.

Πραξ. 23,14 Αυτοὶ λοιπὸν προσήλθαν στους ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους καὶ εἶπαν· “ἀναθεματίσαμεν με φοβερόν ἀνάθεμα τους εὐτοὺς μας, νὰ μὴ γευθοῦμε τίποτε ἕως ὅτου φονεύσωμεν τὸν Παῦλον.

Πραξ. 23,15 νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὖριον αὐτὸν καταγάγῃ πρὸς ὑμᾶς, ὡς μέλλοντας διαγινώσκειν ἀκριβέστερον τὰ περὶ αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ πρὸ τοῦ ἐγγίσει αὐτὸν ἔτοιμοί ἐσμεν τοῦ ἀνελεῖν αὐτόν.

Πραξ. 23,15 Τώρα λοιπὸν σεῖς μαζὴ με τὸ συνέδριον δηλώσατε στὸν χιλιάρχον, νὰ κατεβάσῃ αὖριον τὸν Παῦλον εἰς σας, διότι τάχα πρόκειται νὰ μάθετε με μεγαλυτέραν ἀκρίβειαν τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἡμεῖς δε προτοῦ νὰ πλησιάσῃ αὐτὸς στὸ συνέδριον, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τὸν φονεύσωμεν”.

Πραξ. 23,16 ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον, παραγενόμενος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀπήγγειλε τῷ Παύλῳ.

Πραξ. 23,16 Ὁ υἱὸς ὅμως τῆς ἀδελφῆς τοῦ Παύλου ἤκουσε τὴν σχεδιαζομένην ἐνέδραν, ἐφθασε καὶ εἰσήλθε στὸ στρατόπεδον καὶ ἐγνωστοποίησε στὸν Παῦλον αὐτὰ, ποὺ εἶχε ἀκούσει.

Πραξ. 23,17 προσκαλεσάμενος δὲ ὁ Παῦλος ἓνα τῶν ἐκατοντάρχων ἔφη· τὸν νεανίαν τοῦτον ἀπάγαγε πρὸς τὸν χιλιάρχον· ἔχει γάρ τι ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ.

Πραξ. 23,17 Τότε ὁ Παῦλος ἐκάλεσε ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐκατοντάρχους καὶ εἶπε· “αὐτὸν τὸν νέον ὀδήγησέ τὸν στὸν χιλιάρχον, διότι κάτι ἔχει νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ”.

- Πραξ. 23,18 ὁ μὲν οὖν παραλαβὼν αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τὸν χιλιάρχον καὶ φησιν· ὁ δέσμιος Παῦλος προσκαλεσάμενός με ἠρώτησε τοῦτον τὸν νεανίαν ἀγαγεῖν πρὸς σε, ἔχοντά τι λαλῆσαί σοι.
- Πραξ. 23,18 Αυτὸς λοιπὸν ἐπῆρε τὸν νέον, τὸν οδήγησε πρὸς τὸν χιλιάρχον καὶ εἶπε· “ὁ Παῦλος, ὁ φυλακισμένος, με ἐπροσκάλεσε καὶ με παρεκάλεσε νὰ οδηγήσω εἰς σε αὐτὸν τὸν νέον, διότι κάτι ἔχει νὰ σου πῇ”.
- Πραξ. 23,19 ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς αὐτοῦ ὁ χιλιάρχος καὶ ἀναχωρήσας κατ’ ἰδίαν ἐπυνθάνετο, τί ἐστὶν ὃ ἔχεις ἀπαγγεῖλαί μοι;
- Πραξ. 23,19 Τὸν ἐπιασε τότε ἀπὸ το χέρι ὁ χιλιάρχος, ἐπῆγε εἰς ἓνα ἰδιαίτερον μέρος καὶ τὸν ἠρώτησε· “ποῖό ἐστὶν αὐτό, πού ἔχεις νὰ μου ἀναγγείλῃς;”
- Πραξ. 23,20 εἶπε δὲ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι συνέθεντο τοῦ ἐρωτῆσαί σε ὅπως αὔριον εἰς τὸ συνέδριον καταγάγῃς τὸν Παῦλον, ὥς μελλόντων τι ἀκριβέστερον πυνθάνεσθαι περὶ αὐτοῦ.
- Πραξ. 23,20 Εἶπε δὲ ὁ νέος· “οἱ Ἰουδαῖοι συνεφώνησαν νὰ σε παρακαλέσουν νὰ κατεβάσῃς αὔριον τὸν Παῦλον στο συνέδριον, διότι τάχα πρόκειται νὰ ἐξετάσουν καὶ νὰ πληροφορηθοῦν ἀκριβέστερον τὰ περὶ αὐτοῦ.
- Πραξ. 23,21 σὺ οὖν μὴ πεισθῇς αὐτοῖς· ἐνεδρεύουσι γὰρ αὐτὸν ἐξ αὐτῶν ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὔ ἀνέλωσιν αὐτόν, καὶ νῦν ἑτοιμοὶ εἰσι προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.
- Πραξ. 23,21 Σὺ ὅμως νὰ μὴ πεισθῇς εἰς αὐτούς. Διότι τοὺς στήνουν καρτέρι σαράντα καὶ πλέον ἄνδρες ἀπὸ αὐτούς, οἱ οἵοι ἐπῆραν ὄρκον καὶ ἀνάθεμα, νὰ μὴ φάγουν καὶ νὰ μὴ πίνουν, ἕως ὅτου τὸν φονεύσουν. Καὶ τώρα εἶναι ἑτοιμοί, περιμένοντες τὴν υπόσχεσίν σου, νὰ οδηγήσῃς ἐκεῖ τὸν

Παῦλον”.

Πραξ. 23,22 ὁ μὲν οὖν χιλιάρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρὸς με.

Πραξ. 23,22 Ο χιλιάρχος λοιπὸν ἀφῆκε ἐλεύθερον τὸν νέον, ἀφοῦ του παρήγγειλε νὰ μὴ πη εἰς κανένα “ὅτι ἐφανέρωσες αὐτὰ εἰς ἐμέ”.

Πραξ. 23,23 Καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν ἑκατοντάρχων εἶπεν· ἐτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἵππεῖς ἑβδομήκοντα καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός,

Πραξ. 23,23 Καὶ ἀφοῦ ἐπροσκάλεσε δύο ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρχους εἶπε· “ἐτοιμάσατε διακοσίους στρατιώτας νὰ υπάγουν μέχρι τὴν Καισάρειαν καὶ ἑβδομήντα ἱππεῖς καὶ διακοσίους λογχοφόρους, νὰ εἶναι ἐτοιμοὶ εἰς τὰς ἐννέα τὴν νύκτα.

Πραξ. 23,24 κτήνη τε παραστήσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα,

Πραξ. 23,24 Καὶ νὰ πάρουν μαζὴ τῶν ζῶα, διὰ νὰ ἐπιβιβάσουν καὶ νὰ μεταφέρουν σῶον καὶ ἀσφαλὴ τὸν Παῦλον πρὸς τὸν Φηλικά, τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἰουδαίας”.

Πραξ. 23,25 γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·

Πραξ. 23,25 Ἐγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία περιεῖχε τὰ ἐξῆς·

Πραξ. 23,26 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

Πραξ. 23,26 “Ὁ Κλαύδιος Λυσίας χαιρετίζει τὸν ευγενέστατον ἡγεμόνα Φηλικά.

Πραξ. 23,27 τὸν ἄνδρα τοῦτον συλληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ’ αὐτῶν ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην αὐτόν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.

Πραξ. 23,27 Τὸν ἄνδρα αὐτόν, ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐπρόκειτο νὰ φονευθῇ ἀπὸ αὐτοὺς, ὥρμησα ἐγὼ μαζὴ με τὸ στράτευμα καὶ τὸν ἔσωσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν, διότι ἔμαθα ὅτι εἶναι Ῥωμαῖος.

Πραξ. 23,28 βουλόμενος δὲ γινῶναι τὴν αἰτίαν δι’ ἣν ἐνεκάλουν

	αὐτῷ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν·
Πραξ. 23,28	Επειδὴ δε ἤθελα να μάθω την αιτίαν, δια την οποίαν τον κατηγοροῦσαν, τον εκατέβασα στο συνέδριόν των.
Πραξ. 23,29	ὃν εὖρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἔγκλημα ἔχοντα.
Πραξ. 23,29	Ευρήκα ὁμως να τον κατηγοροῦν δια ζητήματα του θρησκευτικού των νόμου, χωρὶς να ἔχη υποπέσει εις κανένα ἔγκλημα, το οποίον να τιμωρῆται ἀπὸ τους νόμους μας με θάνατον η με φυλάκισιν.
Πραξ. 23,30	μηνυθείσης δέ μοι ἐπιβουλῆς εἰς τὸν ἄνδρα μέλλειν ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἐξαυτῆς ἔπεμψα πρὸς σε, παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγοροῖς λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σοῦ. ἔρρωσο.
Πραξ. 23,30	Επειδὴ δε μου κατηγγέλθη ὅτι ἐπρόκειτο να γίνη κάποια δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον του ἀνδρός αὐτοῦ εκ μέρους των Ἰουδαίων, τον ἔστειλα ἀμέσως πρὸς σε και παρήγγειλα στους κατηγοροὺς του να ἐκθέσουν ἐνώπιόν σου ὅσα ἔχουν ἐναντίον του. Ὑγίαινε”.
Πραξ. 23,31	Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον ἤγαγον διὰ τῆς νυκτός εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα,
Πραξ. 23,31	Οἱ στρατιῶται λοιπὸν σύμφωνα με την διαταγὴν που ἔλαβον, ἐπήραν τον Παῦλον και τον ἔφεραν δια νυκτός εἰς την Ἀντιπατρίδα.
Πραξ. 23,32	τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τοὺς ἰππεῖς πορεύεσθαι σὺν αὐτῷ, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν παρεμβολήν·
Πραξ. 23,32	Την ἄλλην δε ἡμέραν οἱ πεζοὶ στρατιῶται ἀφήκαν τους ἰππεῖς να πορευθοῦν μαζὴ με τον Παῦλον και αυτοὶ ἐπέστρεψαν στο στρατόπεδον της Ἱερουσαλήμ.
Πραξ. 23,33	οἳτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολήν τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον

αὐτῷ.

- Πραξ. 23,33 Οι δε ιππεῖς, αφού εισηλθαν εἰς τὴν Καισάρειαν, παρέδωσαν τὴν ἐπιστολὴν στὸν ἐπίτροπον καὶ τοῦ παρουσίασαν καὶ τὸν Παῦλον.
- Πραξ. 23,34 ἀναγνοὺς δὲ ὁ ἡγεμὼν καὶ ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχίας ἐστὶ, καὶ πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας,
- Πραξ. 23,34 Όταν δε ὁ ἡγεμὼν ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολὴν, ἠρώτησε τὸν Παῦλον ἀπὸ ποίαν ἐπαρχίαν εἶναι καὶ αφού ἐπληροφορήθηκε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Κιλικίαν,
- Πραξ. 23,35 διακούσομαί σου, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σου παραγένωνται· ἐκέλευσέ τε αὐτὸν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρώδου φυλάσσεσθαι.
- Πραξ. 23,35 εἶπε· “θα σε ἀκούσω με προσοχὴν, ὅταν ἔλθουν καὶ οἱ κατήγοροί σου”. Διέταξε δε νὰ φρουρῇται ὁ Παῦλος εἰς φυλακὴν τοῦ ἀνακτόρου, πού εἶχε κτίσει ὁ Ἡρώδης καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο τώρα οἶκημα τοῦ πραιτῶρος.

ΠΡΑΞΕΙΣ 24

- Πραξ. 24,1 Μετὰ δὲ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ῥήτορος Τερτύλλου τινός, οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλου.
- Πραξ. 24,1 Ἐπειτα δε ἀπὸ πέντε ἡμέρας κατέβηκε ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας εἰς τὴν Καισάρειαν μαζὴ με τοὺς πρεσβυτέρους καὶ με κάποιον δικηγόρον, ὀνόματι Τερτυλλον, οἱ ὁποῖοι καὶ κατέθεσαν στὸν ἐπίτροπον καταγγελίαν ἐναντίον τοῦ Παύλου.
- Πραξ. 24,2 κληθέντος δὲ αὐτοῦ ἤρξατο κατηγορεῖν ὁ Τέρτυλλος λέγων·
- Πραξ. 24,2 Αφού δε ἐκλήθη ὁ Παῦλος, ἤρχισε ὁ Τερτυλλος νὰ τὸν κατηγορῇ λέγων·

- Πραξ. 24,3 πολλῆς εἰρήνης τυγχάνοντες διὰ σοῦ καὶ κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τούτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας, πάντα τε καὶ πανταχοῦ ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας.
- Πραξ. 24,3 “επειδὴ, ευγενέστατε Φήλιξ, απολαμβάνομεν χάρις εἰς σε πολλὴν εἰρήνην καὶ γίνονται μεγάλα ἔργα στο ἔθνος τούτο, χάρις εἰς τὴν ἰδικὴν σου φροντίδα, εἰς κάθε περίστασιν καὶ εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τὰ βλέπομεν καὶ τὰ δεχόμεθα με κάθε ευγνωμοσύνην.
- Πραξ. 24,4 ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖον σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκοῦσαί σε ἡμῶν συντόμως τῇ σῇ ἐπιεικείᾳ.
- Πραξ. 24,4 Δια να μη σε ενοχλῶ δε περισσότερον, διηγούμενος τὰ ἔργα σου, σε παρακαλῶ να ακούσης με ευμένειαν αὐτά, που με συντομίαν θα σου εἴπωμεν.
- Πραξ. 24,5 εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν καὶ κινοῦντα στάσιν πᾶσι τοῖς Ἰουδαίοις τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην, πρωτοστάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἵρέσεως,
- Πραξ. 24,5 Διότι εὐρήκαμεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον πολὺ επικίνδυνον δια τὸν λαόν, ἀληθινὴν πληγὴν, να αναταράσῃ καὶ να ἐξερεθίσῃ εἰς στάσιν ὅλους τοὺς Ἰουδαίους, ἀνά τας διαφόρους ἐπαρχίας, να εἶναι δε ἡ ψυχὴ καὶ ὁ πρωτοστάτης τῆς αἵρέσεως τῶν Ναζωραίων.
- Πραξ. 24,6 ὃς καὶ τὸ ἱερὸν ἐπείρασε βεβηλῶσαι, ὃν καὶ ἐκρατήσαμεν καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον ἠθελήσαμεν κρίνειν·
- Πραξ. 24,6 Αὐτὸς ἐπεχείρησε να βεβηλώσῃ καὶ τὸ ἱερὸν. Δι' αὐτὸ καὶ τὸν ἐπιάσαμε· καὶ ἠθελήσαμεν σύμφωνα με τὸν Νόμον μας να τὸν δικάσωμεν.
- Πραξ. 24,7 παρελθὼν δὲ Λυσίας ὁ χιλιάρχος μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε,
- Πραξ. 24,7 Ἀλλὰ κατέφθασε ὁ Λυσίας ὁ χιλιάρχος καὶ τὸν ἥρπασε ἀπὸ τὰ χέρια μας με πολλὴν βίαν.

- Πραξ. 24,8 κελεύσας τοὺς κατηγοροὺς αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἐπὶ σέ· παρ’ οὗ δυνήσῃ αὐτὸς ἀνακρίνας περὶ πάντων τούτων ἐπιγνῶναι ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ.
- Πραξ. 24,8 Διέταξε δε να ἔλθουν οι κατήγοροί του ενώπιόν σου. Από τον ίδιον δε τον Λυσίαν, εἰάν κάμης ἔρευναν και ἀνάκρισιν, θα γνωρίσης πολὺ καλὰ ὅλα αὐτὰ, δια τα οποία ἡμεῖς τον κατηγοροῦμε”.
- Πραξ. 24,9 συνεπέθεντο δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν.
- Πραξ. 24,9 Συνεφώνησαν δε και οι παριστάμενοι Ἰουδαῖοι λέγοντες ὅτι ἔτσι ακριβῶς ἔχουν τα πράγματα.
- Πραξ. 24,10 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος νεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἡγεμόνος λέγειν· ἐκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει τούτῳ ἐπιστάμενος εὐθυμότερον τὰ περὶ ἑμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι,
- Πραξ. 24,10 Ο δε Παῦλος, ὅταν ο ἡγεμὼν του ἔκαμε νεῦμα να ομιλήσῃ, ἀπεκρίθη· “επειδὴ γνωρίζω, ὅτι ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶσαι δικαστὴς στο ἔθνος τούτο, με πρόθυμον διάθεσιν και με εμπιστοσύνην ἀπολογοῦμαι ενώπιόν σου δια τα περὶ ἐμέ.
- Πραξ. 24,11 δυναμένου σου γνῶναι ὅτι οὐ πλείους εἰσὶ μοι ἡμέραι δεκαδύο ἀφ’ ἧς ἀνέβην προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλὴμ·
- Πραξ. 24,11 Και τούτο, διότι ἡμπορεῖς συ να πληροφορηθῇς, ὅτι δεν εἶναι περισσότερες ἀπὸ δώδεκα ἡμέρες ἀπὸ τότε που ἀνέβηκα εἰς Ἱεροσόλυμα, δια να προσκυνήσω.
- Πραξ. 24,12 καὶ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ εὖρόν με πρὸς τινα διαλεγόμενον ἢ ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, οὔτε ἐν ταῖς συναγωγαῖς οὔτε κατὰ τὴν πόλιν·
- Πραξ. 24,12 Και οὔτε στο ἱερόν με εὐρήκαν να συζητῶ με κανένα η να κάνω συναγεμὸν του ὄχλου οὔτε εἰς τας συναγωγὰς οὔτε εἰς οποιονδήποτε ἄλλο μέρος της πόλεως.
- Πραξ. 24,13 οὔτε παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν νῦν κατηγοροῦσίν μου.

- Πραξ. 24,13 Ούτε ημπορούν να αποδείξουν αυτά, δια τα οποία τώρα με κατηγορούν.
- Πραξ. 24,14 ὁμολογῶ δὲ τοῦτό σοι, ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἣν λέγουσιν αἵρεσιν οὕτω λατρεύω τῷ πατρώῳ Θεῷ, πιστεύων πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν νόμον καὶ τοῖς ἐν τοῖς προφήταις γεγραμμένοις,
- Πραξ. 24,14 Ομολογῶ ὁμως εἰς σε τοῦτο· ὅτι σύμφωνα με τὴν νέαν πίστιν, τὴν χριστιανικὴν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ονομάζουν αἵρεσιν, ἐτσι λατρεύω τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μας, πιστεύων εἰς ὅλα ὅσα διατάσσει ὁ Νόμος καὶ εἰς ὅσα εἶναι γραμμένα στους προφῆτας.
- Πραξ. 24,15 ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεὸν ἣν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καὶ ἀδίκων·
- Πραξ. 24,15 Εἶχω πίστιν καὶ ἐλπίδα στὸν Θεόν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔχουν καὶ συμμερίζονται, ὅτι δηλαδὴ θὰ γίνῃ ἀνάστασις νεκρῶν, δικαίων καὶ ἀδίκων.
- Πραξ. 24,16 ἐν τούτῳ δὲ καὶ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπτον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διὰ παντός.
- Πραξ. 24,16 Ακριβῶς δε διότι ἔχω αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, ἐργάζομαι προσπαθὼν νὰ ἔχω πάντοτε συνείδησιν ἀγαθὴν, χωρὶς καμμίαν τύψιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.
- Πραξ. 24,17 δι' ἐτῶν δὲ πλειόνων παρεγενόμην ἐλεημοσύνας ποιήσων εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς·
- Πραξ. 24,17 Ἀφοῦ δε ἀπουσίασα ἀρκετὰ ἔτη, ἦρθα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, δια νὰ φέρω ἐλεημοσύνας στὸ ἔθνος μου καὶ νὰ προσφέρω θυσίας στὸν ναόν.
- Πραξ. 24,18 ἐν οἷς εὖρὸν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ, οὐ μετὰ ὄχλου οὐδὲ μετὰ θορύβου, τινὲς ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι,
- Πραξ. 24,18 Εἰς αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἔργα μου με εὐρήκαν στὸ ἱερόν νὰ ἐκπληρῶνω ὅσα δια τὸν ἀγνισμόν εἶναι καθιερωμένα, ὅχι με

- όχλον ούτε με αναταραχήν και αναστάτωσιν. Με ευρήκαν
δε μερικοί Ιουδαίοι από την Ασίαν,
- Πραξ. 24,19 οὓς ἔδει ἐπὶ σοῦ παρεῖναι καὶ κατηγορεῖν εἴ τι ἔχοιεν
πρὸς με.
- Πραξ. 24,19 οἱ οἱποῖοι ἐπρεπε και να παρουσιασθούν ενώπιόν σου και να
καταθέσουν κατηγορίαν, εἰάν βέβαια υποτεθῇ ὅτι ἔχουν
κάτι ἐναντίον να καταθέσουν.
- Πραξ. 24,20 ἢ αὐτοὶ οὗτοι εἰπάτωσαν τί εὔρον ἐν ἐμοὶ ἀδίκημα
στάντος μου ἐπὶ τοῦ συνεδρίου,
- Πραξ. 24,20 Η ἐπὶ τέλους, ας πουν αυτοὶ ἐδῶ, ποῖον ἀδίκημα ευρήκαν
εἰς ἐμέ, ὅταν ἐστάθῃκα ὡς κατηγορούμενος στο συνέδριόν
των.
- Πραξ. 24,21 ἢ περὶ μιᾶς ταύτης φωνῆς ἧς ἔκραξα ἐστῶς ἐν αὐτοῖς,
ὅτι περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι σήμερον ὑφ’
ὕμῶν.
- Πραξ. 24,21 Ἐκτός εἰάν ἀδίκημα θεωροῦν μίαν φωνήν, που ἐφώνησα
δυνατὰ ὀρθίος ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὅτι ἐγὼ δικάζομαι σήμερα
ἀπὸ σας περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν”.
- Πραξ. 24,22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φῆλιξ ἀνεβάλετο αὐτοῦς,
ἀκριβέστερον εἰδῶς τὰ περὶ τῆς ὁδοῦ, εἰπὼν· ὅταν
Λυσίας ὁ χιλιάρχος καταβῇ, διαγνώσομαι τὰ καθ’ ὑμᾶς,
- Πραξ. 24,22 Ὅταν δε ο Φήλιξ ἤκουσε αὐτά, ἀνέβαλε να βγάλῃ ἀπόφασιν,
και τοῦτο διότι ἐγνώριζε πολὺ καλῦτερα τα περὶ νέας
θρησκείας και ἀντελήφθη ὅτι εἶναι ἀσύστατοι αι κατηγορίαι
των Ιουδαίων ἐναντίον του Παύλου. Εἶπε ὁμως· “ὅταν ο
Λυσίας ο χιλιάρχος κατεβῇ εἰς την Καισάρειαν, θα
πληροφορηθῶ καλῦτερον το ζήτημά σας”.
- Πραξ. 24,23 διαταξάμενός τε τῷ ἑκατοντάρχῃ τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον
ἔχειν τε ἄνεσιν καὶ μηδὲνα κωλύειν τῶν ἰδίων αὐτοῦ
ὑπηρετεῖν ἢ προσέρχεσθαι αὐτῷ.
- Πραξ. 24,23 Ἐδωσε δε διαταγήν στον ἐκατόνταρχον, να φρουρῇται ο
Παῦλος, να ἔχη σχετικὴν ἐλευθερίαν και ευκολίαν και να μη

εμποδίζεται κανείς από τους ιδικούς του να τον υπηρετή η να τον επισκέπτεται.

Πραξ. 24,24 Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς παραγενόμενος ὁ Φῆλιξ σὺν Δρουσίλλῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, οὔσῃ Ἰουδαία, μετεπέμψατο τὸν Παῦλον καὶ ἤκουσεν αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

Πραξ. 24,24 Επειτα δε από ολίγας ημέρας ἦλθε ο Φῆλιξ μαζί με την σύζυγόν του την Δρουσίλλαν, η οποία ἦτο Ἰουδαία, ἐκάλεσε τον Παῦλον και τον ἤκουσε να ομιλή περί της πίστεως στον Χριστόν.

Πραξ. 24,25 διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας καὶ τοῦ κρίματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι, ἔμφοβος γενόμενος ὁ Φῆλιξ ἀπεκρίθη· τὸ νῦν ἔχον πορεύου, καιρὸν δὲ μεταλαβὼν μετακαλέσομαί σε,

Πραξ. 24,25 Καθὼς ὁμως αὐτὸς ὠμιλοῦσε περὶ δικαιοσύνης και περὶ ἐγκρατείας και περὶ της κρίσεως, η οποία ἐμελλε να γίνη, ο Φῆλιξ, καθὼ ἐνόχος εις πολλά αμαρτήματα, κατελήφθη ἀπὸ φόβον και ἀπήντησεν στον Παῦλον· “ἐπὶ του παρόντος πῆγαινε και ὅταν εὐρω ευκαιρίαν θα στείλω να σε καλέσω πάλιν”.

Πραξ. 24,26 ἅμα δὲ καὶ ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Παύλου ὅπως λύση αὐτόν· διὸ καὶ πυκνότερον αὐτόν μεταπεμπόμενος ὠμίλει αὐτῷ.

Πραξ. 24,26 Συγχρόνως ἤλπιζε ο Φῆλιξ ὅτι θα πάρη χρήματα ἀπὸ τον Παῦλον, δια να τον ἀπολύση. Δι' αὐτό δε και τον προσκαλοῦσε συχνότερα και συνωμιλοῦσε μαζί του.

Πραξ. 24,27 Διετίας δὲ πληρωθείσης ἔλαβε διάδοχον ὁ Φῆλιξ Πόρκιον Φῆστον· θέλων δὲ χάριν καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ κατέλιπε τὸν Παῦλον δεδεμένον.

Πραξ. 24,27 Οταν δε συνεπληρώθησαν δύο χρόνια, ἦλθε διάδοχος του Φηλικος ο Πορκιος Φήστος. Επειδὴ δε ο Φῆλιξ ἤθελε να κάμη χάριν στους Ἰουδαίους και να τους καλοπιάση, ἀφῆκε

τον Παύλον φυλακισμένον.

ΠΡΑΞΕΙΣ 25

Πραξ. 25,1 Φῆστος οὖν ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ Καισαρείας·

Πραξ. 25,1 Ο Φῆστος λοιπὸν, ὅταν ἦλθε και εγκατεστάθηκε εἰς την επαρχίαν της Συρίας, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβηκε ἀπὸ την Καισάρειαν εἰς τα Ἱεροσόλυμα.

Πραξ. 25,2 ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ παρεκάλουν αὐτόν,

Πραξ. 25,2 Παρουσίασαν δε εἰς αὐτόν ο ἀρχιερεὺς και οἱ πρῶτοι ματαξὺ των Ἰουδαίων καταγγελίαν ἐναντίον του Παύλου και τον παρακαλοῦσαν,

Πραξ. 25,3 αἰτούμενοι χάριν κατ' αὐτοῦ, ὅπως μεταπέμψηται αὐτόν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἐνέδραν ποιοῦντες ἀνελεῖν αὐτόν κατὰ τὴν ὁδόν.

Πραξ. 25,3 ζητοῦντες ὡς χάριν ἰδικὴν των ἐναντίον του Παύλου, να τον καλέση ο Φῆστος εἰς την Ἱερουσαλήμ. Ἐνῶ συγχρόνως ἐτοίμαζαν ἐνέδραν να τον φονεύσουν στον δρόμον.

Πραξ. 25,4 ὁ μὲν οὖν Φῆστος ἀπεκρίθη τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἐν Καισαρείᾳ ἑαυτόν δὲ μέλλειν ἐν τάχει ἐκπορεύεσθαι·

Πραξ. 25,4 Ο Φῆστος ὁμῶς ἀπήντησε, να κρατήται ο Παῦλος εἰς την Καισάρειαν και ὅτι αὐτὸς σύντομα ἐπρόκειτο να ἀναχωρήσῃ ἀπὸ την Ἱερουσαλήμ δια την Καισάρειαν.

Πραξ. 25,5 οἱ οὖν δυνατοὶ ἐν ὑμῖν, φησί, συγκαταβάντες, εἴ τί ἐστιν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, κατηγορεῖτωσαν αὐτοῦ.

Πραξ. 25,5 “Αὐτοὶ λοιπὸν που κατέχουν τας πρῶτας θέσεις μεταξὺ σας, εἶπεν, ας κατεβούν μαζή μου, και εἴαν υπάρχῃ κάποια ἐνοχὴ ἐναντίον του ἀνθρώπου τούτου, ας διατυπώσουν ἐκεῖ την κατηγορίαν των”.

- Πραξ. 25,6 Διατρίψας δὲ ἐν αὐτοῖς ἡμέρας πλείους ἢ δέκα, καταβὰς εἰς Καισάρειαν, τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος ἐκέλευσε τὸν Παῦλον ἀχθῆναι.
- Πραξ. 25,6 Αφοῦ δε ἔμεινε μεταξύ αὐτῶν περισσότερον ἀπὸ δέκα ἡμέρες, κατέβηκε εἰς τὴν Καισάρειαν. Τὴν δε ἄλλην ἡμέραν καθίσας στο δικαστικὸν βῆμα, διέταξε να φέρουν τὸν Παῦλον.
- Πραξ. 25,7 παραγενομένου δὲ αὐτοῦ περιέστησαν οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβεβηκότες Ἰουδαῖοι, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιώματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, ἃ οὐκ ἴσχυον ἀποδείξαι,
- Πραξ. 25,7 Οταν δε αὐτὸς ἦλθε, τὸν περικύκλωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, που εἶχαν κατεβῇ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, διατυπώνοντες ἐναντίον τοῦ Παύλου πολλὰς καὶ βαρείας κατηγορίας, τὰς ὁποίας ὁμως δεν ἠμποροῦσαν να ἀποδείξουν.
- Πραξ. 25,8 ἀπολογουμένου αὐτοῦ ὅτι οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων οὔτε εἰς τὸ ἱερόν οὔτε εἰς Καίσαρά τι ἥμαρτον.
- Πραξ. 25,8 Καὶ τοῦτο διότι ὁ Παῦλος ἀπολογούμενος, διεκήρυσσε ὅτι· “οὔτε στὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων οὔτε στὸν ναὸν οὔτε στὸν Καίσαρα διέπραξα τὸ παραμικρότερον σφάλμα”.
- Πραξ. 25,9 ὁ Φῆστος δὲ θέλων τοῖς Ἰουδαίοις χάριν καταθέσθαι, ἀποκριθεὶς τῷ Παύλῳ εἶπε· θέλεις εἰς Ἱερουσαλήμ ἀναβὰς ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ’ ἐμοῦ;
- Πραξ. 25,9 Ὁ δε Φῆστος θέλων να ευχαριστήσῃ τοὺς Ἰουδαίους ἀπεκρίθη στὸν Παῦλον καὶ εἶπε· “θέλεις να ἀνεβῇς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ να δικασθῇς ἐκεῖ ἐνώπιόν μου δια τὰ ζητήματα αὐτά;”
- Πραξ. 25,10 εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· ἐπὶ τοῦ βήματος Καίσαρος ἐστὼς εἰμι, οὔ με δεῖ κρίνεσθαι. Ἰουδαίους οὐδὲν ἠδίκησα, ὥς καὶ σὺ κάλλιον ἐπιγνώσκεις·
- Πραξ. 25,10 Ὁ δε Παῦλος εἶπε· “ἐγὼ στέκομαι ἐδῶ, ἐμπρὸς στο

δικαστήριον του Καίσαρος, στο οποίον και πρέπει να δικασθῶ ως Ρωμαῖος πολίτης. Τους Ιουδαίους δεν τους ἔχω αδικήσει εἰς τίποτε, ὅπως και συ ο ἴδιος καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον γνωρίζεις.

Πραξ. 25,11 εἰ μὲν γὰρ ἀδικῶ καὶ ἄξιον θανάτου πέπραχά τι, οὐ παραιτοῦμαι τὸ ἀποθανεῖν· εἰ δὲ οὐδὲν ἔστιν ὧν οὔτοι κατηγοροῦσί μου, οὐδεῖς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι· Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι.

Πραξ. 25,11 Διότι εἰάν μεν τους αδικῶ και ἔχω διαπράξει κάτι ἄξιον θανάτου, δεν αρνούμαι να καταδικασθῶ εἰς θάνατον και να αποθάνω. Εἰάν ὅμως τίποτε δεν εἶναι αληθινόν ἀπὸ ἐκεῖνα, που αυτοί με κατηγοροῦν, κανεῖς δεν ἔχει το δικαίωμα και την εξουσίαν να με χάριση εἰς αὐτούς, δια να με θανατώσουν. Καμνῶ ἐφεσιν στον Καίσαραν και ζητῶ να δικασθῶ ἐνώπιόν του”.

Πραξ. 25,12 τότε ὁ Φῆστος συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου ἀπεκρίθη· Καίσαρα ἐπικέκλησαι, ἐπὶ Καίσαρα πορεύση.

Πραξ. 25,12 Τότε ο Φῆστος, αφού συνεζήτησε με το συμβούλιόν του, απεκρίθη· “τον Καίσαρα ἔχεις επικαλεσθῆ; Εἰς τον Καίσαρα θα πορευθῆς”.

Πραξ. 25,13 Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ Βερνίκη κατήντησαν εἰς Καισάρειαν ἀσπασόμενοι τὸν Φῆστον.

Πραξ. 25,13 Αφού δε ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες, ο βασιλεὺς Ἀγρίππας και η ἀδελφή του Βερνίκη ἦλθαν εἰς την Καισάρειαν με τον σκοπὸν να χαιρετήσουν και να συγχαροῦν τον Φῆστον.

Πραξ. 25,14 ὥς δὲ πλείους ἡμέρας διέτριβον ἐκεῖ, ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον λέγων· ἀνὴρ τίς ἐστι καταλελειμμένος ὑπὸ Φήλικος δέσμιος,

Πραξ. 25,14 Καθὼς δε παρέμειναν ἐκεῖ περισσότερες ἡμέρες, ο Φῆστος ἐξέθεσε στον βασιλέα τα κατὰ τον Παῦλον λέγων· “κάποιος ἄνθρωπος ἔχει ἀφεθῆ φυλακισμένος ἀπὸ τον Φηλικά.

- Πραξ. 25,15 περὶ οὗ γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην·
- Πραξ. 25,15 Δι' αὐτόν, ὅταν ἐγὼ ἐπῆγα εἰς Ἱεροσόλυμα, μου ἐπέδωσαν καταγγελίαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, ζητούντες νὰ τον δικάσω καὶ καταδικάσω.
- Πραξ. 25,16 πρὸς οὓς ἀπεκρίθην ὅτι οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαι τινὰ ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγοροὺς τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος.
- Πραξ. 25,16 Ἀπήντησα ὁμῶς εἰς αὐτοὺς ὅτι δεν ὑπάρχει συνήθεια στους Ῥωμαίους, διὰ νὰ φανοῦν ευχάριστοι εἰς κάποιους, νὰ παραδίδουν ἓνα ἄνθρωπον εἰς θάνατον, πρὶν ὁ κατηγορούμενος ἐλθῇ εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τοὺς μνηστὰς του καὶ πρὶν λάβῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὸ ἐγκλημα, πού κατηγορεῖται.
- Πραξ. 25,17 συνελθόντων οὖν αὐτῶν ἐνθάδε ἀναβολὴν μηδεμίαν ποιησάμενος τῇ ἑξῆς καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος ἐκέλευσα ἀχθῆναι τὸν ἄνδρα·
- Πραξ. 25,17 Ὅταν δὲ αὐτοὶ ἦλθαν μαζὶ μου ἐδῶ, ἐγὼ χωρὶς καμμίαν ἀναβολὴν ἐκάθισα ἀμέσως τὴν ἐπομένην ἡμέραν στο δικαστικὸν βῆμα καὶ διέταξα νὰ προσαχθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός.
- Πραξ. 25,18 περὶ οὗ σταθέντες οἱ κατήγοροι οὐδεμίαν αἰτίαν ἐπέφερον ὧν ὑπενόουν ἐγώ,
- Πραξ. 25,18 Οἱ κατήγοροι ὁμῶς, ὅταν ἐστάθησαν εἰς τὴν δικαστικὴν αἴθουσαν, δεν διετύπωσαν καμμίαν ἐναντίον του κατηγορίαν, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐγὼ ὑπέθετα καὶ ἐπερίμενα.
- Πραξ. 25,19 ζητήματα δὲ τινὰ περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτόν καὶ περὶ τινος Ἰησοῦ τεθνηκότος, ὃν ἔφασκεν ὁ Παῦλος ζῆν.

- Πραξ. 25,19 Αλλά είχαν εναντίον του κάποια ζητήματα περί της ιδικής των θρησκείας και δια κάποιον Ιησούν πεθαμένον, δια τον οποίον ο Παύλος έλεγε ότι ζη.
- Πραξ. 25,20 άπορούμενος δέ έγώ τήν περί τούτου ζήτησιν έλεγον εί βούλοιτο πορεύεσθαι είς Ίεροσόλυμα κάκεϊ κρίνεσθαι περί τούτων.
- Πραξ. 25,20 Επειδή δε εγώ ευρέθηκα εις απορίαν δια την έρευναν του ζητήματος αυτού, είπα στον Παύλον, εάν ήθελε, να μεταβη εις Ιεροσόλυμα και να δικασθή εκεί δι' αυτά τα ζητήματα.
- Πραξ. 25,21 τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν, ἐκέλευσα τηρεῖσθαι αὐτὸν ἕως οὔ πέμψω αὐτὸν πρὸς Καίσαρα.
- Πραξ. 25,21 Επειδή όμως ο Παύλος, επικαλεσθεῖς την ρωμαϊκήν του υπηκοότητα, εζήτησε να φρουρηθῇ, δια να δικασθῇ ἀπὸ τον σεβαστὸν αυτοκράτορα, διέταξα να φρουρήται αὐτός, ἕως ὅτου τον στείλω στον Καίσαρα”.
- Πραξ. 25,22 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Φῆστον ἔφη· ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. ὁ δὲ, αὐρίον, φησίν, ἀκούση αὐτοῦ.
- Πραξ. 25,22 Εἶπε δε ο Αγρίππας προς τον Φῆστον· “ήθελα και εγώ ο ίδιος να ακούσω αὐτὸν τον ἄνθρωπον”. Ο δε Φῆστος ἀπήντησε· “αὐρίον θα τον ἀκούσης”.
- Πραξ. 25,23 Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας καὶ εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον σὺν τε τοῖς χιλιάρχοις καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ’ ἐξοχὴν οὔσι τῆς πόλεως, καὶ κελεύσαντος τοῦ Φήστου ἤχθη ὁ Παῦλος.
- Πραξ. 25,23 Την επομένην, αφού ήλθε ο Αγρίππας και η Βερνίκη λαμπροστολισμένοι και με πολλήν συνοδείαν και εισήλθαν εις την αίθουσαν του δικαστηρίου μαζί με τους χιλιάρχους και τους άλλους επισήμους άνδρας, που ήσαν εις την πόλιν, διέταξε ο Φῆστος και οδηγήθηκε εκεί ο Παύλος.

- Πραξ. 25,24 καὶ φησιν ὁ Φῆστος· Ἀγρίππα βασιλεῦ καὶ πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες, θεωρεῖτε τοῦτον περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν μηκέτι.
- Πραξ. 25,24 Καὶ λέγει τότε ὁ Φῆστος· “Βασιλεῦ Ἀγρίππα καὶ ὅλοι ὅσοι εἴσθε παρόντες ἐδῶ μαζὴ μας, βλέπετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, δια τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων ἦλθαν καὶ με συνήντησαν καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐδῶ καὶ ἐφώναζαν ὅτι δεν πρέπει πλέον αὐτός νὰ ζῇ.
- Πραξ. 25,25 ἐγὼ δὲ καταλαβόμενος μηδὲν ἄξιον θανάτου αὐτὸν πεπραχέναι, καὶ αὐτοῦ δὲ τούτου ἐπικαλεσαμένου τὸν Σεβαστόν, ἔκρινα πέμπειν αὐτόν.
- Πραξ. 25,25 Εγὼ ὁμῶς ἐπειδὴ ἐκατάλαβα ὅτι τίποτε ἄξιον θανάτου δεν ἔχει πράξει αὐτός καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτός ὁ ἴδιος ἐπεκαλέσθη τὸν σεβαστὸν αυτοκράτορα, ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν στείλω εἰς τὴν Ρωμὴν.
- Πραξ. 25,26 περὶ οὗ ἄσφαλές τι γράψαι τῷ κυρίῳ οὐκ ἔχω· διὸ προήγαγον αὐτόν ἐφ’ ὑμῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης σχῶ τι γράψαι.
- Πραξ. 25,26 Δεν ἔχω ὁμῶς τίποτε το σαφές καὶ βέβαιον νὰ γράψω δι’ αὐτόν στὸν κύριον. Δι’ αὐτό, τὸν ἔφερα ἀπὸ τὴν φυλακὴν εἰς σὰς καὶ μάλιστα ἐμπρὸς εἰς σε, βασιλεῦ Ἀγρίππα, διὰ νὰ γίνῃ ἀνάκρισις καὶ ἀπὸ αὐτὴν νὰ ἔχω κάτι νὰ γράψω.
- Πραξ. 25,27 ἄλογον γὰρ μοι δοκεῖ πέμποντα δέσμιον μὴ καὶ τὰς κατ’ αὐτοῦ αἰτίας σημᾶναι.
- Πραξ. 25,27 Διότι μου φαίνεται παράλογον νὰ στέλνω κάποιον δεμένον εἰς τὴν Ρωμὴν, χωρὶς νὰ καθορίσω τὰς ἐναντίον τοῦ κατηγορίας”.

ΠΡΑΞΕΙΣ 26

- Πραξ. 26,1 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· ἐπιτρέπεται σοι ὑπὲρ σεαυτοῦ λέγειν. τότε ὁ Παῦλος ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἀπελογεῖτο·
- Πραξ. 26,1 Ο Ἀγρίππας ο βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὸν Παῦλον· “σου ἐπιτρέπεται να ομιλήσης ὑπὲρ τοῦ εἰσαυτοῦ σου”. Τότε ο Παῦλος, αφοῦ ἀπλωσε το χέρι, ἤρχισε τὴν ἀπολογία του.
- Πραξ. 26,2 περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἡγῆμαι ἐμαυτὸν μακάριον ἐπὶ σοῦ μέλλων ἀπολογεῖσθαι σήμερον,
- Πραξ. 26,2 “Δι’ ὅλα ὅσα κατηγοροῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, θεωρῶ τὸν εἰσαυτὸν μου εὐτυχῇ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, διότι μέλλω να ἀπολογηθῶ ἐνώπιόν σου σήμερον.
- Πραξ. 26,3 μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθνῶν τε καὶ ζητημάτων· διὸ δέομαί σου μακροθύμως ἀκοῦσαί μου.
- Πραξ. 26,3 Καὶ τοῦτο, διότι συ γνωρίζεις πολὺ καλὰ, ὅλα τα ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων, ὅπως καὶ ὅλα τα ζητήματά των. Δι’ αὐτὸ καὶ σε παρακαλῶ, να με ἀκούσης με υπομονήν.
- Πραξ. 26,4 Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος τὴν ἀπ’ ἀρχῆς γενομένην ἐν τῷ ἔθνει μου ἐν Ἱεροσολύμοις ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι,
- Πραξ. 26,4 Ποία μεν ὑπῆρξε ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράσις μου στο ἔθνος μου καὶ εἰς τα Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νεότητός μου καὶ ἐντεῦθεν, γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι.
- Πραξ. 26,5 προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν, ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἴρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος.
- Πραξ. 26,5 Αὐτοὶ με ἔχουν γνωρίσει πολὺ ἐνωρίτερα καὶ ἐὰν θέλουν να καταθέσουν τὴν ἀλήθειαν, θα βεβαιώσουν ὅτι ἐγὼ ἔζησα σύμφωνα με τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς πλεον

αυστηράς ομάδος της θρησκείας μας· έζησα δηλαδή και
επολιτεύθην ως Φαρισαίος.

Πραξ. 26,6 καὶ νῦν ἐπ' ἐλπίδι τῆς πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίας
γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔστηκα κρινόμενος,

Πραξ. 26,6 Καὶ τώρα ἐγὼ στέκομαι υπόδικος στο δικαστήριον τοῦτο
δια τὴν ἐλπίδα περὶ τοῦ Μεσσίου, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τὴν
υπόσχεσιν, που ὁ Θεὸς ἔδωκε στους πατέρας μας.

Πραξ. 26,7 εἷς ἦν τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐν ἑκτενείᾳ νύκτα καὶ
ἡμέραν λατρεῦον ἐλπίζει καταντῆσαι· περὶ ἧς ἐλπίδος
ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

Πραξ. 26,7 Καὶ δια τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῆς τῆς υποσχέσεως αἱ
δώδεκα φυλαὶ τοῦ λαοῦ μας συνεχῶς νύκτα καὶ ἡμέραν
προσφέρουν τὰς θυσίας τῆς λατρείας καὶ ἔχουν τὴν ἐλπίδα
να φθάσουν εἰς αὐτήν. Δι' αὐτήν τὴν ἐλπίδα ἐγὼ
κατηγοροῦμαι ἀπὸ τους Ἰουδαίους, βασιλεῦ Ἀγρίππα.

Πραξ. 26,8 τί ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;

Πραξ. 26,8 Διατί θεωρεῖται ἀπίστευτον ἀπὸ σας, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνασταίνει
τους νεκρούς;

Πραξ. 26,9 ἐγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἑμαυτῷ πρὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ τοῦ
Ναζωραίου δεῖν πολλὰ ἐναντία πρᾶξαι·

Πραξ. 26,9 Καὶ ἐγὼ ἔδειξα ἀπιστίαν εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ
εἰς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐνόμισα λοιπὸν ὅτι εἶχα καθήκον
πολλὰ νὰ πράξω ἀντίθετα καὶ ἐχθρικά κατὰ τοῦ ονόματος
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

Πραξ. 26,10 ὃ καὶ ἐποίησα ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ πολλοὺς τῶν ἁγίων
ἐγὼ ἐν φυλακαῖς κατέκλεισα τὴν παρὰ τῶν ἀρχιερέων
ἐξουσίαν λαβὼν, ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα
ψῆφον,

Πραξ. 26,10 Πράγμα ἄλλως τε, το ὁποῖον ἔκανα καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ
πολλοὺς ἀπὸ τους μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ ἐγὼ ἔρριψα καὶ
ἐκλείσα εἰς τὰς φυλακάς, ἀφοῦ εἶχα λάβει αὐτὴν τὴν
ἐξουσίαν ἀπὸ τους ἀρχιερεῖς, καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ

εφονεύοντο, εγώ είχα δώσει καταδικαστικήν ψήφον εναντίον των.

Πραξ. 26,11 καὶ κατὰ πάσας τὰς συναγωγὰς πολλάκις τιμωρῶν αὐτοὺς ἠνάγκαζον βλασφημεῖν, περισσῶς τε ἔμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις.

Πραξ. 26,11 Και εις ὅλας τας συναγωγὰς, ὅπου ὠδηγοῦντο δια να δικασθούν, εγώ εις πολλάς περιστάσεις βασανίζων αὐτοὺς προσπαθούσα να τους εξαναγκάσω να βλασφημήσουν εναντίον του Ἰησοῦ. Κυριαρχούμενος δε ἀπὸ ἀσυγκράτητον μανίαν εναντίον των, τους κατεδίωκα ἀκόμη και εις πόλεις, αι οποίαι εἶναι ἔξω ἀπὸ την Παλαιστίνην.

Πραξ. 26,12 Ἐν οἷς καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ' ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων,

Πραξ. 26,12 Ακριβῶς ἐπάνω στο ἔργον μου αὐτὸ ἐπήγαινα εις την Δαμασκόν, δια να καταδιώξω και ἐκεῖ τους Χριστιανούς με ἐξουσίαν και ἐγκρισιν, που εἶχα λάβει ἀπὸ τους ἀρχιερεῖς.

Πραξ. 26,13 ἡμέρας μέσης κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους·

Πραξ. 26,13 Κατὰ το μεσημέρι, καθὼς ἐπροχωρούσα στον δρόμον, εἶδα, βασιλεῦ Ἀγρίππα, να λάμπη γύρω ἀπὸ ἐμέ και ἀπὸ ἐκείνους, που ἐπήγαιναν μαζή μου, ἓνα φως ἀπὸ τον ουρανόν εντονώτερον ἀπὸ την λαμπρότητα του ἡλίου.

Πραξ. 26,14 πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρὸς με καὶ λέγουσαν τῇ ἐβραϊδὶ διαλέκτῳ· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

Πραξ. 26,14 Ενώ δε ὅλοι ἐπέσαμεν κάτω εις την γην, διότι δεν ἀντείχαμεν εις την καταπληκτικὴν αὐτὴν λάμψιν, ἤκουσα μίαν φωνὴν να μου ομιλή και να λέγη εις την ἐβραϊκὴν γλώσσαν· Σαοὺλ, Σαοὺλ, διατί με καταδιώκεις; Εἶναι

	σκληρόν δια σε να κλωτσάς εις τα καρφιά.
Πραξ. 26,15	ἐγὼ δὲ εἶπον· τίς εἶ, Κύριε; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις.
Πραξ. 26,15	Εγώ δε είπα· Ποιός είσαι, Κυριε; Εκείνος δε είπε· Εγώ είμαι ο Ιησούς, τον οποίον συ καταδιώκεις.
Πραξ. 26,16	ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες ὧν τε ὀφθήσομαί σοι,
Πραξ. 26,16	Αλλά σήκω και στάσου ορθός εις τα πόδια σου· δια τούτο παρουσιάσθηκα εις σε, να σε αναδείξω υπηρέτην και κήρυκα αυτών που είδες και εκείνων τα οποία στο μέλλον θα σου αποκαλύψω.
Πραξ. 26,17	ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς ἐγὼ σε ἀποστέλλω
Πραξ. 26,17	Εγώ δε θα σε σώζω από τους κινδύνους, που θα διατρέξης εκ μέρους του Ιουδαϊκού λαού και εκ μέρους των εθνών, εις τα οποία εγώ σε στέλλω.
Πραξ. 26,18	ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ κληρὸν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πίστει τῇ εἰς ἐμέ.
Πραξ. 26,18	Και σε στέλνω να ανοίξης τα μάτια της ψυχής των, δια να πιστεῦσουν και επιστρέψουν από το σκότος στο φως και από την εξουσίαν του σατανά στον Θεόν, και να πάρουν δια της πίστεώς των εις εμέ ἄφεσιν αμαρτιών και κληρονομίαν μαζή με εκείνους, που ἔχουν αγιασθή.
Πραξ. 26,19	Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ,
Πραξ. 26,19	Οθεν, βασιλεῦ Αγρίππας, δεν έγινα ανυπάκουος στο ουράνιον αυτό ὄραμα.
Πραξ. 26,20	ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμασκῷ πρῶτον καὶ Ἱερολύμοις, εἰς πᾶσάν τε τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας καὶ τοῖς ἔθνεσιν

ἀπαγγέλλω μετανοεῖν καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν,
ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας.

Πραξ. 26,20 Ἀλλὰ πρῶτον εἰς αὐτοὺς που κατοικοῦσαν εἰς τὴν Δαμασκὸν
καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἔπειτα δὲ εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν τῆς
Ιουδαίας καὶ εἰς τὰ ἔθνη, ἐκήρυττα καὶ κηρύττω ματάνοιαν
καὶ ἐπιστροφὴν στὸν Θεόν καὶ νὰ πράττουν ἔργα ἄξια τῆς
μετανοίας των.

Πραξ. 26,21 Ἔνεκα τούτων με οἱ Ἰουδαῖοι συλλαβόμενοι ἐν τῷ ἱερῷ
ἐπειρῶντο διαχειρίσασθαι.

Πραξ. 26,21 Ἐνεκα δὲ αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν κηρυγμάτων μου, οἱ Ἰουδαῖοι
με συνέλαβαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ καὶ ἐπροσπαθοῦσαν
νὰ με φονεύσουν.

Πραξ. 26,22 ἐπικουρίας οὖν τυχὼν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἄχρι τῆς
ἡμέρας ταύτης ἔστηκα μαρτυρόμενος μικρῷ τε καὶ
μεγάλῳ, οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφῆται
ἐλάλησαν μελλόντων γενέσθαι καὶ Μωϋσῆς,

Πραξ. 26,22 Ἐλαβα ὁμῶς βοήθειαν καὶ προστασίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τότε
καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ἡμέρας, που στέκομαι σώος καὶ υγιῆς
ἐμπρὸς σας καὶ δίδω τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ευαγγελίου εἰς
μικροὺς καὶ μεγάλους, χωρὶς νὰ λέγω τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ
ἐκεῖνα, που οἱ προφῆται καὶ ὁ Μωϋσῆς προεκήρυξαν, ὅτι
μέλλουν νὰ γίνουν.

Πραξ. 26,23 εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν
φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσι.

Πραξ. 26,23 Κηρύττω δηλαδή, περὶ τοῦ ἀν ὁ Χριστὸς ἐμέλλε νὰ πάθῃ,
εἰ ἐπρόκειτο πρῶτος αὐτὸς ἐκ τῶν νεκρῶν νὰ ἀναστηθῇ
καὶ περὶ τοῦ ἀν ἐπρόκειτο νὰ κηρύξῃ τὸ Ευαγγέλιον τῆς
σωτηρίας στὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν καὶ τοὺς ἐθνικοὺς”.

Πραξ. 26,24 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀπολογουμένου ὁ Φῆστος μεγάλη τῇ
φωνῇ ἔφη· μαῖνη, Παῦλε· τὰ πολλὰ σε γράμματα εἰς
μανίαν περιτρέπει.

Πραξ. 26,24 Ἐνῶ δὲ αὐτὰ ὁ Παῦλος ἀπελογεῖτο εἶπε ὁ Φῆστος με μεγάλη

φωνήν· “παρεφρόνησες, Παύλε, τα πολλά γράμματα σε κάνουν να παραλογίζεσαι”.

Πραξ. 26,25 ὁ δέ, οὐ μαίνομαι, φησί, κράτιστε Φῆστε, ἀλλὰ ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥήματα ἀποφθέγγομαι.

Πραξ. 26,25 Ο δε Παῦλος ἀπήντησε· “δεν παραλογίζομαι, ἐξοχώτατε Φῆστε, ἀλλὰ ἐξαγγέλω λόγους ἀληθείας καὶ συνέσεως.

Πραξ. 26,26 ἐπίσταται γάρ περὶ τούτων ὁ βασιλεὺς, πρὸς ὃν καὶ παρῤῥησιαζόμενος λαλῶ· λανθάνειν γάρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο.

Πραξ. 26,26 Καὶ ομιλῶ ἐτσι, διότι γνωρίζει πολὺ καλὰ τα γεγονότα αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ με τὸσον θάρρος ομιλῶ. Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ νὰ διαφεύγῃ τὴν γνώσιν καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ. Εἶναι ἄλλως τε αὐτὰ γνωστὰ, διότι δὲν ἔχουν πραγματοποιηθῇ εἰς καμμίαν ἀπόμερον γωνίαν, ἀλλὰ εἰς ὅλους τοὺς Ἰουδαίους.

Πραξ. 26,27 πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις.

Πραξ. 26,27 Πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, στοὺς προφῆτας; Εγὼ ξέρω ὅτι πιστεύεις”.

Πραξ. 26,28 ὁ δέ Ἀγρίππας πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι.

Πραξ. 26,28 Εἶπε δε ὁ Ἀγρίππας στὸν Παῦλον· “ὀλίγον ἀκόμῃ καὶ με πείθεις νὰ γίνω Χριστιανός”.

Πραξ. 26,29 ὁ δέ Παῦλος εἶπεν· εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς μου σήμερον γενέσθαι τοιούτους ὁποῖος κἀγὼ εἰμι, παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τούτων.

Πραξ. 26,29 Ο δε Παῦλος εἶπε· “θα ηυχόμην στὸν Θεόν καὶ ὀλίγον καὶ πολὺ ὅχι μόνον συ, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι με ἀκούουν σήμερον νὰ γίνουν τέτοιοι σαν ἐμέ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς αλυσίδες αὐτές”.

Πραξ. 26,30 Καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ ἀνέστη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ

- Πραξ. 26,30 ἡγεμῶν ἢ τε Βερνίκη καὶ οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς,
Και αφού εἶπε αὐτὰ ο Παῦλος, εσηκώθηκε ο Βασιλεύς και ο
Ρωμαῖος ηγεμῶν και η Βερνίκη και ὅλοι ὅσοι ἐκάθηντο μαζί
με αὐτούς.
- Πραξ. 26,31 καὶ ἀναχωρήσαντες ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους λέγοντες
ὅτι οὐδὲν θανάτου ἄξιον ἢ δεσμῶν πράσσει ὁ
ἄνθρωπος οὗτος.
- Πραξ. 26,31 Και ὅταν ανεχώρησαν, συνωμιλούσαν μεταξύ των λέγοντες
ὅτι ο ἄνθρωπος αὐτός τίποτε ἄξιον θανάτου η φυλακίσεως
δεν ἔχει κάμει.
- Πραξ. 26,32 Ἀγρίππας δὲ τῷ Φῆστῳ ἔφη· ἀπολελύσθαι ἐδύνατο ὁ
ἄνθρωπος οὗτος, εἰ μὴ ἐπεκέκλητο Καίσαρα.
- Πραξ. 26,32 Ο δε Αग्रίππας εἶπε στον Φῆστον· “ο ἄνθρωπος αὐτός ἦτο
δυνατὸν ν' ἀπολυθῇ, αν δεν εἶχε επικαλεσθῇ τον Καίσαρα”.

ΠΡΑΞΕΙΣ 27

- Πραξ. 27,1 Ὡς δὲ ἐκρίθη τοῦ ἀποπλεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἰταλίαν,
παρεδίδουν τὸν τε Παῦλον καὶ τινες ἑτέρους δεσμώτας
ἐκατοντάρχη ὀνόματι Ἰουλίῳ σπείρης Σεβαστῆς.
- Πραξ. 27,1 Οταν δε απεφασίσθη να πλεύσωμεν δια την Ιταλίαν,
παρέδωσαν και τον Παῦλον και μερικούς άλλους
κρατουμένους εις ένα εκατόνταρχον, ονόματι Ιούλιον, του
τάγματος, που ἔφερε το ὄνομα “σπεῖρα Σεβαστή”.
- Πραξ. 27,2 ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ Ἀδραμυττηνῷ μέλλοντες πλεῖν τοὺς
κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπους ἀνήχθημεν, ὄντος σὺν ἡμῖν
Ἀριστάρχου Μακεδόνοιο Θεσσαλονικέως,
- Πραξ. 27,2 Αφού δε απεβιβάσθημεν στο πλοῖον, που ανήκε εις την
πόλιν Αδραμύττιον, ανοιχθήκαμε στο πέλαγος με
διεύθυνσιν προς τους λιμένας, που ευρίσκοντο κατὰ μήκος
της Μικρασιατικής παραλίας. Ητο δε μαζί μας και ο

Αρίσταρχος ο Μακεδών από την Θεσσαλονίκη.

Πραξ. 27,3 τῇ τε ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα· φιланθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος ἐπέτρεψε πρὸς τοὺς φίλους πορευθέντα ἐπιμελείας τυχεῖν.

Πραξ. 27,3 Την ἄλλην ἡμέραν ἀγκυροβολήσαμε εἰς την Σιδῶνα· και ο Ιούλιος με εὐνοίαν φερόμενος προς τον Παῦλον, του ἐπέτρεψε να υπάγη στους φίλους του δια να τον περιποιηθούν.

Πραξ. 27,4 κάκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον διὰ τὸ τοὺς ἀνέμους εἶναι ἐναντίους,

Πραξ. 27,4 Και ἀπὸ ἐκεῖ ἐβγήκαμε στο ἀνοικτὸν πέλαγος, ἐπλεύσαμεν κοντὰ και κατὰ μήκος της Κυπρου, ἐπειδὴ οἱ ἀνεμοὶ ἦσαν ἀντίθετοι.

Πραξ. 27,5 τὸ τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.

Πραξ. 27,5 Και ἀφοῦ διεσχίσαμεν το πέλαγος της περιοχῆς Κιλικίας και Παμφυλίας, προσωρμίσθημεν εἰς τα Μυρα της Λυκίας.

Πραξ. 27,6 Κάκεῖ εὐρών ὁ ἑκατοντάρχης πλοῖον Ἀλεξανδρίνον πλέον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό.

Πραξ. 27,6 Εκεί δε εὐρήκε ο ἐκατόνταρχος ἓνα πλοῖον της πόλεως Ἀλεξανδρείας, που ἐπρόκειτο να ταξιδεύσῃ εἰς την Ἰταλίαν και μας ἐπεβίβασε εἰς αὐτό.

Πραξ. 27,7 ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες καὶ μόλις γενόμενοι κατὰ τὴν Κνίδον, μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην,

Πραξ. 27,7 Αφοῦ ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας ἐπλέαμεν βραδέως, λόγω του ἀντιθέτου ἀνέμου, μόλις και με δυσκολίαν πολλήν προσεγγίσαμεν κοντὰ εἰς την Κνίδον. Και ἐπειδὴ δεν μας ἄφινε ο ἀνεμος, ἐπλεύσαμεν νοτίως, ἐπεράσαμεν πλησίον του ἀκρωτηρίου Σαλμώνη και ἐσυνεχίσαμεν τον πλουν κατὰ μήκος της νοτίας ακτῆς της Κρήτης.

Πραξ. 27,8 μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν ἦλθομεν εἰς τόπον τινὰ

- Πραξ. 27,8 καλούμενον Καλούς λιμένας, ὧς ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία. Καθὼς δε μόλις και με δυσκολίαν πολλήν ἐπλέαμεν κοντὰ εἰς την Κρήτην, ἐφθάσαμεν εἰς κάποιον τόπον, που ἐλέγετο “Καλοὶ λιμένες”. πλησίον στον ὁποῖον ἦτο μία πόλις, ὀνόματι Λασαία.
- Πραξ. 27,9 Ἴκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου καὶ ὄντος ἤδη ἐπισφαλοῦς τοῦ πλοῦς διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, παρήνει ὁ Παῦλος
- Πραξ. 27,9 Επειδὴ δε εἶχε περάσει αρκετὸς καιρὸς ἕως ὅτου φθάσωμεν ἐκεῖ, ἦτο δε επικίνδυνον τὸ ταξίδι, καθόσον εἶχε περάσει ἡ νηστεία των Εβραίων, που ἐγίνετο κατὰ Οκτώβριον, και ευρισκόμεθα πλέον στον Νοέμβριον με τας τρικυμίας του, τους προέτρεπε ὁ Παῦλος να μη συνεχίσουν τὸ ταξίδι των,
- Πραξ. 27,10 λέγων αὐτοῖς· ἄνδρες, θεωρῶ ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φόρτου καὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν.
- Πραξ. 27,10 λέγων εἰς αὐτούς· “ἄνδρες, βλέπω ὅτι τὸ ταξίδι μας μέλλει να γίνη με κακοπάθειαν μεγάλην και πολλήν ζημίαν, ὅχι μόνον του φορτίου και του πλοίου, ἀλλὰ και της ζωῆς μας”.
- Πραξ. 27,11 ὁ δὲ ἑκατοντάρχης τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἐπείθετο μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις.
- Πραξ. 27,11 Ο ἑκατόνταρχος ὁμως ἐδίδε μεγαλυτέραν πίστιν στον κυβερνήτην του πλοίου και στον ιδιοκτήτην παρά εἰς τα λόγια του Παύλου.
- Πραξ. 27,12 ἀνευθέτου δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν οἱ πλείους ἔθεντο βουλήν ἀναχθῆναι κάκεῖθεν, εἴ πως δύναιντο καταντήσαντες εἰς Φοῖνικα παραχειμάσαι, λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ χῶρον.
- Πραξ. 27,12 Επειδὴ δε ὁ λιμὴν ἦτο ἀκατάλληλος, δια να παραχειμάσωμεν ἐκεῖ, οἱ περισσότεροι ἐπῆραν την ἀπόφασιν να ανοιχθούν ἀπὸ ἐκεῖ στο πέλαγος, μήπως και

ημπορούσαν να φθάσουν και να παραχειμάσουν εις ένα λιμάνι της Κρήτης, ονόματι Φοίνικα, που έβλεπε προς τα νοτιοδυτικά και βορειοδυτικά.

Πραξ. 27,13 Ὑποπνεύσαντος δὲ νότου δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, ἄραντες ἄσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην.

Πραξ. 27,13 Όταν δε ο νότιος άνεμος ήρχισε να πέφτη, ενόμισαν ότι ημπορούσαν να θέσουν εις εφαρμογήν το σχέδιον των. Και αφού εσήκωσαν τις άγκυρες, έπλεαν πολύ κοντά, παρά την ακτήν της Κρήτης.

Πραξ. 27,14 μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων.

Πραξ. 27,14 Αλλά έπειτα από ολίγον επέπεσε με σφοδρότητα εναντίον της Κρήτης θυελλώδης άνεμος, που καλείτα Ευροκλύδων, δηλαδή νοτιοανατολικός τρικυμιώδης.

Πραξ. 27,15 συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ ἐπιδόντες ἐφερόμεθα.

Πραξ. 27,15 Επειδή δε από την μανίαν του ανέμου είχεν αρπαγή το πλοίον και δεν ημπορούσε να αντισταθή εις την ορμήν αυτού, αφήκαμεν, ανίσχυροι πλέον, την κυβέρνησιν του πλοίου εις την διάθεσιν του ανέμου και εφερόμεθα έτσι, όπου αυτός μας έσπρωχνε.

Πραξ. 27,16 νησίον δὲ τι ὑποδραμόντες καλούμενον Κλαύδην μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης,

Πραξ. 27,16 Όταν δε επεράσαμεν με ταχύτητα κοντά από κάποιαν μικράν νήσον ονόματι Κλαύδην, μόλις και μετά βίας κατωρθώσαμεν να γίνωμεν κύριοι της βάρκας,

Πραξ. 27,17 ἦν ἄραντες βοηθείας ἐχρῶντο ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον· φοβούμενοί τε μὴ εἰς τὴν Σύρτιν ἐκπέσωσι, χαλάσαντες τὸ σκεῦος οὕτως ἐφέροντο.

Πραξ. 27,17 την οποίαν και εσύραμεν από τα κύματα επάνω στο πλοίον. Εχρησιμοποιούσαν τότε σχοινία περασμένα κάτω από την καρίνα του πλοίου και με αυτά έζωναν σφικτά εις τα πλευρά

του το πλοῖον. Επειδή δε εφοβούντο, μήπως παρασυρθούν από τον άνεμον και πέσουν εις την Συρτιν της Αφρικανικῆς ακτῆς, εκρέμασαν μέσα στο νερό και την άγκυραν του πλοίου. Ετσι δε με ζωσμένο το πλοῖον και κρεμασμένην την άγκυραν εφέροντο από τα κύματα.

Πραξ. 27,18 σφοδρῶς δὲ χειμαζομένων ἡμῶν τῇ ἐξῆς ἐκβολὴν ἐποιοῦντο,

Πραξ. 27,18 Επειδή δε εβασανιζόμεθα πολύ από την τρικυμίαν, έρριψαν την επομένην ημέραν μέρος του φορτίου εις την θάλασσαν, δια να ελαφρώση και σηκωθῇ ολίγον υψηλότερα το πλοῖον.

Πραξ. 27,19 καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν.

Πραξ. 27,19 Κατά δε την τρίτην ημέραν δια τον αὐτὸν λόγον ερρίψαμεν εις την θάλασσαν με τα ἴδια μας τα χέρια τα εξαρτήματα του πλοίου.

Πραξ. 27,20 μήτε δὲ ἡλίου μήτε ἄστρων ἐπιφαινόντων ἐπὶ πλείονας ἡμέρας, χειμῶνός τε οὐκ ὀλίγου ἐπικειμένου, λοιπὸν περιηρεῖτο πᾶσα ἐλπίς τοῦ σῶζεσθαι ἡμᾶς.

Πραξ. 27,20 Επειδή δε οὔτε ἡλιος οὔτε αστέρια ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δεν εφαίνοντο και βαρὺς χειμῶν εἶχε ενσκήψει, λοιπὸν, ολονέν και περισσότερον εχάνετο κάθε ελπίς να σωθῶμεν.

Πραξ. 27,21 Πολλῆς δὲ ἀσιτίας ὑπαρχούσης τότε σταθεὶς ὁ Παῦλος ἐν μέσω αὐτῶν εἶπεν· ἔδει μὲν, ὧ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης κερδῆσαί τε τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν.

Πραξ. 27,21 Ενώ δε οι ταξιδιώται δεν εἶχαν φάγει τίποτε κατὰ τας ἡμέρας αὐτάς και ἦσαν εξηντλημένοι, ο Παῦλος εστάθηκε στο μέσον αὐτῶν και εἶπε· “ἐπρεπε, ω ἄνδρες, να με εἶχατε υπακούσει και να μη εἶχατε αναχωρήσει ἀπὸ την Κρήτην, δια να γλυτώσετε ἐτσι την κακοπάθειαν αὐτὴν και την ζημίαν.

Πραξ. 27,22 καὶ τὰ νῦν παραινῶ ὑμᾶς εὐθυμεῖν· ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς

οὐδεμία ἔσται ἐξ ὑμῶν πλην τοῦ πλοίου.

Πραξ. 27,22 Ἀλλά και τώρα σας προτρέπω να αναθαρρήσετε και να χαρήτε, διότι κανείς από σας δεν θα χάση την ζωήν του· μόνον το πλοῖον θα χαθῇ.

Πραξ. 27,23 παρέστη γάρ μοι τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ οὗ εἰμι, ὃ καὶ λατρεύω,

Πραξ. 27,23 Το ξεύρω δε αυτό καλά, διότι αὐτὴν την νύκτα μου παρουσιάστηκε ἓνας ἄγγελος του Θεοῦ, στον ὁποῖον Θεὸν ἀνῆκω και τον ὁποῖον λατρεύω,

Πραξ. 27,24 λέγων· μὴ φοβοῦ, Παῦλε· Καίσαρί σε δεῖ παραστῆναι· καὶ ἰδοὺ κεχάρισταί σοι ὁ Θεὸς πάντας τοὺς πλέοντας μετὰ σοῦ.

Πραξ. 27,24 και μου εἶπε· Παῦλε, μη φοβεῖσαι· ὅπως ο Θεὸς ἐκανόνισε, πρέπει συ να ἐμφανισθῇς ἐνώπιον του Καίσαρος· και ἰδοὺ, ὅτι ο Θεὸς σου ἔχει χαρίσει και ὅλους ὅσοι ταξιδεύουν μαζί σου.

Πραξ. 27,25 διὸ εὐθυμεῖτε, ἄνδρες· πιστεύω γάρ τῷ Θεῷ ὅτι οὕτως ἔσται καθ' ὃν τρόπον λελάληταί μοι.

Πραξ. 27,25 Δι' αὐτό, ὦ ἄνδρες, χαρήτε. Διότι ἔχω ἀπόλυτον πίστιν ἐγὼ στον Θεόν, ὅτι θα γίνῃ ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς μου ἔχει λεχθῇ ἀπὸ τον ἄγγελον.

Πραξ. 27,26 εἰς νῆσον δέ τινα δεῖ ἡμᾶς ἐκπεσεῖν.

Πραξ. 27,26 Σύμφωνα με το θεῖον σχέδιον εἰς κάποιο νησί θα ξεπέσωμε”.

Πραξ. 27,27 Ὡς δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ νύξ ἐγένετο διαφορομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν.

Πραξ. 27,27 Οταν δε ἐφθασε ἡ δεκάτῃ τετάρτῃ νύκτα ἀπὸ τότε που παραδέρναμε στο Ἀδριατικὸν πέλαγος, κατὰ τα μεσάνυκτα οἱ ναῦτες σαν να ἐκατάλαβαν ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς κάποια νηράν.

Πραξ. 27,28 καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι, βραχὺ δὲ

διασπήσαντες καὶ πάλιν βολίσαντες εὔρον ὀργυιὰς
δεκαπέντε·

Πραξ. 27,28 Και αφού ἔρριψαν βολίδα, ευρήκαν βάθος θαλάσσης εἰκοσι
οργυές, τριάντα ἐξ περίπου μέτρα. Αφού δε επροχώρησαν
ολίγον και ἔρριψαν πάλιν την βολίδα, ευρήκαν βάθος δέκα
πέντε οργυές, ἦτο εἰκόσι ἐπτά περίπου μέτρα.

Πραξ. 27,29 φοβούμενοί τε μήπως εἰς τραχεῖς τόπους ἐκπέσωμεν, ἐκ
πρύμνης ρίψαντες ἀγκύρας τέσσαρας ηὔχοντο ἡμέραν
γενέσθαι.

Πραξ. 27,29 Και επειδὴ εφοβούντο, μήπως πέσουν εἰς βράχους και
σκοπέλους, ἔρριψαν ἀπὸ την πρύμνην του πλοίου τέσσαρες
ἀγκυρες και ηὔχοντο πότε να ξημερώση.

Πραξ. 27,30 Τῶν δὲ ναυτῶν ζητούντων φυγεῖν ἐκ τοῦ πλοίου καὶ
χαλασάντων τὴν σκάφην εἰς τὴν θάλασσαν, προφάσει
ὥς ἐκ πώρας μελλόντων ἀγκύρας ἐκτείνειν,

Πραξ. 27,30 Επειδὴ δε οἱ ναῦται ἠθελαν να φύγουν και να
εγκαταλείψουν το πλοῖον, κατέβασαν την βάρκα εἰς την
θάλασσαν με την πρόφασιν ὅτι ἐπρόκειτο τάχα να ρίψουν
ἀπὸ την πώραν ἀγκυρες εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ το
πλοῖον.

Πραξ. 27,31 εἶπεν ὁ Παῦλος τῷ ἑκατοντάρχῃ καὶ τοῖς στρατιώταις·
ἐὰν μὴ οὗτοι μείνωσιν ἐν τῷ πλοίῳ, ὑμεῖς σωθῆναι οὐ
δύνασθε.

Πραξ. 27,31 Τότε ο Παῦλος εἶπε στον εκατόνταρχον και τους
στρατιώτας· “ἐὰν δεν μείνουν αυτοὶ μέσα στο πλοῖον, σεις
δεν θα μπορέσετε να σωθῆτε”.

Πραξ. 27,32 τότε οἱ στρατιῶται ἀπέκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκάφης καὶ
εἶασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν.

Πραξ. 27,32 Τότε οἱ στρατιῶται ἔκοψαν τα σχοινιά της βάρκας και την
ἀφησαν να πέση και να παρασυρθῇ ἀπὸ την θάλασσαν.

Πραξ. 27,33 Ἄχρι δὲ οὗ ἔμελλεν ἡμέρα γίνεσθαι, παρεκάλει ὁ
Παῦλος ἅπαντας μεταλαβεῖν τροφῆς λέγων·

τεσσαρεσκαίδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες
ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι.

Πραξ. 27,33 Μεχρις οὔτου δε φανή ἡ ἡμέρα ὁ Παῦλος (γεμάτος πίστιν καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Κυρίου) παρακαλοῦσε καὶ προέτρεπε ὅλους νὰ φάγουν λέγων· “εἶναι ἡ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα σήμερα, πού εἰσθε νηστικοί, χωρὶς νὰ πάρετε τίποτε περιμένοντες τί θὰ γίνη τέλος πάντων με αὐτὴν τὴν τρικυμίαν.

Πραξ. 27,34 διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς μεταλαβεῖν τροφῆς· τοῦτο γὰρ πρὸς τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὑπάρχει· οὐδενὸς γὰρ ὑμῶν θρῖξ ἐκ τῆς κεφαλῆς πεσεῖται.

Πραξ. 27,34 Δι' αὐτὸ σας παρακαλῶ νὰ πάρετε τροφήν. Καὶ τοῦτο διότι εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν σωτηρίαν σας. Πρέπει νὰ ἀναλάβετε τὰς δυνάμεις σας, διὰ νὰ ἡμπορέσετε νὰ βγῆτε εἰς τὴν ξηράν. Φάτε, διότι κανενὸς ἀπὸ σας οὔτε τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν δεν πρόκειται νὰ πέσῃ”.

Πραξ. 27,35 εἰπὼν δὲ ταῦτα καὶ λαβὼν ἄρτον εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ ἐνώπιον πάντων, καὶ κλάσας ἤρξατο ἐσθίειν.

Πραξ. 27,35 Αφού δε εἶπε αὐτά, ἐπῆρε ἄρτον εἰς τὰ χέρια, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν ἐμπρὸς εἰς ὅλους καὶ αφού ἔκοψε τὸ ψωμί, ἤρχισε νὰ τρώγῃ.

Πραξ. 27,36 εὐθυμοὶ δὲ γενόμενοι πάντες καὶ αὐτοὶ προσελάβοντο τροφῆς·

Πραξ. 27,36 Τότε δε ἀπέκτησαν θάρρος καὶ ευδιαθεσίαν ὅλοι, ἐπῆραν τροφήν καὶ ἔφαγαν.

Πραξ. 27,37 ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ αἱ πᾶσαι ψυχαὶ διακόσιαι ἐβδομήκοντα ἕξ.

Πραξ. 27,37 Ἡμεθα δε ὅλοι μέσα στο πλοῖον διακόσιοι εβδομήντα ἕξ.

Πραξ. 27,38 κορεσθέντες δὲ τροφῆς ἐκούφιζον τὸ πλοῖον ἐκβαλλόμενοι τὸν σῖτον εἰς τὴν θάλασσαν.

Πραξ. 27,38 Αφού δε ἐχόρτασαν με τροφήν, ἐλάφρωναν τὸ πλοῖον, διὰ νὰ σηκωθῇ υψηλότερα, ρίπτοντες τὸ σιτᾶρι εἰς τὴν

θάλασσαν.

Πραξ. 27,39 Ὅτε δὲ ἡμέρα ἐγένετο, τὴν γῆν οὐκ ἐπεγίνωσκον, κόλπον δὲ τινα κατενόουν ἔχοντα αἰγιαλόν, εἰς ὃν ἐβουλεύσαντο, εἰ δύναιτο, ἐξῶσαι τὸ πλοῖον.

Πραξ. 27,39 Οταν δε ἐγινε ημέρα, δεν ημπορούσαν να καταλάβουν ποιά ἦτο η ξηρά αυτή, αλλά διέκριναν κάποιον κόλπον, που είχε ομαλήν παραλίαν, όπου και απεφάσισαν, εάν θα ημπορούσαν, να ρίξουν ἔξω το πλοῖον.

Πραξ. 27,40 καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμωνα τῇ πνεοῦσῃ κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν.

Πραξ. 27,40 Και αφού ἔλυσαν τις ἀγκυρες, τις αφήκαν να πέσουν εἰς την θάλασσαν, συγχρόνως δε εχαλάρωσαν και τα σχοινιά, με τα οποία προηγουμένως εἶχαν ανασηκώσει τα πηδάλια ἔξω ἀπὸ την θάλασσαν και αφού εσήκωσαν το μικρὸ πανί της πρῶρας, προσπαθοῦσαν με την πνοήν του ἀνέμου να φθάσουν την παραλίαν.

Πραξ. 27,41 περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον ἐπώκειλαν τὴν ναῦν καὶ ἡ μὲν πρῶρα ἐρείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος, ἡ δὲ πρύμνα ἐλύετο ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων.

Πραξ. 27,41 Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπεσαν εἰς ἓνα ακρωτήριον, που ἔκοβε εἰς δύο την θάλασσαν, ἔρριξαν ἔξω το πλοῖον και η μεν πρῶρα εσφηνώθηκε μέσα εἰς την γην και ἐμεινε ἀκίνητος, η δε πρύμνη ἤρχισε να διαλύεται ἀπὸ την σφοδρότητα των κυμάτων.

Πραξ. 27,42 τῶν δὲ στρατιωτῶν βουλὴ ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγοι.

Πραξ. 27,42 Ἐν τῷ μεταξύ οι στρατιῶται ἐπήραν την ἀπόφασιν να φονεύσουν τους κρατουμένους, μήπως τυχόν και κανεῖς διαφύγη κολυμβῶν (οπότε θα ἦσαν υπεύθυνοι με την ζωὴν των δια την ἀπόδρασίν των).

Πραξ. 27,43 ὁ δὲ ἑκατοντάρχης βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον

ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλήματος, ἐκέλευσέ τε τοὺς
δυναμένους κολυμβᾶν ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν
γῆν ἐξιέναι,

Πραξ. 27,43 Επειδὴ ὁμως ο ἐκατόνταρχος ἠθέλε να διασώση τον
Παῦλον, τους ημπόδισε ἀπὸ την ἀπόφασιν των αὐτὴν και
διέταξε ὅσοι ἤξευραν να κολυμβοῦν να ριφθοῦν πρώτοι εις
την θάλασσαν και να βγουν εις την ξηράν.

Πραξ. 27,44 καὶ τοὺς λοιποὺς οὓς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπὶ τινων
τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου. καὶ οὕτως ἐγένετο πάντας
διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν.

Πραξ. 27,44 Και τους υπολοίπους διέταξε να ἐξέλθουν ἄλλοι μεν ἐπάνω
εις σανίδες, ἄλλοι δε ἐπάνω εις τα ξύλινα συντρίμματα του
πλοίου. Και ἐτσι ἐπετεύχθη να διασωθοῦν ὅλοι εις την
ξηράν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 28

Πραξ. 28,1 Καὶ διασωθέντες τότε ἐπέγνωσαν ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος
καλεῖται.

Πραξ. 28,1 Και ὅταν πλέον ἐσώθησαν εις την ξηράν, τότε ἐμαθον, ὅτι η
νῆσος ἐλέγετο Μελίτη (η σημερινή Μαλτα).

Πραξ. 28,2 οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν
φιλανθρωπίαν ἡμῖν· ἀνάψαντες γὰρ πυρὰν
προσελάβοντο πάντας ἡμᾶς διὰ τὸν ὑετὸν τὸν
ἐφεστῶτα καὶ διὰ τὸ ψῦχος.

Πραξ. 28,2 Οι ἐντόπιοι της νήσου μας προσέφεραν ἀξαιρετικὴν
περιποίησιν και ἀγάπην. Διότι, ἀφοῦ ἀναψαν φωτιά, μας
εδέχθησαν και μας παρέλαβαν ὅλους μας με καλωσύνην
κοντὰ εις την φωτιὰν κάτω ἀπὸ ὑπόστεγον, δια να μας
προφυλάξουν ἀπὸ την βροχήν, που ἐπιπτε και ἀπὸ το
ψῦχος.

- Πραξ. 28,3 συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἔχιδνα ἀπὸ τῆς θερμῆς διεξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ.
- Πραξ. 28,3 Ο Παῦλος, αφού εμάζεψε αρκετά φρύγανα σε δεμάτι και τα ἔρριψε εἰς τὴν φωτιά, μια οχιά αναζωογονήθηκε ἀπὸ τὴν θερμότητα, ἐπετάχθηκε και ἐδάγκωσε τὸ χέρι τοῦ Παύλου.
- Πραξ. 28,4 ὡς δὲ εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· πάντως φονεὺς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν διασωθέντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ Δίκη ζῆν οὐκ εἶασεν.
- Πραξ. 28,4 Όταν δε οἱ κάτοικοι εἶδαν τὸ θηρίον νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Παύλου, ἔλεγαν μεταξύ των· “ἐξάπαντος ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι φονηάς, τὸν ὁποῖον, ἀν καὶ ἐσώθηκε ἀπὸ τὴ θάλασσαν, ἡ θεία Δίκη δὲν τὸν ἄφησε νὰ ζῇ”.
- Πραξ. 28,5 ὁ μὲν οὖν ἀποτινάξας τὸ θηρίον εἰς τὸ πῦρ ἔπαθεν οὐδὲν κακόν·
- Πραξ. 28,5 Ἀλλ' ὁ Παῦλος ἐτίναξε ἀπ' ἐπάνω τοῦ το θηρίον και τὸ ἔρριπεν εἰς τὴν φωτιάν, χωρὶς αὐτός νὰ πάθῃ κανένα κακὸ ἀπὸ τὸ δάγκωμα.
- Πραξ. 28,6 οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. ἐπὶ πολὺ δὲ αὐτῶν προσδοκῶντων καὶ θεωρούντων μηδὲν ἄτοπον εἰς αὐτὸν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι ἔλεγον θεὸν αὐτὸν εἶναι.
- Πραξ. 28,6 Εκείνοι ὁμῶς ἐπερίμεναν ὅτι θὰ ἐπρήζετο ἢ θὰ ἐπίπτε κάτω αἰφνιδίως νεκρός. Ἐνῶ δε ἐπὶ πολὺ ἐπερίμεναν και ἐβλεπαν ὅτι τίποτε τὸ δυσάρεστον δὲν εἶχε γίνῃ στὸν Παῦλον, μετέβαλαν γνώμην και ἔλεγαν ὅτι αὐτός εἶναι θεός.
- Πραξ. 28,7 Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὑπῆρχε χωρία τῷ πρώτῳ τῆς νήσου ὀνόματι Ποπλίῳ, ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν.
- Πραξ. 28,7 Εἰς τὴν περιοχὴν δε τοῦ τόπου ἐκεῖνου υπῆρχον κτήματα,

που ανήκαν στον πρώτον της νήσου, ονόματι Ποπλιον.
Αυτός μας υποδέχθηκε και μας εφίλοξένησε με πολλήν
καλωσύνην επί τρεις ημέρας.

Πραξ. 28,8 ἐγένετο δὲ τὸν πατέρα τοῦ Ποπλίου πυρετοῖς καὶ
δυσεντερίῳ συνεχόμενον κατακείσθαι· πρὸς ὃν ὁ
Παῦλος εἰσελθὼν καὶ προσευξάμενος καὶ ἐπιθεὶς τὰς
χεῖρας αὐτῷ ἰάσατο αὐτόν.

Πραξ. 28,8 Συνέβη δε τότε να κατάκειται με πυρετόν και με
δυσεντερίαν ο πατέρας του Ποπλίου. Αυτόν επεσκέφθηκε ο
Παῦλος, προσευχήθηκε, έβαλε τα χέρια επάνω του και τον
εθεράπευσε.

Πραξ. 28,9 τούτου οὖν γενομένου καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἔχοντες
ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ προσήρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο·

Πραξ. 28,9 Επειτα από το γεγονός αυτό και οι άλλοι της νήσου, που
είχαν ασθενείας, ήρχοντο στον Παῦλον και εθεραπεύοντο.

Πραξ. 28,10 οἱ καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς καὶ ἀναγομένοις
ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν.

Πραξ. 28,10 Αυτοί δε και με πολλές εκδηλώσεις σεβασμού μας ετίμησαν
και όταν επρόκειτο να ταξιδεύσωμεν από την νήσον μας
εφωδίασαν με τα απαραίτητα τρόφιμα δια το ταξίδι.

Πραξ. 28,11 Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ
παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ, Ἀλεξανδρινῷ, παρασήμῳ
Διοσκούροις,

Πραξ. 28,11 Επειτα δε από τρεις μήνες απεπλεύσαμεν επάνω εις ένα
πλοῖον Αλεξανδρινόν, που είχε παραχειμάσει εις την νήσον
και έφερε ως σήμα του την εικόνα του Καστορος και
Πολυδεύκους, οι οποίοι κατά την μυθολογίαν ήσαν δίδυμα
παιδιά του Διός.

Πραξ. 28,12 καὶ καταχθέντες εἰς Συρακούσας ἐπεμείναμεν ἡμέρας
τρεῖς·

Πραξ. 28,12 Και αφού προσωρμισθήκαμε εις τας Συρακούσας,
εμείναμεν εκεί τρεις ημέρας.

- Πραξ. 28,13 ὁθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον, καὶ μετὰ μίαν ἡμέραν ἐπιγενομένου νότου δευτεραῖοι ἦλθομεν εἰς Ποτιόλους·
- Πραξ. 28,13 Ἀπὸ ἐκεῖ, αφοῦ ἐπλεύσαμεν παραλλήλως πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας, ἐφθάσαμεν στο Ρηγιον. Καὶ ὅταν ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἡμέραν ἐσηκώθηκε νότιος ἄνεμος, ἐξεκινήσαμεν καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς Ποτιόλους.
- Πραξ. 28,14 οὗ εὐρόντες ἀδελφούς παρεκλήθημεν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιμεῖναι ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ οὕτως εἰς τὴν Ῥώμην ἦλθομεν.
- Πραξ. 28,14 Ἐκεῖ δε εὐρήκαμεν ἀδελφούς Χριστιανούς, παρηγορηθήκαμεν καὶ ἐνισχυθήκαμεν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν με αὐτούς, ὥστε ἐμείναμεν μαζὴ τῶν ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ ἔτσι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ῥωμην.
- Πραξ. 28,15 κάκειθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου καὶ Τριῶν ταβερνῶν, οὓς ἰδὼν ὁ Παῦλος εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβεν θάρσος.
- Πραξ. 28,15 Ἀπὸ τὴν Ῥωμην δε οἱ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν πληροφορηθῇ τὰ περὶ τοῦ ταξιδίου μας, ἐβγήκαν εἰς προυπάντησιν μας μέχρι τῆς ἐμπορικῆς ἀγοράς, πού ἐλέγετο Ἀπῖος φόρος, καὶ μέχρις τῶν Τριῶν Ταβερνῶν. Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Παῦλος, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν διὰ τὴν συνάντησιν αὐτὴν με τοὺς Χριστιανούς τῆς Ῥώμης καὶ ἐπήρε θάρρος ἀπὸ τὴν συμπαραστάσιν των.
- Πραξ. 28,16 Ὅτε δὲ ἦλθομεν εἰς Ῥώμην, ὁ ἑκατοντάρχης παρέδωκε τοὺς δεσμίους τῷ στρατοπεδάρχη· τῷ δὲ Παύλῳ ἐπετράπη μένειν καθ' ἑαυτὸν σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν στρατιώτῃ.
- Πραξ. 28,16 Ὅταν δε ἦλθαμεν εἰς τὴν Ῥωμην, ὁ ἐκατόνταρχος παρέδωκε τοὺς δεσμίους στὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοπέδου. Εἰς τὸν Παῦλον ὁμῶς ἐδόθηκε ἡ ἀδεία νὰ μένη μόνος τοῦ εἰς

- δωμάτιον μαζί με τον στρατιώτην, που τον εφρουρούσε.
- Πραξ. 28,17 Ἐγένετο δὲ μετὰ ἡμέρας τρεῖς συγκαλέσασθαι τὸν Παῦλον τοὺς ὄντας τῶν Ἰουδαίων πρῶτους· συνελθόντων δὲ αὐτῶν ἔλεγε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ οὐδὲν ἐναντίον ποιήσας τῷ λαῷ ἢ τοῖς ἔθεσι τοῖς πατρώοις δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων·
- Πραξ. 28,17 Ἐπειτα δε ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἐπροσκάλεσε ὁ Παῦλος τοὺς προκρίτους ἐκ τῶν Ἰουδαίων. Ὄταν δε αὐτοὶ συνεκεντρώθησαν, τοὺς εἶπε· “ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ χωρὶς να ἔχω κάμει τίποτε ἐναντίον τοῦ λαοῦ ἢ ἐναντίον τῶν ἱερῶν πατροπαραδότων ἐθίμων, παρεδόθην δέσμιος ἀπὸ τοῦ Ἱεροσόλυμα εἰς τὰ χεῖρα τῶν Ῥωμαίων.
- Πραξ. 28,18 οἵτινες ἀνακρίνατές με ἐβούλοντο ἀπολῦσαι διὰ τὸ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου ὑπάρχειν ἐν ἐμοί.
- Πραξ. 28,18 Αὐτοί, ἀφοῦ με ἀνέκριναν, ἤθελαν να με ἀπολύσουν, διότι δεν υπήρχε εἰς ἐμὲ καὶ δεν με ἐβάρυνε κανένα ἐγκλημα ἄξιον θανάτου.
- Πραξ. 28,19 ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Ἰουδαίων ἠναγκάσθην ἐπικαλέσασθαι Καίσαρα, οὐχ ὥς τοῦ ἔθνους μου ἔχων τι κατηγορῆσαι.
- Πραξ. 28,19 Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι ἀντέλεξαν, ἠναγκάσθην να ἐπικαλεσθῶ τὸν Καίσαρα, ὅχι διότι ἔχω να κατηγορήσω εἰς κάτι τὸ ἔθνος μου, ἀλλὰ διότι ἤθελα να υπερασπίσω τὸν εὐατὸν μου.
- Πραξ. 28,20 διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι· ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἄλυσιν ταύτην περικείμεαι.
- Πραξ. 28,20 Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον σας παρεκάλεσα να σας ἰδῶ καὶ να σας ομιλήσω διὰ τὴν αἰτίαν, που εἶμαι δέσμιος. Διότι ἐγὼ ἕνεκα τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραηλῆτικοῦ λαοῦ, διὰ τὴν ἐλευσιν τοῦ λυτρωτοῦ Μεσσίας, εἶμαι δεμένος με αὐτὴν τὴν

αλυσίδα”.

Πραξ. 28,21 οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπον· ἡμεῖς οὔτε γράμματα περὶ σοῦ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, οὔτε παραγενόμενός τις τῶν ἀδελφῶν ἀπήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι περὶ σοῦ πονηρόν.

Πραξ. 28,21 Εκείνοι δε εἶπαν πρὸς αὐτόν· “ἡμεῖς οὔτε γράμματα δια σε ελάβαμε ἀπὸ την Ιουδαίαν οὔτε κανέννας ἀπὸ τους ἀδελφούς ἦλθε και μας ἀνέφερε η μας εἶπε κάτι κακὸν ἐναντίον σου.

Πραξ. 28,22 ἀξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι ἃ φρονεῖς· περὶ μὲν γὰρ τῆς αἵρέσεως ταύτης γνωστὸν ἐστὶν ἡμῖν ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται.

Πραξ. 28,22 Παντως ἔχομεν την δικαίαν ἀξίωσιν και ἐπιθυμοῦμεν να ἀκούσωμεν ἀπὸ σε αὐτά, τα οποῖα φρονεῖς· μας εἶναι ὁμως γνωστὸν ὅτι δια την θρησκευτικὴν αὐτὴν αἵρεσιν, εις την οποῖαν ἀνήκεις, εις κάθε μέρος πολλαὶ λέγονται ἀντιλογίαι”.

Πραξ. 28,23 Ταξάμενοι δὲ αὐτῷ ἡμέραν ἤκον πρὸς αὐτόν εἰς τὴν ξενίαν πλείονες, οἷς ἐξετίθετο διαμαρτυρόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πείθων τε αὐτοὺς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τε τοῦ νόμου Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν ἀπὸ πρωῒ ἕως ἐσπέρας.

Πραξ. 28,23 Αφού δε ὥρισαν εις αὐτόν ἡμέραν συναντήσεως, ἦλθαν στο οἶκημα, ὅπου ἐφιλοξενεῖτο, περισσότεροι τώρα. Εἰς αὐτοὺς ἐξέθετε ο Παῦλος τα περὶ του Χριστοῦ και ἐδίδε την καλὴν μαρτυρίαν περὶ της βασιλείας του Θεοῦ και προσπαθοῦσε να πείσῃ αὐτοὺς δια την ζωὴν και το ἔργον του Ἰησοῦ, ομιλῶν ἀπὸ πρωῒας ἕως το βράδυ και φέρων ἀποδείξεις ἀπὸ τον νόμον του Μωϋσέως και τους προφήτας.

Πραξ. 28,24 καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο τοῖς λεγομένοις, οἱ δὲ ἠπίστουν.

Πραξ. 28,24 Και ἄλλοι μεν ἐπείθοντο εις τα λεγόμενα του Παύλου, ἄλλοι δε ἀπιστοῦσαν.

Πραξ. 28,25 ἀσύμφωνοι δὲ ὄντες πρὸς ἀλλήλους ἀπελύοντο,

εἰπόντος τοῦ Παύλου ῥῆμα ἔν, ὅτι καλῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλάλησε διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν

Πραξ. 28,25 Επειδὴ δε διαφωνοῦσαν μεταξύ των, ανεχώρησαν, αφοῦ τοὺς εἶπε ο Παῦλος ἓνα ἀκόμη λόγον, ὅτι δηλαδὴ “καλὰ εἶπε το Πνεῦμα το Ἅγιον δια του προφήτου Ησαΐου προς τους προγόνους μας,

Πραξ. 28,26 λέγον· πορεύθητι πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον καὶ εἶπον· ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε,

Πραξ. 28,26 λέγον· πῆγαινε στον λαὸν αὐτὸν και ειπέ· Θα ακούσετε, ἀλλὰ δεν θα καταλάβετε, και με τα ἴδια σας τα μάτια θα ἰδῆτε, ἀλλὰ δεν θα ἴδετε την ἀλήθειαν του Ευαγγελίου.

Πραξ. 28,27 ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὡσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὡσὶν ἀκούσωσι καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς.

Πραξ. 28,27 Διότι ἐχόνδρυνε και εσκληρύνθηκε η καρδιά του λαοῦ τούτου και εβαρυνάκουσαν με τα αυτιά της ψυχῆς των και ἐκλείσαν τα μάτια του νου των, ὥστε να μην ἴδουν με τα μάτια των και να μη ακούσουν με τα αυτιά των και να μη καταλάβουν την ἀλήθειαν του Ευαγγελίου με την διάνοιαν των και ἐπιστρέψουν εις ἐμέ μετανοημένοι και θεραπεύσω αὐτούς.

Πραξ. 28,28 γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τοῦτο τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ ἀκούσονται.

Πραξ. 28,28 Ἀλλὰ ας εἶναι γνωστὸν εις σας, ὅτι αὕτη η δια του Μεσσίου σωτηρία εκ μέρους του Θεοῦ εστάλη στους ἐθνικούς. Αὐτοὶ θα την ακούσουν και θα την δεχθὺν με ἀγαθὴν διάθεσιν”.

Πραξ. 28,29 καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.

- Πραξ. 28,29 Και αφού είπε ο Παύλος αυτά, έφυγαν οι Ιουδαίοι συζητούντες πολύ και με πολλήν έξαψιν μεταξύ των.
- Πραξ. 28,30 Ἐμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι καὶ ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσπορευομένους πρὸς αὐτόν,
- Πραξ. 28,30 Εμεινε δε ο Παύλος δύο ολόκληρα ἔτη εἰς ἰδιαίτερον οἶκημα, το οποίον εἶχε ενοικιάσει και εδέχετο με χαράν ὅλους εκείνους, που ἤρχοντο εἰς ἐπίσκεψίν του.
- Πραξ. 28,31 κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παρρησίας ἀκωλύτως.
- Πραξ. 28,31 Εκήρυσσε δε προς αυτούς την βασιλείαν του Θεού και ἐδίδασκε τα περὶ του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ με κάθε παρρησίαν, χωρίς να του παρεμβάλη κανεὶς κανένα ἐμπόδιον.